

राजावस्था: प्रथमं पुस्तकं ।

1

१ प्रथमोऽध्यायः ।

१ दायूदो चार्ज्जक्षसमयेऽवीश्वायास्य परिचर्याकरणं ॥ राजत्वं प्राप्तम् अदेनीयस्य
उद्यमः ११ वतश्चेवां प्रति नाथनस्य मन्त्रणा १५ दायूदं प्रति वतश्चेवाया निवेदनं
२१ दायूदं प्रति नाथनस्य कथनं २८ वतश्चेवां प्रति दायूदः पुमः शपथकरणं २९
दायूदो निदेशात् सुखेभ्योऽभिप्रिक्तलं ४१ अदेनीयस्य तेन निमन्त्रितानां लोका-
नाम पलायनं ५० अदेनीयं प्रति सुखेभ्यः चमाकरणम् ।

२ अनन्तरं राजा दायूद् स्वविरः सम्पूर्णवयस्काच्च भूत्वा बज्जभि वर्च्छ-
३ राज्ञादितेऽपि नोष्टो बभूव । एतत्कारणात् तस्य दासात्मं बभाविरे,
च्छाकां प्रभो नरपते निर्मितं एकाम् अनूजां युवतीं गवेषयामहे, सा
मृपतेः सम्मुखे तिष्ठती नृपतेः परिचारिका भविष्यति, अपरम् अस्माकां
प्रभो नरपतेर्गाचं यद् उष्णीभवेत् तदर्थं भवतो वक्षःस्यले शयिष्यते ।
४ अनन्तरं त इच्छायेजः सर्वस्यां सीमायां सुन्दरीं युवतीं मग्यित्वावी-
५ शगानामिकां शुनेमीयां प्राप्य नरपतेः समीपम् आनिन्दुः । सा तस्यी
परमसुन्दरी तत्कारणात् सा राज्ञः परिचारिका भूत्वा तं सिद्धेवे
किन्तु राजा तां नोपजगाम ।

६ तस्मिन् समये इगीताया गर्भजातेऽदोनीयोऽभिमानी भूत्वाच्च
राजत्वं करिष्यामीति वदन् रथम् अश्वारोहिणः पञ्चाशत्त्वाग्रगामिन-
७ चासादयामास । किन्तु त्वं कुत एतादप्यं करोषीति वाचा तस्य तातः
पूर्वं तं कदापि नालेश्यत् सेऽवश्चालोभात् परं जातः खयमपि परम-
८ सुन्दरो युवा चासीत् । अनन्तरं सिरुह्यायाः सुतेन योयावेन सार्ज्ज-
याजकेभावीयायरेण च सार्जं तेन मन्त्रणायां कृतायां तावदोनीय-
९ स्यानुगतौ भूत्वा तस्य साहाय्यं चक्रतुः । किन्तु याजकः सारदोको यिहो-
यादस्य सुतो विनायो भविष्यद्वादी नाथनः शिमियि रेयित्वा दायूदः
१० समोपस्यौ बलवन्नौ लोकौ चेमेऽदोनीयस्यानुगता न बभूवः । अन-
न्तरम् अदेनीय ऐनरोगेलस्य पार्श्वस्यस्य सोहेलताख्यपाषाणस्य समोपे
भेषान् दृष्टभान् पुष्टपश्चूच्च इत्वा खसहजान् राजपुत्रान् सर्वान्

यिहूदावंशीयान् राजभृत्यांच्चाहृतवान् । किन्तु भविष्यद्वादिनं नाथनं १०
विनायं बलिनो लोकांच्च निजभातरं सुखेमानच्च न निमत्यामास ।

अतो नाथनः सुखेमनो भातरं वतश्चेवा वभावे, अस्त्रभृत्युना दायूद् ११
व्यपेणाविज्ञातं हग्मितायाः सुतोऽदोनीयो राजत्वं करोतीति किं त्वया
नाश्रावि ? अत चागच्छाहृम् इदानीं त्वां मन्त्रणां वदामि तेन त्वं निज- १२
प्राणान् स्वपुत्राख्यं सुखेमनच्च प्राणान् रक्षित्यसि । त्वं गत्वा दायूद् १३
नरपतिम् उपस्थाय वाक्यमिदं निवेदय, हे मम प्रभो राजन् भवता
शृण्यदं कृत्वा निजदास्यै किं प्रतिश्रुतं नहि मम पञ्चात् तव पुत्रः सुखेमान्
राजत्वं करिष्यति स एव मम सिंहासन उपवेश्यतीति ? तर्हादानीम्
व्यदोनीयः कुतो राजत्वं करोति ? अयरं पश्य तवैतत्त्वाथनसमये मया १४
तव पञ्चाद् गत्वा तव वाक्यं द्रष्टयिष्यते ।

अनन्तरं वतश्चेवा गर्भंगृहमध्ये राज्ञः समीपं जगाम, तदानीं व्यपति- १५
रतीव खयिर आसीत्, अपरं शुभेमीयावीप्तगा राजानम् असेवत ।
सक्तो वतश्चेवा दण्डवद् भृत्या राजानं प्रणाम, ततो नरपतिः प्रपच्छ, १६
तवेच्छा क्ता ? ततः सा वभावे, हे मम प्रभो भवता निजप्रभोः परमे १७
श्वरस्य नाम गृहीत्वा निजदास्याः समीपे किं शृण्यो न क्तः, मम पञ्चात्
तव सुतः सुखेमानेव राजत्वं करिष्यति मम सिंहासन उपवेश्यति
चेति ? किन्तु पश्य साम्राज्यम् व्यदोनीयो राजत्वं करोति, हे मम प्रभो १८
राजन् भवता तत्र ज्ञायते । स बहून् वृषभान् पुण्यपश्चून् भेषांच्चावधीत् १९
समस्तराजपुत्रान् याजकम् अवीयाथरं सेवायतिं योग्यावम् आहृत-
वांच्च किन्तु भवतो दासं सुखेमानं नाहृतवान् । इदानीं हे मम प्रभो २०
राजन् भवतः परं मम प्रभो र्महीगतेः सिंहासने केनोपवेश्यत्वं तद्
भवता वयं ज्ञापयिष्यामह इति प्रतीच्य सर्वस्येषाधिलेखंशस्य दृष्टि भवन्तं
प्रति विद्यते । भवान् वदि तत्र ज्ञापयति तर्हि मम प्रभो राजनि २१
पिण्डलोकानामिव महानिन्द्रां गते मम पुत्रः सुखेमान् अहृत्य दोषीकृतौ
भविष्यावः ।

राज्ञा समं तस्या ईदृशः संलापो भवति तदन्तरे भविष्यद्वादी नाथन २२
व्याजगाम । ततः कस्त्रिद् भूपतिं व्यज्ञापयत्, भविष्यद्वादी नाथन २३
उपतिष्ठति ; अनन्तरं नाथनो नरपतेः सम्मुखम् एव भूमिकः सन्
राजानं प्रणाम्य कथामिमां निवेदयामास, हे मम प्रभो राजन्, मत्तः २४
परम् व्यदोनीयेन राजत्वं कर्त्तव्यं मम सिंहासने चोपवेश्यमिति क्रिमा-

१५ ज्ञापितं भवता ? यतः सोऽयैव गत्वा बह्न् गवादीन् पुष्टपश्चून् मेषांच्च
हत्वा सकलान् राजपुत्रान् सेनापतीन् याजकम् अवीयाथरच्छाह्वतवान्

अपरं पश्यतु ते तस्य साक्षाद् भुज्वते पिवन्ति च तदन्यद् अदोनीयो

१६ राजा चिरजीवी भवत्विति वाचं वदन्ति च । किन्तु भवतो दासो योऽहं

मां याजकं सादोकं यिहेयादस्य सुतं विनायं भवतो दासं सुलेमानच्च

१७ नामन्तितवान् । मम प्रभो नरपतेः परं भवतः सिंहासने केनोप-

वेष्ट्यं तन्निजदासं न श्वापयित्वा मम प्रभु नरपतिरेतत्कर्म छतवानिति

किं सत्यं ?

१८ ततो दायूद् नरपतिः प्रयुवाच वतश्चेवां मम सन्निधिम् आह्वयान-

१९ यत । अवन्तरं तस्यां राज्ञः समीपम् आगत्य तस्य समुखे तिष्ठन्तां

नरपतिरिमं शपथं छत्वा जगाद् सर्वविषयदृभ्यो मम प्राणरक्तकः परमे-

२० अर्थो वद्यमरो भवेत् तर्हि मत्तः परं तव सुतेन सुलेमनैव राजत्वं

कर्त्तव्यं मम पदे मम सिंहासने चोपवेष्ट्यमिति तव समीप इखायेलः

प्रभोः परमेश्वरस्य नाम गृहीत्वा मया यः शपथो ऽकारि सोऽयैव

२१ सफलीकास्थिते । तदानीं वतश्चेवा भूमिष्ठा सती राजानं प्रणन्य

जगाद् मम प्रभू राजा दायूद् चिरजीवी भवतु ।

२२ अनन्तरं राजा दायूद् जगाद् याजकं सादोकं भविष्यद्वादिनं

नाथं यिहेयादस्य सुतं विनायच्च मम समीपमाह्वयानयत । अनन्तरं

२३ तेषु नरपतेः समीपमागतेषु नरपतिस्तान् आज्ञापयत् यूर्य निजप्रभोः

सेवकान् सज्जिनः छत्वा मदीयपुत्रं सुलेमानं मम श्रेष्ठम् अश्वतरम्

२४ आरोह्य गीहोनं नयत । तत्र स्थाने याजकः सादोको भविष्यद्वादी

नाथनस्तेखायेल उपरि तं राज्याभिषिक्तं कुरुताम् अपरं यूयं सर्वे तूरीं

२५ वादयन्तो राजा सुलेमान् चिरजीवी भवत्विति वाचं घोषयत । अनन्तरं

स युग्माभिरनुब्रज्यमानो मम सिंहासन उपवेष्ट्य आगच्छतु मम पदे

राजत्वं करोतु च यत इखायेलो यिहेयाद्वीपरि राजत्वं कर्तुं स

२६ एव मया निर्णीतः । ततो यिहेयादस्य सुतो विनायो नरपतिम्

उक्तवान् तदेव भवतु मम प्रभो नरपतेः प्रभुः परमेश्वरतदेव कथयतु ।

२७ यथा परमेश्वरो मम प्रभो नरपतेः सहायोऽमृत् तथा सुलेमनोऽपि

सहायो भवतु, अपरं मम प्रभो राज्ञो दायूदो राजसिंहासनादपि

२८ तस्य सिंहासनम् उन्नतं करोतु । अपरं याजकः सादोको भविष्यद्वादी

नाथनो यिहेयादस्य सुतो विनायः किरेषीयाः पिलेषीयाः गत्वा

सुखेमानं राज्ञो दायूदोऽश्वतरम् आदीय गीहोनं निन्युः । याजकः ४८ सादोकस्य पवित्रावासस्य मध्यात् तैलपूर्णे पूजां गृहीत्वा सुखेमानम् अभिषिघेच, अनन्तरं तूर्यां वादितायां सर्वे लोका ऊचुः; राजा सुखेमान् चिरं जीवतु । अपरं सर्वे लोकास्तम् अनुव्रजन्तो महाकन्देन ४९ वादश्च वाद्यम् अवादयन् यत् तेन शब्देन पृथिवी विद्वे ।

अनन्तरं भोजने समाप्ते सत्यदोनीयस्तस्य सङ्ग्रिन आह्रता लोकास्य ५१ तं तूरीधनिं सुभुवुल्लो योयावस्तुरोशब्दं श्रुत्वा व्याजहार, कृतस्त-
नगर एतावान् कलरवः कुतो जायते? तस्मिन् इदं पृच्छति सत्य- ५२ वीयाद्यस्य याजकस्य सुतो योनाथन आजगाम, तदानीम् अदोनी-
यस्तं जगाद, समीपसागच्छ त्वं भद्रो लोकोऽसि शुभवार्त्तनेताति ।
तदानीं योनाथनोऽदोनीयम् उक्तवान् सत्यम् अस्माकं प्रभु नरपति- ५३ दीयूद् सुखेमानं राजत्वपदे नियुक्तवान् । राजा याजकं सादोकं ५४ भविष्यदादिनं नाथनं विहीयादस्य युत्खं विनायं किरेयीयान् पिले-
यीयांस्य तेन समं प्रहितवान् ते च तं वृपतेरश्वतरम् आरोपितवन्तः,
अपरं याजकः सादोको भविष्यदादी नाथनस्य तं गीहोने राज्यम् ५५ अभिषिक्तवन्तौ ततः परं तेव्यानन्देन प्रफुल्लेषु तस्मात् स्थानाद् चाग-
च्छतु कृतस्य नगरं हर्षनादेन पर्यपूर्यत सरव निनादो युग्माभिर-
आवि । तदन्यत् सुखेमान् राजकोयसिंहासन उपाविश्टः । अपरं ५६ नरपते र्भव्या अस्माकं प्रभुं दायूदं वृपतिम् आशिष्वम् अवदन् ५७ ईश्वरस्वदीयनामतः सुखेमनो नाम वर्जयतु तत्र सिंहासनाच्च तस्य
सिंहासनं वर्जयत्विति । ततः श्रयनीय उपविष्टो राजा (परमेश्वाय)
प्रणानाम । अपरं वृपतिरपि वाचमिमां आहृत्, अद्य मम चक्षुर्गाचरे ५८ मम सिंहासन उपवेश्युं पुलमेकं प्रायच्छत् य इस्त्रायेलः प्रभुः परमेश्वरः
स धन्यः । तत्र चामान्वता अदोनीयस्य सङ्ग्रिनस्ताः सर्वे सं सं ५९ स्थानं जग्मुः ।

अपरम् अदोनीयः सुखेमनो भीतः सन् उत्याय गत्वा होमवेद्या- ५० चूडा आशिष्यिष्ये । अनन्तरम् अदोनीयो राज्ञः सुखेमनो भयाद् होम- ५१ वेद्याचूडा आवितवान् कथितवांस्य राजा सुखेमान् निजदासं खड्डेन
न हनिष्यति मम समीपे उद्येव शपथमिमं करोत्विति वार्ता केनचित्
चापिलो सुखेमान् जगाद् स यदि सं भजपूर्णं दर्शयति तर्हि तस्य ५२ क्षचेकोपि भूमा न प्रतिष्ठति किन्तु यदि तस्य कस्त्रिं अपराधः

५१ प्रकाशते तर्हि तेन मर्त्यमिति । अनन्तरं राजा सुखेना प्रेरितो दूताखं वेदितोऽवरोद्धानिन्यः, ततस्तेनगत्य राज्ञि सुखेननि प्रणते सुखेमान् तं जगाद त्वं निजगृहं याहि ।

2

२ द्वितीयोऽध्यायः।

१ सुखेमानं प्रति दायूदः शेषकथा ५ योगावस्थि वर्षिक्षयस्य पुच्छावधि शिमिदिमिति च तस्य कथनं १० दायूदो मरणं सुखेनो राजत्वकरणकथनं १२ अदोनोयेऽवोशभाँ विवेद्धम् इच्छति सुखेनो तस्य हत्वे १३ रचितस्यावोयाधरस्य पदच्छतलं १४ योगावस्थि वेद्यावितलं १५ योगावस्थि पदे विनायस्य नियोजनम् अवोयाधरस्य पदे भादोकस्य नियोजनं १६ राज्ञ आज्ञां विना गतनगरजनकारणात् शिमिदेहितलं ।

- १ अनन्तरं दायूदो मरणसमये सविधे सति स निजपुत्रं सुखेमानम्
- २ इत्यादिदेश, पृथिवीस्यैः सर्वे र्येन वर्त्मना गत्यं तेनाहं गच्छामि, त्वं
- ३ बलवान् भूत्वा पुरुषत्वं प्रकाशय । त्वं यद्यत् करिष्यसि यस्मिन् कर्मणि
- ४ वा प्रवर्त्तिष्यसे तत्र तत्र यत् कृतार्थे भवेत्तदर्थं निजप्रभोः परमेश्वरस्य
- ५ विधानं प्रालयन् तस्य मार्गेण गच्छ मूसोऽग्न्ये लिखितानि तस्य विधिव्य-
- ६ वस्थाप्रमाणावाक्यानि पालय च । ततस्तव सन्ताना यदि सकलान्तःकरणैः
- ७ सकलमनाभिच्च मम सम्मुख आचरितुं सेषां मार्गे सावधाना भवेय-
- ८ स्त्वा हीन्वायेलः सिंहासन उपवेश्युं तव वंशस्याभावो न भविष्यतीति
- ९ परमेश्वरो मामधि यदिदं वचनं प्रतिश्रुतवान् तत् सिद्धं करिष्यति ।
- १० अपरं सिरूप्यायाः सुतो योगावो मां प्रति यदकरोत् नेरस्य पुच्छो
- ११ उवनेतो येघरस्य पुच्छोऽमासाच्चेमाविखायेलो द्वौ सेनापती च प्रति
- १२ स यदकरोत् तत् त्वमज्ञासीः स तौ हत्वा सन्धिसमये रणसमयवत्
- १३ शोणितम् अपातयत् तच्छोणितेन च स्वकटिबन्धनं पादस्थिते पादुके
- १४ चालिम्पत् । अतस्मै निजबुद्धितर्कं प्रति कुरु पक्षकेशविशिष्टं तं निर्विघ्नं
- १५ परलोकं गन्तुं मा देहि । किन्तु गिलियदीयस्य वर्षिक्षयस्य तनयान्
- १६ प्रति प्रीतिं दर्शय तव भेजनासन उपविष्टानां नराणां भध्ये तेभ्यः
- १७ स्थानं देहि च यतो यस्मिन् काले तव भातुरवशालोमादहं प्रजायित-
- १८ वान् तस्मिन् काले ते मम सन्धिधौ स्थिरा अतिष्ठन् । अपरं वहरीम-
- १९ निवासी विन्यामिनीयो गेराः सुतो शिमियिरपि तव सन्धिधावास्ते मह-
- २० नयिमे मम गमनदिवसे स मां कटु शसवान् ततः परं मां साक्षात्
- २१ कर्तुं तस्मिन् यद्वन्मागते परमेश्वरस्य नाम गृहीताहं शपथमिमं

छतवान् तां खड्डेन न इनिष्यामि । अतस्य तं निरपश्यां मा जानीहि, ८
त्वं बुद्धिमान् तं प्रति त्वया यत्कर्त्तव्यं तद्विच्छीयतां, पलितं तं गलच्छेणितं
परलोकं प्रेषय ।

अनन्तरं दायूदृ निजपिट्लोका इव महानिद्रां गत्वा दायूदो नगरे १०
झशारान् लब्धवान् । एष दायूदृ हित्रोणे सप्तवत्सरान् विरुद्धालमे च ११
चयस्त्रिंश्चत्तृ वत्सरान् साकल्येन चत्वारिंश्चत्तृ वत्सरान् यावद् इत्यावेल-
वंशोपरि राजत्वं चकार । अनन्तरं सुलेमान् निजतातस्य दायूदः १२
सिंहासन उपविवेश तस्य राज्यच्च स्थेष्ठं बभूव ।

अनन्तरं हमीतायाः सुतेऽदीनीयः सुलेमनो मातु वैतशेवायाः १३
समीपं जगाम तदा सा तं प्रवच्छ लं किं कुशलेनागमः? ततः स उक्त-
वान् कुशलेनैव । अपरमवदत् तव समीपे मम किञ्चिद् वक्तव्यम् च्याहे । १४
वतशेवा कथवामास तत् कथय । अनन्तरं स उक्तवान् राज्यं ममै- १५
वासीत् मया राजत्वं कारिष्यत इतीखायेतः सकालमनुजाः प्रत्येकन्त
तत् त्वया ज्ञायते किञ्चु राज्यं मत्तो गत्वा मम भातुः करगतम् अभवत्
परमेश्वर एतद् अवटथत् । इदानीं मया तव समीपे कर्मीकं याच्यते १६
त्वम् अकृतार्थं मां मा विष्वज । ततः सा बभाषे तद् वद । अनन्तरम् १७
अदेनीयो जगाद्, विनयेऽहं शुनेमीयाम् अवोश्गां मां विवाहयितुं
त्वं सुलेमान् नरपतिं कथय स त्वाम् अकृतार्थां न विस्त्रिति । ततो वत- १८
शेवा प्रत्युवाच भद्रं तव छतेऽहं नरपतिं समापिष्ये । अनन्तरं वत- १९
शेवादीनीयस्य वाक्यं निवेदयितुं नरपतेः सुलेमनः समीपं जगाम । ततो
राजा तस्याः समक्षम् उत्थाय तस्यै प्रणगाम । अनन्तरं स निजसिंहासन
उपविवेश राजजनन्याः छतेऽप्यासनं स्थापयित्वा तां खस्य दक्षिण-
दिश्युपवेश्यामास । अपरं सा जगाद् चुद्रैको वरस्त्वतो मया याचि- २०
तयः, त्वं माम् अकृतार्थां मा विष्वज । ततो राजा जगाद् हे मातः
कथय, मया त्वम् अकृतार्थां न विस्त्रिते । तदानीं सा कथयाच्चकार, २१
शुनेमीयावोश्गा विवाहार्थं तव भावेऽदीनीयाय दीयतां । ततो २२
दृपतिः सुलेमान् खजननीं प्रतिजगाद्, अदेनीयस्य छते शुनेमीयावी-
श्गा कुतस्त्वया याच्यते? स मम ज्येष्ठो भाता, अतस्य याजकस्यावी-
याघरस्य च सिरूलयायाः पुत्रस्य योवावस्था च छते राज्यं याच्यतामिति
वरं । अनन्तरं सुलेमान् नरपतिः परमेश्वरस्य नाम गृहीत्वा शृपथं २३
कुर्वन् जगाद् एतदाक्षयनाद् अदेनीयो हनिष्यते न चेद् ईश्वरो

२४ मह्यम् असुकं दण्डं ततोऽधिकं वा ददातु । विजप्रतिष्ठानुसारेण साम्
च्छापथत् सम पितु दीयूदः सिंहासने च साम् उपावेशयत् मह्यं
वंशमप्यददात् यः परमेश्वरस्तस्यामरतायाः प्रपर्य छत्रा वदाम्यहम्
२५ अदोनीयोऽधीव हनिष्यते । तदानीं राजा सुलेमना प्रेषितो यिहोया-
दस्य सुतो विवायस्तमाकम्य हृतवान् ।

२६ अनन्तरं वृपति यजकम् अवीयाथरं जगाद् त्वमपि बधार्हेऽसि,
किञ्चु पूर्वे सम पितु दीयूदः सम्भुखे प्रभेः परमेश्वरस्य मञ्जुषान् आवहस्वं
सम पित्रा समं बज्ज्ञेशं भुक्तवांचैतलारणादहम् अद्य त्वां न हनि-
२७ ष्यामि त्वम् अनायोत्तं निजक्षेत्रं याहि । इत्यं सुलेमान् याजकम्
अवीयाथरं परमेश्वरस्य याजनकर्मणो दूरीचकार ततः परमेश्वरेण
शीलावेलिवंशमधि यदुक्तां तत् सिद्धिं गतं ।

२८ योयावो यद्यप्यवश्यालोमस्य पक्षापाती नासीत् तथाप्यदोनीयस्य पक्ष-
पाती बभूव तलारणाद् एतस्यां वार्त्तायां तेन अत्यामेव स परमे-

२९ श्वरस्यावासं पलाय्य होमवेद्याच्छूडा छाश्चित्तिये । अनन्तरं योयावः
परमेश्वरस्यावासं पलाय्य वेद्याः समीप आस्ति इति वार्त्तायां केतचिद्दृ-

३० राज्ञे सुलेमने कथितायां स यिहोयादस्य पुरुषं विनायं प्रहित्यादिदेशं
त्वं गत्वा तस्मै आक्रमस्य । ततो विनायः परमेश्वरस्यावासं गत्वा तं
जगाद् राजा वदति त्वं वहिरागच्छेति । ततः स प्रबुवाच, नहि नहि
मया स्यानेऽस्मिन् मरिष्यते । तदानीं विनायेन तस्योत्तरं राज्ञे विज्ञा-
पितं योयाव एतादृशं वचो वक्ति स एतादृशम् उत्तरं दत्तवान् ।

३१ तदानीं लृपतिशक्तवान् तेन यद् ऊक्षां तदेव त्वया क्रियतां त्वं तच्चैव
स्याने तं हत्वा उपशाने स्थापय, तत् कुर्वन् योयावेव प्रातितस्य निर-

३२ पराधानां शोणितस्य पापं मतो मतिप्रवृत्तिं वंशाच्च दवय । परमेश्वरस्यस्य
शोणितपात्रूपमपराधं तमेव प्रति वर्त्तयतु यत इखायेलः क्षेनापति-
र्वरस्य पुत्रोऽवनेरो यिह्वदावंशस्य सेनापति यैरथरस्य पुत्रोऽमासाचैतौ
या ही नरौ तस्मादपि धार्मिकावृत्तमौ चालां स सम पित्रा दायूदा-

३३ विज्ञातं तायाकम्य खङ्गेन हृतवान् । तयोः शोणितपात्रजनितोऽपराधो
योयावं प्रति तस्य वंशं प्रति च सर्वदा वर्त्तिष्यते, किन्तु परमेश्वरात्
दायूदं तस्य वंशं परिजगन् सिंहासनच्च प्रति शान्तिः सर्वदा वर्त्तिष्यते ।

३४ अनन्तरं यिहोयादस्य सुतो विनायस्तस्य समीपं गत्वा योयावम् आक्रम्य
जघान, अपरं प्रान्तरस्थिते तस्य निवेशने तस्य उपशानम् चकारि ।

अनन्तरं राजा तस्य पदे यिहोयादस्य पुक्तं विनायं सेनापतिं चकार, १५
चावोयाघरस्य पदे च सादोकं याजकं चकार ।

ततः परं राजा दूतं प्रहित्य शिमियिम् आनाय जगाद त्वं यिरुप्ता- १६
खमे खस्य कृते गेहमेकं निर्मापय तच्चैव च निवस तस्मात् स्थानात्
स्थानान्तरं मा गच्छ । यस्मिन् दिने त्वं वहि गर्त्वा किंदोण्ड्रोतःपारं १७
गमिष्यसि तस्मिन्नेव दिने त्वया भर्त्यमिति निच्छितं जानोहि तव
श्रोणितपातजनितोऽपराधस्वामेव प्रति वर्त्तिष्यते । ततः शिमियि नर- १८
पतिं वभाषे वच इदम् उत्तमं मम प्रभु नैरपति र्यद् गदितवान् भवते
दासस्तदनुसारेणैव करिष्यति । अनन्तरं शिमियि र्बङ्गदिनानि यावत्
यिरुप्तालम् उवास । चिभ्यो वत्सरेभ्यः परं शिमिये द्वौ दासौ यत्ताय १९
माखाहस्य पुक्तं आखीश्च इतिनाम्नो गातीयन्तपतेः समीपं जग्मतुः ।
सतस्त्वय दासौ गात आसाते इति वाच्चा खोकैः शिमियये कथिता ;
सतः स उत्थाय गर्द्धम् सञ्जीक्षय दासयो गर्वेषणार्थं गातम् आखीश्चस्य २०
समीपं जगाम । इत्यं शिमियि गर्त्वा गातात् निजदासौ समानि-
नाय । अनन्तरं शिमियि यिरुप्तालमाद् गातमगच्छत् प्रत्यागमच्च २१
वाच्चामिमां कस्त्रित् सुलेमने निवेदयामास ततो राजा दूतं प्रेष्य २२
शिमियिम् आनाय तं जगाद यस्मिन् दिने त्वं वहि गर्त्वा स्थाना-
न्तरं भमिष्यसि तस्मिन्नेव दिने त्वया भर्त्यमिति निच्छितं जानोहि
परमेश्वरस्य नाम्नात्वामहं शपथं कारयित्वा किमेतां वार्षीं दृष्टप्रतिज्ञां
कृत्वा नाकथयं ? ततस्त्वया कथितं मया या वाक् श्रुता सैवोक्तमा ।
तर्हि त्वं परमेश्वरस्य शपथं तु भयं दत्तां ममाज्ञाच्च कुतो नापालयः ? २३
राजा शिमियिं पुनर्वदत् यत् समूहदुष्टत्वं तत्र मनसि गुप्तं यच्च दुष्टत्वं २४
मम पितरं दायूदं प्रति त्वयाकारि तत् त्वम् आज्ञासीः । अतः परमे-
श्वरात् त्वदीयदुष्टतायाः फलं त्वयि वर्तते । किन्तु राजा सुलेमान् २५
आशिषं प्राप्त्यति, परमेश्वरस्य सम्मुखे दायूदः सिंहासनमपि सर्वदा
स्थिरं स्थास्यति । अनन्तरं नृपतिनाज्ञापितो यिहोयादस्य सुतो विनायो २६
गत्वा तमाक्रम्य जघान । इत्यं सुलेमनः करे राज्यं स्थेषु बभूव ।

३ हृतीयोऽध्यायः ।

3

१ फिरौलः कन्यायाः सुलेमना विवहनं २ भृगुस्याने वक्तिदानं ५ ज्ञानार्थम् ईश्वरस्य
समीपे प्रायं १६ देशः पुंशल्या वास्तकावधि विचारणं तेन तस्य सुख्यातिश्च ।

- १ अनन्तस्तु सुलेमान् नरपति मिसरदेशीयराजेन फिरौगा समं
मैत्रं विधाय फिरौगो दुङ्गितरम् उदुवाह यावच्च निजप्रासादं परमे-
श्वरस्य मन्दिरं यिरुशालमस्य चतुर्दिक्ख्यं प्राचीरच्च न निरमात् तावत्
तां दायूदूनगरम् आनिनाय ।
- २ अपरं तत्काले परमेश्वरस्य नामे किञ्चन मन्दिरं निर्मितं नासीत्
इतत्कारणात् लोकै भगुस्थानेषु बलिदानम् अज्ञारि । सुलेमान् निज-
तावस्य दायूदो विधीन् समाचरन् परमेश्वरे प्रेम चकारेति सत्यं
- ३ तथापि भगुस्थानेषु बलिदानान्यकरोत् धूपान् अज्ञालयच्च । विशेषतो
नरपति बलिदानार्थं गिवियोनम् अगच्छत् यतस्तत्रैव श्रेष्ठं भगुस्थानम्
आसीत् । सुलेमान् तस्यां वेदां सहस्रं हैमवलीन् उत्सर्ज ।
- ४ गिवियोने परमेश्वरो रजन्यां खप्ते सुलेमने दर्शनं ददौ । तदानीम्
५ ईश्वरस्तु जगाद् मया दावयं वरं त्वं प्रार्थयस्तु । ततः सुलेमान् जगाद्
तव दासो मम तातो यो दायूद् सत्यतया धर्मेण च तव गोचरे सर-
लान्तःकरणेनाचरणम् अकरोत् तं प्रति त्वं महतों दयां अदधा विशे-
षतस्तु प्रति महानुग्रहमिमिम् अकरो यत् तस्य सिंहासनेऽद्योपवेशुं
- ६ पुत्रमेकं दत्तवान् । इदानीं हे मम प्रभो परमेश्वर त्वं मम पितु दायूदः
पदे निजदासं मां राज्याभिषिक्तमकरोः किन्तवहं क्वुद्धस्तरणो वहिर्ग-
न्तुम् अन्तः प्रवेशुच्च न वेद्धि । तवायं दासस्त्वयाभिश्चितानां तदीयानां
येषां लोकानां मध्ये विद्यते तेऽतीवबाज्ज्वाद् अपरिमेया अगण्याच्च ।
- ७ अतस्तदीयानामेतेषां लोकानां विचाराय भद्राभदयो विशेषज्ञानार्थं
तव दासाय सुबुद्ध्यन्तःकरणं देहि नो चेत् तदीयागाम् एतावतां
- ८ लोकानां विचारं कर्तुं केन शक्यते ? तदानीं परमेश्वरः सुलेमन एतां-
- ९ दृश्या प्रार्थनया सन्तुष्टः सन् बभाषे, त्वं केवलम् एतत् प्रार्थयथाः;
दीर्घमायु नं प्रार्थयथाः खार्थं द्रविणच्च न प्रार्थयथा निजरिपूणां
प्राणांच्च न प्रार्थयथाः किन्तु विचाराय खार्थं केवलं ज्ञानं प्रार्थयथाः
- १० पश्य तद्विमित्तम् अहं तदाक्यानुसारैग्नैवाकार्यं । पश्य तु भ्यम् एतादृशं
ज्ञानवद् वुद्धिमत्तान्तःकरणम् अदां येन तव पूर्वं तव तुल्यः कोऽपि
- ११ नाभवत् परतोपि तव तुल्यः कोपि कदापि न भविष्यति । तदन्धत् त्वया
यज्ञनं सम्मानच्च न प्रार्थि तदपि मया तु भ्यं तादृगदायि येन राज-
- १२ दृश्यानां मध्ये यावज्जीवनं तव समः कोपि न भविष्यति । तव तातेन
दायूदा यादृशमाचरणं दृतं ताटक् त्वया यदि समाज्ञा विधीच्च पाज-

यता सम मार्गेणाचरणं क्रियते तर्हि मया तदीयायुरेधिष्ठिते । अन- १५
न्तरं जाग्रता सुलेमना एष खप्र एवेति बुद्धिः । अनन्तरं स यिरूपालमं
गता परमेश्वरस्य नियममञ्जुषायाः समुखे निष्ठन् होमबलीन् मङ्ग-
लार्थकबलींस्व समुत्सर्ज स्क्रोयानां सर्वेषां दासानां कृते भोज्यमेकं
चकार च ।

तस्मिन् काले द्वे पुंचल्यौ वृपतेः समीपम् आगत्य तस्य समुखे तस्यतुः । १६
तथोरेका नारी निवेदयामास हे सम प्रभो, अहमेषा चावां स्त्रियौ १७
द्वे एकस्मिन् निवेशने तिष्ठावः । अपरं सममेतया गेहे तिष्ठन्त्या
मया सन्तानः प्राप्तावि । सम प्रसवतः परं वृत्तीयदिवस एतद्यापि १८
प्राप्तावि तदानीम् आवां द्वे स्त्रियौ विना गृहे नान्यः कच्छिद् आसीत् ।
अनन्तरं रजन्याम् एतस्याः स्वालकोपरि श्रयनाद् एतस्या बालको १९
मृतः । ततः सा मध्यरात्रावृत्याय निप्रिताया सम समीपात् सम २०
बालकं गृहीला निजवक्त्रःस्थलेऽशाययत् निर्ज ऋतबालकच्च सम
वक्त्रःस्थलेऽशाययत् । प्रातःकाले निजबालकं दुग्धं पावयितुं समुत्थित- २१
या मया स ऋत इति दृष्टं किन्तु स मया प्रसूतो बालको नहींति
प्रात विविच्य दृष्टं । अपरं दिवीया नारी जगाद तद्रहि जीवत्युक्तो २२
सम ऋतपुत्रस्त्वत् । ततः प्रथमा कथितवती नहि नहि ऋतपुत्र-
स्त्वत् जीवत्युक्तो सम, इत्यं द्वे नार्थी राज्ञः समीपे निवेदयामा-
सतुः । महीपतिराज्ञवद् एका योषित् कथयति जीवत्युक्तो सम ऋतः २३
पुत्रस्त्वते, तथैवान्या नारी कथयति नहि नहि जीवत्युक्तो सम ऋतः
पुत्रस्त्वते । अनन्तरं नरपतिराज्ञापयत्, सम समीपं खड्गमेकम् २४
आनंयत । ततो राज्ञः समीपं खड्गे समानीते राजा जगाद, इमं २५
जीवन्तं बालकं द्विखण्डीकायार्द्धम् एकस्यै दत्तान्यस्यै चार्द्धं दत्त ।
ततो यस्याः पुक्तो जीवन् आसीत् सा योषित् निजपुत्रमधि २६
सम्भेदिनीं पीडां गत्वा राजानं विनयाच्चक्रे हे सम प्रभो जीवन्
बालकोऽस्यै दीयतां बालको मा हन्तां । किन्त्वन्या योषित् कथया-
मास बालक एष सम न भवतु तवापि न भवतु युधाभिरेष
द्विखण्डीक्रियतां । तदा नरपतिराज्ञापयत् जीवन् बालकोऽस्यै २७
दीयतां स युद्धाभि न हन्तायो यत एवैव तस्य माता । राजा विचारस्य २८
यम् इसं सिद्धान्तम् अकरोत्, तं निश्चयं सर्वं इखायेल्लोका राजानं
समाद्रियन्त यतो न्यायं कर्तुम् ईश्वरदत्तं ज्ञानं तस्याल्लीति ते बुधिरे ।

४ चतुर्थोऽध्यायः ।

- १ सुलेमनः प्रधानाधिपतीनां नामानि ७ द्रव्याणामायोजनकातां द्वादशानाम् अधिपतीनां नामानि १० निष्कण्ठकं राजलकरणकथनं २२ प्रात्यहिकभव्याणां परिमाणकथनं २३ तत्स्य हयशालानां संख्या २८ तत्स्य ज्ञानस्य कथनम् ।
- २ इत्यं सुलेमान् सर्वेषाम् इस्त्रायेलीयानाम् उपरि राजत्वं चकार ।
 ३ तत्स्य प्रधानाधिपतीनां नामानि । याजकस्य सादोकस्य तनयोऽसरियः ४ सिरायस्य तनयाविलीहीरफाहीयौ च लेखका आसन् । अहीलूदस्य ५ तनयो यिहोशाफटः पुरावत्तलेखक आसीत् । यिहोयादस्य पुच्छे ६ विनायः सेनापतिरासीत् सादोकावीयाथरौ महायाजकावास्तां । नाथनस्य पुच्छोऽसरियो प्रदेशाधिपतीनाम् अध्यक्षं आसीत् नाथनस्य तनयः ७ सावृदः सभासत् नरपते सुहृचासीत् । अहीसारो राजगृहाधिपतिरासीत् अब्दस्य तनयोऽदोनीरामः काहश्रेणीनाम् अधिपतिरासीत् ।
- ८ अपरं सर्वेषाम् इस्त्रायेलीयानाम् उपरि सुलेमनो द्वादश प्रदेशाध्यक्षां आसन् ते राजानं राजनिवेशनस्याच्चाभोजयन् । तेषाम् एकैको जने न वत्सरस्य मास एकैकस्मिन् द्रव्यायोजनम् अकुर्वत् । तेषां नामानि, इफ्र-९ यिमपर्वते शूरस्य तनयः । अपरं माकसे शालवीमे वैतशेषमश्च एकोने १० वैष्यानने च देकरस्य तनयः । अपरम् आरुवीते हेषदस्य तनयः सोखौ ११ हेषरप्रदेशे च तस्याधिकारित्वमासीत् । अपरं दोरस्य सकलदेशेषवी-१२ नादवस्य तनयः स सुलेमनः कन्धां टापतां व्यवहृत् । अपरं तानके भगिद्वौ सर्वतनस्य समीपे यिग्रियेलस्याधो वैतशेनमाश्चावेलमिहेलां यमियामस्य पारच्च यावत् सर्ववैतशानेऽहीलूदीयतनयो यो वानास्तस्याधिकार-१३ आसीत् । अपरं रामेतगिलियदे गेवरस्य तनयः, मिनशे: पुच्छस्य यायी-रस्य गिलियदस्या ग्रामा वाप्तनस्योऽर्गेणावाख्यः प्रदेशस्य साकल्यतः प्राची-रवेष्टितानि पित्तलीयार्गलयुक्तानि घण्ठि र्वैहन्ति नगराणि तस्याधीना-१४ न्यासन् । अपरं महनयिम इद्दोः पुच्छोऽहीनादवः । नपालावहीमासः १५ सोऽपि सुलेमनो दुहितरं वाप्तिमतां व्यवहृत् । अपरम् आशेरे वालोते १६ च द्वृशयस्य तनयो वानाः । इषाखरे पारुहस्य पुच्छो यिहोशाफटः । १७ अपरं विन्यामीन एत्वाः पुच्छः शिमियः । गिलियददेशे द्युर्थत इमोरीय-सीहेनाख्यस्य वृपते वाप्तनदेशीयराजस्योगस्य च देशे ऊरे: पुच्छो गेव-रस्य । एकैकस्मिन् प्रदेश एकैकोऽध्यक्षो न्यवसत् ।
- १८ तदानीं यिहोदावंशा इस्त्रायेलवंशाच्च उज्जिं प्राप्य सागरस्य तटस्यानां

सिकतानामिवागणा भोजनपानावन्दैः प्रयुक्षाच्च बभूवः । अपरं ११
फरातनदम् आरभ्य पिलेदीयानां जनपदं मिसरस्य सीमानच्च यावत्
सकलराष्ट्रीयाणाम् उपरि सुलेमना राजत्वमक्रियत तेन तैः सुलेमनो
यावज्जीवनं तरमायुपायनं व्यतारि तस्य परिचर्थ्या चाकारि ।

सुलेमनो निव्यभोजनीयानि द्रव्याणि । चिंश्ड्वारपरिमितानि सूक्ष्म- १२
गोधूमचूर्णानि घटिभारपरिमितानि गोधूमचूर्णानि । अपरं हरिण- १३
मग्नाण्यासारपृष्ठपक्षिभिः सहिता दश पृष्ठग्रावः प्रान्तराद् आनीता
विंशति गावः पृष्ठं मेघाच्च सर्वाण्येतानि तस्यैकदिनस्य भेज्यान्यासन् ।
अपरं तिष्ठृष्टम् आरभ्य यावद् असां फराताख्यनदस्य पञ्चिमदिशि १४
स्थितानां सर्वेषां नीटतां व्यपतीनाच्चैपरि स राजत्वं चकार । अपरं
तस्य चतुर्दिन्यु निष्कण्टकत्वात् सुलेमनो यावज्जीवनं दानमारभ्य वैर्णवां १५
यावत् सर्वे यिह्वदावंशा इत्यायेलीयवर्णाच्च निजनिजत्राक्षालताया
उडुम्बरतरोच्च क्वायासु निर्विघ्नं न्यूनुः ।

सुलेमनः स्वन्दनार्थं चत्वारिंश्ड् हयशाला द्वादशसहस्राणि हया- १६
रोहिण्यासन् । अपरं सुलेमनो राजस्त्वदीयभोजनासने भोजनकारि- १७
णाच्च निमित्तं देशाधक्षाणाम् एकैको जन एकैकस्मिन् मासे राज्ञो भक्ष्य-
द्रव्याणाम् आयोजनं कुर्वन् सुलेमानं राजानम् अभोजयत् कस्यापि
वस्तुनो न्यूनं नाकरोत् । तदन्यद् राजा यस्मिन् स्थाने न्यवसत् तत्र १८
स्थाने हयादीनां पश्चनामपि छते निदेशानुसारेण तेषाम् एकैकेन यवा-
लृणानि च समचीयन्त ।

अपरम् ईश्वरः सुलेमने सागरतटस्यसिकतेवापरिभितं ज्ञानं मनोवि- १९
स्तीर्णतच्च ददौ । पूर्वदेशीयलेकेभ्यो मिसीयलोकेभ्योपि सुलेमनोऽधिकं २०
ज्ञानं बभूव । इत्याहीय एथनो माहेश्वरस्य सुता हेमनः कल्कोलो २१
दर्दस्त्वेभ्योऽन्येभ्यः सर्वनरेभ्यस्च स ज्ञानवान् बभूव ततश्चतुर्दिन्यु सकल-
देशेषु तस्य सुख्याति व्यानश्च । स चोणि सहस्राणि स्त्रोकान् कथयामास २२
तत्कृतानि गीतानि च पञ्चाधिकसहस्रमासन् । स लिवानोने जातम् २३
एतस्तरमारभ्य प्राचीरे जातम् एषीवदण्णं यावत् सर्वदक्षान् वर्णया-
च्चके तदत् पशुपत्युरोगमत्यानामपि वर्णनं चक्रे । अपरं एथिवीस्यिता २४
ये ये राजानः सुलेमनो ज्ञानस्य वार्त्तान् अश्वरेत्वन् तेषां राष्ट्रेभ्यो नाना-
जातीयमनुजाः सुलेमनो ज्ञानवाक्यानि श्रीतुम् आजमः ।

५ पञ्चमोऽध्यायः ।

१ काष्ठानां क्षते हीरमस्य समीपं सुलेमनो लोकप्रेषणं ७ हीरमस्य काष्ठप्रेषणं १० तथोः परस्परं नियमोपकारकरणं १३ सुलेमनः काष्ठणां संखा च ।

- १ सतातस्य विनिमयेन सुलेमान् लोकै राज्येऽभ्यघेच्चि कथामिमां निश्चम्य सोरीयराजो हीरमः सुलेमनः समीपं निजदासान् प्रेषयामास यतो
- २ यावज्जीवनं दायूदो हीरमस्य च प्रीतिरासीत् । ततः सुलेमान्
- ३ हीरमाय वाचमिमां कथयितुं लोकान् प्रेषयामास यावत् परमेश्वरो मम तातस्य दायूदो रिपून् तस्य वशीभूतान् नाकरोत् तावत् तस्य चतुर्दिक्कु यद् बुद्धमभवत् तलारणात् स निजप्रभोः परमेश्वरस्य नामे
- ४ भवनं निर्मातुं नाशकोदिति त्वं वेति । किन्वधुना मम प्रभुः पर-
भेश्वरस्यतुर्दिग्भ्यो मह्यं विश्वामं व्यतरत् मम द्विपद्मः कोपि न विद्यते
- ५ विपद्मटना च काचन न विद्यते । चतः पश्य मया तव पदे तव यः सुतः सिंहासन उपवेशयिष्यते स मम नामे मन्दिरमेकं निर्माप-
यिष्यति यामिमां वाचं परमेश्वरो मम जनकाय दायूदे प्रवृश्टेणोत् तदनुसारेण निजप्रभोः परमेश्वरस्य नामे भवनमेकं निर्मातुं मया ६ चिन्यते । इदानीं भलृते लिवानोनं गत्वा एरसकाषाणि क्वेचुं त्वं निजमनुजान् समादिश्च मदीयदासाच्च लदीयदासानां सङ्गिनो भविष्यति त्वया यथा निर्णयिष्यते तदनुसारेण मया लदीयदासेभ्यो वेतनं वितारिष्यते, यतः काष्ठच्छेदने सीदोनीयानामिव विज्ञे-
उसाकं मध्ये कस्त्रिदपि न विद्यत इति त्वं वेति ।
- ७ तदानीं हीरमः सुलेमनो वचो निश्चम्य भृशमानन्दितः सन् व्याजहार महव्या एतस्या जातेरुपरि राजत्वं कर्तुं दायूदे ज्ञानिनं तनयं दत्तवान् दयः परमेश्वरः सोऽय धन्यः । अनन्तरं हीरमः सुलेमनः समीपं द्रुतं प्रहित्व जगाद त्वं यत्कृते मम समीपं लोकं प्रेषयत्तमया बुद्धम् ८ एरसदेवदारुणां काष्ठान्यथि तव वाञ्छासिद्धिं करिष्यामि । मम दासै लिवानोनात् तेषु सागरतटं समानीतेषु मयोङ्गुपानि बछ्वा सागरेण त्वया निर्दिष्टं स्थानं प्रेषयिष्यन्ते तत्र स्थाने विमोचयिष्यन्ते च ततस्यं तानि काष्ठानि यहोव्यसि । अपरं मम परिजनान् पालयितुं मदीय-
वाञ्छासिद्धिं करिष्यसि ।
- ९ इत्यं सुलेमनो यथाभिलाषं तथा हीरम एरसकाषाणि देवदार-

काष्ठानि च विततार् । अपरं सुलेमान् हीरमस्य परिजनानां भव्य- ११
निमित्तं तस्मै विंशतिसहस्रभारपरिमितान् गोधूमान् विंशतिभार-
परिमितानि निर्मलतैलानि च विश्राण्यामास । इत्यं सुलेमान् प्रति-
वत्सरं हीरमाय विश्राण्यामास । अपरं परमेश्वरो निजप्रतिज्ञानु- १२
सारेण सुलेमने ज्ञानं विततार् ; ततः परं हीरमसुलेमनौ सन्धिं
नियमच्च चक्रतुः ।

अनन्तरं राजा सुलेमान् इस्त्रायेलवंशस्य मध्याद् एकां कारुनिवह्नं १३
चर्यात् चिंशत् सहस्राणि कारुण् संजग्राह । स मासिकपर्यायानुसारेण १४
तेषां दशसहस्राणि जनान् लिवानोनं प्रेषयामास ततस्ते मासैकं यावत्
लिवानोने तस्युद्दी मासौ च निजनिवेशनेषु तस्युः ; अदोनीरामस्तस्य
निवहस्याधिपतिरासीन् । अपरं सुलेमनः सप्ततिः सहस्राणि भार- १५
वाहका अशीतिः सहस्राणि क्षेदकाच्च पर्वत आसन् । तदन्याः कर्म- १६
क्षतां मनुजानां चीणि सहस्राणि चीणि शतानि च प्रमुखाः कर्माधिका
आसन् । अपरं राज्ञ आज्ञानुसारेण ते तत्त्वितपापाण्यै र्मन्दिरस्य १७
भित्तिमूलं कर्तुं बज्जमूल्यान् महापापाण्यान् चक्रुः । अनन्तरं सुलेमनो १८
हीरमस्य च स्थपतयः पर्वतोया लोकाच्च तान् चिच्छिदुः, इत्यं मन्दिर-
निर्माणयोग्याः काष्ठपापाण्यालैरासादिताः ।

6

६ पठोऽध्यायः ।

१ मन्दिरस्य निर्माणारम्भः ११ तदधि परमेश्वरस्य प्रतिज्ञा १४ मन्दिरस्य इष्टादीनां
कथनं २० किरुवयोः कथनं २१ द्वारयोः कथनं २६ प्राङ्गणस्य कथनं निर्माणसम-
यस्य कथनच्च ।

अनन्तरम् इस्त्रायेलवंशस्य मिसरदेशाद् आगमनात् परं साधीतिक- १
चतुःशतवत्तारेषु गतेविस्त्रायेल उपरि सुलेमनो राजत्वस्य चतुर्थ-
वत्सरस्य सिवनामके द्वितीयमासे सुलेमान् परमेश्वराय मन्दिरं २
निर्मातुम् आरेभे । सुलेमान् राजा परमेश्वराय यन्मन्दिरं निर्ममे
वद् दैर्घ्यं यद्यिहस्तप्रमाणं प्रस्त्रे विंशतिहस्तप्रमाणम् उच्चले च चिंश-
द्धस्तप्रमाणं । अपरं मन्दिरस्याग्रे उलिन्द् एकस्तेन निर्ममे तस्य दैर्घ्यं ३
मन्दिरस्य प्रस्त्रवद् विंशतिहस्तपरिमाणं प्रस्त्रच्च मन्दिरस्याग्रे दशहस्त-
परिमाणं । अपरं मन्दिरस्य निमित्तम् ऊर्जस्थितानि सङ्गोचितानि ४
वातायनानि निर्ममे । अपरं मन्दिरस्य चतुर्दिन्द्वु कोष्ठानां श्रेणीं ५

चकार । अर्थात् चतुर्दिक्कु मन्दिरस्येष्वरीयवाक्यस्यानस्य च भित्तेगत्वे ४ कोषाणां श्रेणीं चकार, इत्यं चतुर्दिक्कु कोषाणि निर्ममे । अधःस्या कोषश्रेणी पञ्चहस्तप्रस्या मध्यमा कोषश्रेणी षड्हस्तप्रस्या टृतीया कोषश्रेणी च सप्तहस्तप्रस्यासीत् यतः काषाणि यद् भित्तेमध्ये बन्धनीयानि न भवेयुस्तदर्थं स चतुर्दिक्कु भित्तिं सोपानाकारां छतवान् । ० अपरं प्रस्तराकरात् लब्धैः खनितैः प्रस्तरै र्मन्दिरं निर्ममे, इति हेतो र्मन्दिरनिर्माणकाले योगनस्य कुठारस्य वा कस्यचित् लौहाखस्य शब्दो न नाश्युद्यत । अपरं मध्यमायाः कोषश्रेणा द्वारं मन्दिरस्य दक्षिणदिश्यासीत् ततो वज्रसोपानै र्मध्यमश्रेणी भूमध्यभश्रेणीतच्च टृतीया श्रेणी चाग- ८ च्यत । इत्यं स मन्दिरनिर्माणं समाप्तवान् अपरम् एरसीयै गृहकाष्ठैः १० पञ्चमं मन्दिरम् आच्छादयामास । अपरं छतस्मन्दिरस्योपरि पञ्चहस्ताचां कोषश्रेणीं चकार मन्दिरं वृहद्द्विरेसकाष्ठे ब्रजयाच्चकार च ।

११ अनन्तरं परमेश्वरस्य वचनमिदं सुखेनः समीपमुपतस्थौ त्वं मन्दिर- १२ निर्माणिति किन्तु यदि मम विधीन् आचरसि मदीयादेशानुसारात् कर्म करोषि ममाच्चाः पालयसि च तर्हि मया तव ताताय दायूदे १३ यत् प्रतिश्रुतं तत् त्वां प्रति साधयिष्यते । अहम् इस्तायेत्वंश्चमध्ये वत्यामि निजलोकान् इस्तायेतीयवंशान् न व्यक्ष्यामि च ।

१४ अनन्तरं सुखेनान् मन्दिरस्य निर्माणं समाप्तयामास । स गृह- १५ स्याधःस्यानमारभ्य गृहेष्ठं यावद् एरसकाष्ठीयपत्रैरभन्तरे गृहस्य गाचाण्याच्छादयामास गृहस्य मध्यदेशच्च देवदारकाष्ठीयपत्रैराच्छा- १६ दितवान् । तद्वद् गृहस्य विंशतिहस्तप्रसितं पञ्चाङ्गागमं अधःस्यानम् आरभ्य एष्ठं यावद् एरसकाष्ठीयपत्रैराच्छादयामास । स ईश्वरीयवाक्यस्यानार्थम् अर्थात् महापवित्रस्यानार्थं तम् अन्तरागारम् आसान् दयामास । तस्यागस्थितं चत्वारिंशद्वस्तप्रसिताणं यद् गेहं तदेव १८ मन्दिरं बभूव । गृहस्य मध्यस्थितानि तान्येरसकाषाणि कलिकाभिर्विकसितैः पुण्यैच चित्रितान्यासन् छतस्मं गेहम् एरसकाष्ठमयं बभूव, १९ किञ्चिन्नाच्चः प्रस्तरो न दृश्यो बभूव । अपरम् ईश्वरस्य नियम- मञ्जुषायाः स्यापनार्थं मन्दिरस्याभन्तर ईश्वरस्य वाक्यस्यानं निर्ममे । २० ईश्वरस्य वाक्यस्यानस्य दैर्घ्यम् अग्रभागे विंशतिहस्तप्रमाणं प्रस्त्रं विंशतिहस्तप्रमाणम् उच्चतत्त्वं विंशतिहस्तप्रमाणं छत्वा निर्मलसुवर्णेन तत् २१ खचितवान् एरसकाष्ठीयधूपवेदीमपि तथैव खचितवान् । अपर-

मुलेमान् अभ्यन्तरे मन्दिरस्य कुञ्जं निर्मलस्यैः खचितवान् अपरम् ईश्वरीयवाक्यस्यानस्याये स्वर्णभृष्टकैरावश्यमेकं चकार सुवर्णेन च तत् खचितवान् । यावत् समाप्ति न जाता तावत् सकलमन्दिरं सुवर्णेन २२ खचितवान् अपरम् ईश्वरीयवाक्यस्यानस्य निकटस्यां क्षतखृष्टपवेदीमपि सुवर्णेन खचितवान् ।

अपरम् ईश्वरीयवाक्यस्यानं जितकाष्ठै दैश्वदश्वस्तप्रमाणौ द्वौ किरुवौ २३ निर्ममे । तयोः प्रथमस्य किरुवस्य पद्ममेकं पञ्चहस्तम् अन्यत् पद्ममपि २४ पञ्चहस्तं चकार, तत् एकपञ्चस्याग्रभागाद् अन्यपञ्चस्याग्रभागं यावद् दशहस्ता बभूवुः । अपरं द्वितीयं किरुवं दशहस्तं, द्वयोः किरुवयोः २५ समं परिमाणं सममाकारञ्च चकार । एकः किरुवो यथा दशह- २६ स्तोचोऽन्यकिरुवोऽपि तथैव दशहस्तोच्च आसीत् । अनन्तरं स तौ २७ किरुवौ गर्भागारे स्यापयामास अपरं किरुवावित्यं विलोर्णपद्मौ निर्मितौ यद् एकस्य पद्म एकां भित्तिम् अन्यस्य पञ्चचेतरां भित्तिं पस्यर्ण अपरं गृहमध्यस्थितौ तयोः पद्मौ परस्यरं पस्तृण्टतुः । अनन्तरं २८ स तौ किरुवौ सुवर्णैः खचितवान् । अपरं मन्दिरस्य सकलकुड्यानि २९ वहिरभ्यन्तरे च चतुर्दिन्कु किरुवाणां तालवृक्षाणां विकसितपुष्पाणाच्च खनिताङ्गिभिः श्रीभयाच्चकार; अपरं गृहस्य मध्यं वहिरभ्यन्तरे च ३० सुवर्णेन खचितं चकार ।

अपरम् ईश्वरीयवाक्यस्य प्रवेशद्वारार्थं जितकाष्ठीयं कवाट- ३१ द्वयं निर्ममे सनासापार्वकाष्ठद्वयं तद् द्वारं कुञ्जस्य पञ्चमो भागः । ३२ तस्मिन् जितकाष्ठमये कवाटद्वये किरुवाणां तालवृक्षाणां विकसित- पुष्पाणाच्चाकृतीः खनित्वा तत् सुवर्णखचितं चकार विशेषतस्ताः किरु- वाकृतीस्तालवृक्षाकृतीच्च स्वर्णेन खचिताच्चकार । अपरं मन्दिरस्य ३३ प्रवेशद्वारार्थं कुञ्जस्य चतुर्थभागपरिमाणं जितकाष्ठीयं पार्वकाष्ठद्वयं चकार । अपरं देवदारुकाष्ठै देवे कवाटे चकार तयो द्वारद्वयेरेकस्य ३४ कवाटद्वयं याटक् कञ्जायां खेलितम् अन्यस्य कवाटद्वयमपि ताटक् कञ्जायां खेलितं । अपरं तस्योपरि किरुवान् तालवृक्षान् विकसित- ३५ पुष्पाणि च खनित्वा तत् खनितवल्लुनि सुवर्णम् आरोप्य खचितवान् ।

अनन्तरं स खनितप्रस्तराणां पङ्कितवेणैरसीयानां स्थूलकाष्ठाणां ३६ पंक्त्यैक्या चाभ्यन्तरप्राङ्गणं निर्ममे । चतुर्थवत्सरस्य सिवनामके मासे ३७ परमेश्वरस्य मन्दिरस्य भित्तिमूलं निर्ममे । ततः परम् एकादशवत्स- ३८

इस्य वृत्तनामके उष्मभासे निरूपिताकारानुसारेण सकलैरंशै र्मन्दिर-
निर्माणं समापितम् चतुस्तस्य निर्माणं सप्तवत्सरान् व्यानशे ।

7

७ सप्तमोऽध्यायः ।

- १ द्वुलेमनो राजगृहनिर्माणकथनं १ लिवानोनारणगृहस्य निजजायाया गृहस्य च
निर्माणकथनं १५ हरमस्य कथनं १५ तस्य सम्भद्यनिर्माणकथनं १७ पितॄलोय-
समुद्दपाचस्य निर्माणकथनं २३ तस्यावलम्बनस्य कथनं ६८ प्रचालनपाचाराणां कथनं
४० चन्द्र्यपाचाराणां कथनच ।
- २ अनन्तरं सुलेमना व्योदश्वत्सरान् व्याप्य निजनिवेशनं निर्मा-
पयता कृत्स्ननिवेशनस्य निर्माणं समाप्तं ।
- ३ अपरं स लिवानोनारणाम् निवेशनं निर्ममे तस्य दीर्घत्वं गृह-
हस्तपरिमितं प्रस्थात्वं पञ्चाशद्वस्तपरिमितम् उच्चत्वस्य चिंशद्वस्तपरि-
मितम् आसीत् । तत् चतुर्व्याम् एरसकाष्ठीयस्तमानां श्रेणीनाम्
उपरि स्थापितं तेषां स्तमानाम् उपर्येरसीयगृहकाष्ठानि निदधिरे ।
- ४ एकैकस्यां श्रेणां पञ्चदश साकल्येन पञ्चचत्वारिंशत् स्तमा आसन्
तेषाम् उपरि कोष्ठानि स्थापितानि तदुपर्येरसकाष्ठै गृहपृष्ठं निर्ममे ।
- ५ अपरं गृहकाष्ठानां तिस्तुषु श्रेणीषु सतीषु तिस्तुणां वातायनानि
६ परस्परं सममुखानि बभूवः । अपरं द्वाराणि तदीयकाष्ठवेष्टनानि च
सर्वाणि चतुर्व्योणानि बभूवः, अपरं तिस्तुणां श्रेणीनां वातायनानि
- ७ परस्परं सममुखानि बभूवः । अपरं स स्तमालिन्दमेकं चकार
तस्य दीर्घत्वं पञ्चाशद्वस्तपरिमाणं प्रस्थात्वं चिंशद्वस्तपरिमाणं तस्याये
- ८ द्वितीयम् अलिन्दं तदये च देहलीं चकार । अपरं यस्मिन् सिंहा-
सनालिन्दे विचारमकरोत् तं विचारालिन्दं निर्ममे मध्यदेशस्यैकां
दिशम् आश्वापरां दिशं यावत् तम् एरसकाष्ठीश्वादयामास च ।
- ९ अपरं तस्य वासगृहम् अलिन्दस्य पञ्चात् प्राङ्गणे ताटक् निर्मितम्
अपरं सुलेमान् फिरौणो यां दुच्छितरम् ऊढवान् तस्याः कुतेषुपि
१० तदलिन्दवद् गृहं निर्ममे । एतानि भित्तिमूलमाश्वालिं यावद्
बहिर्दिशच्चारभ्य महाप्राङ्गणं यावत् तच्चितपाषाणवद् वृहद्द्वि वैहि-
११ रम्यन्तरे च कर्त्रिकया तच्चितैर्बज्जमूलैः पाषाणैरुत्तेन निर्ममिरे । अपरं
भित्तिमूलं बज्जमूलै वृहत्पाषाणैर्याद् दशहस्तपरिमितैरयहस्तप-
रिमितैस्य पाषाणै निर्ममे । तदुपरि तच्चितपाषाणवद् वृहन्तो बज्ज-

मूल्यान् पाषाणान् रेसकाषाणि चारोपयामास । अपरं महाप्राङ्गणस्य १९
यरमेश्वरीयमन्दिरस्य मध्यप्राङ्गणस्य निजगृहस्याजिन्दस्य च चतुर्दिक्कु
तक्षितपाषाणानां तिष्ठः श्रेणीरेसकाषाणात्त्वैकां श्रेणो चकार ।

अनन्तरं सुलेमान् भूपति द्वंतं प्रवित्य सोरतो ह्वरम् आनायित- १९
वान् । तस्य ह्वरमस्य माता नपालिवंशीयैका विधवा तस्य पिता च २०
सोरनगरीयः कच्चित् कांस्यकार आसीत् । स पित्तलस्य समस्तकर्मसु
सुज्ञानी बुद्धिमान् निपुणस्वासीत् । स एव सुलेमनो नरपते: समीपम्
चागत्य तस्य सर्वाणि शिल्पकार्याणि चकार । स पित्तलस्य द्वौ स्तम्भौ २५
निर्ममे तयोः स्तम्भयोरेकैकस्योच्चत्वम् अष्टादशशत्परिमितं, द्वादशशत्परि-
मितं सूचत्वैकैकं स्तम्भम् अवेष्टत । अपरं द्वयोः स्तम्भयो र्मस्तकयोरा- २९
रोपणार्थं स सिक्तौ पित्तलीयौ द्वौ मूर्ढानौ चकार तयोरेकस्य मूर्ढं उच्चत्वं
पञ्चशत्परिमितम् अन्यस्य मूर्ढं उच्चत्वमपि पञ्चशत्परिमितं चकार ।
अपरं स्तम्भोपरिस्थयो मूर्ढोरादोपणार्थं घटझूलवत् क्रियया गुणिताभी ३०
रञ्जुभिर्जालीनि शिल्पकार्याणि निर्ममे । स तयोरेकस्य मूर्ढः छते सप्त
जालान्यन्यस्य मूर्ढः छतेऽपि सप्त जालानि चकार । अपरं स तौ स्तम्भौ ३८
निर्माय तदुपरिस्थयो मूर्ढोराच्चादकजालवत्कार्यस्यैकस्य वेष्टनार्थं
दाडिम्बानां श्रेणीद्वयं चकार द्वितीयस्य मूर्ढः छतेऽपि ताढक् चकार ।
अपरम् अलिन्दे स्तम्भयोरूपरि स्थितौ मूर्ढानौ चतुर्वृश्चपरिमितश्च- ३९
शृणपुष्पाकृती चास्तां । जालवत्कार्यस्याभ्यन्तरे स्थितस्य स्थूलदेशस्य ३०
समीप ऊर्ध्वेऽपि तयोः स्तम्भयोरूपरि मूर्ढानावास्तां । द्वितीयो मूर्ढा
च दाडिम्बानां शृणद्वयेन वेष्टितः । अनन्तरं स तौ स्तम्भौ र्मन्दिर- ३९
स्थालिन्दे स्थापयामास । तयोरेकं स्तम्भं दक्षिणादिशि स्थापयित्वा तस्य
नाम याखीनः (स्थिरकारक इति) चकार द्वितीयस्वं स्तम्भं वाम-
दिशि स्थापयित्वा तस्य नाम वोयसो (बलीति) चकार । अनयो ४१
द्वयोः स्तम्भयोरूपरि श्रोशृणपुष्पाकृति शिल्पकार्यम् आसीत् । इत्यं
स्तम्भनिर्माणं समाप्तं ।

अनन्तरं स सिक्तधातुना गोलाकारं सागररूपं पात्रं चकार । ४२
एकम् अयम् आरभ द्वितीयम् अयं यावत् तस्य परिसरो दशशत्परि-
मितस्योच्चत्वं पञ्चशत्परिमितस्वं चिंशद्वशत्परिमितं सूचत्वं तद्
अवेष्टत । अपरं तस्य चतुर्दिक्कु कर्णस्याधः प्रतिहस्तं दश दश गोला- ४४
कारा आसन् ते तं सागरम् अवेष्टन् । पात्रसेचनसमये ते श्रेणीद्वये

१५ इसिचन्त । तत् समुद्ररूपं पात्रं द्वादशानां गवाम् उपरि स्थापितं तासां तिस्रं उत्तरमुख्यलिख्चः पञ्चिममुख्यलिख्चो दक्षिणमुख्यलिख्च-स्वस्य पूर्वमुखो बभूवुः । अपरं सागरपात्रं तासाम् उपरि तस्यौ १६ तासां पश्चाद्गामा अन्तरे तस्यिरे । तत्यात्रस्य स्थूलत्वं चतुर्दशूलपरिमाणं तस्य कर्णः कंसवत् शोश्नपुष्याकारो द्वे सहस्रे वाताख्यपरिमाणानि च तेन धृतानि ।

१७ अनन्तरं स चतुर्दशूलीर्धाणि चतुर्दशूलप्रस्थानि चिह्नस्तोचानि पिञ्च-१८ समयानि दश पीठानि निर्ममे । तेषां निर्माणमित्यमभूत् तेषां १९ क्षेचाण्यासन् तानि क्षेचाणि च शिराभिर्वैश्चितानि । अपरं शिरामथ-स्थितानां क्षेचाणामुपरि सिंहगोकिरूपाक्षतयस्त्रिचिताः शिराणांच्चो-परिभागेऽपि ताटग् आसीत् अपरं सिंहानां गवाङ्गाधोऽधः स्त्र॑१० कार्यस्य कति कति स्वज आसन् । एकैकस्य पीठस्य पिञ्चलमयानि चत्वारि चक्राणि पिञ्चलमया अक्षदण्डाण्यासन् चतुर्षु कोणेषु च स्थापि-तान्यवलम्बनान्यासन् तानि सिंहान्यवलम्बनानि प्रक्षालनपात्रस्थाधः ११ स्थापितानि तेषाम् एकैकस्य पार्श्वे च स्वज आसन् । मूर्ढमध्ये तदूर्ज्ज्ञे च तस्य वदनं इस्तेकपरिमितं तच्च वदनं वर्तुलं स्तम्भाङ्गति सार्जिहस्तपरि-मितच्च । तस्मिन् वदनेऽपि शित्यकार्याण्यासन् तदीयक्षेचाणि वर्तु-१२ लानि नहि चतुर्षुक्षोणानि बभूवुः । अपरं क्षेचाणाम् अधस्त्रत्वारि चक्राण्यासन् । तेषां चक्राणाम् अक्षदण्डौ पीठेन समं निर्मितावा-१३ स्ताम् एकैकं चक्रं सार्जिहस्तोचं । रथचक्रमिव तेषां चक्राणामा-१४ क्षविस्तेषाम् अक्षदण्डेनमिनाभिश्लाकाः सर्वाः सिंहाः । अपरम् एकैकस्य पीठस्य चतुर्षु कोणेषु स्थापितानि चत्वार्यवलम्बनान्यासन् १५ तान्यवलम्बनानि पीठेन समं निर्मितानि । एकैकस्य पीठस्य मूर्ढार्द्ध-इस्तेको वर्तुलाकारस्य तत्पीठमूर्ढि तेन समं निर्मितान्यवलम्बनानि १६ क्षेचाणि च बभूवुः । अवलम्बनएषेषु क्षेचेषु च खपरिमाणविशिष्टाः १७ किरूपाः सिंहास्तालवक्षाच्च तदेषुकाः स्वजस्तेन लिजितिरे । इत्यं स तानि पिञ्चलमयानि दशपीठान्येकसेचन एकपरिमाणान्येकाका-राणि च निर्ममे ।

१८ अनन्तरं स पिञ्चलमयानि दशप्रक्षालनपात्राणि निर्ममे तेषाम् एकैकं पात्रं चतुर्दशूलपरिमितम् एकैकं पात्रं चत्वारिंशद्वाताख्य-परिमाणानि दधार । एकैकपीठोपरि तेषाम् एकैकं प्रक्षालनपात्रं

निदधे । अपरं स मन्दिरस्य दक्षिणपार्श्वे पञ्चपीठानि वामपार्श्वे च पञ्च १८ पीठानि निदधे अपरं गृहस्य दक्षिणपार्श्वे दक्षिणोणात् पूर्वदिशि सागररूपं भाजनं स्थापयामास ।

द्वारमः प्रक्षालनभाजनानि दर्वीः कुण्डानि च निर्ममे । इत्यं चृपतेः ४० सुलेमन आज्ञातः परमेश्वरीयमन्दिरस्य कृते छ्रमेण यावन्ति शिल्प-
कार्याणि कर्तव्यानि तानि सर्वाणि समाप्तानि । इत्यं हौ स्तम्भौ दयोः ४१ स्तम्भयोरुपरि स्थितौ वर्तुलाकारौ हौ मूर्ढानौ स्तम्भदयोपरिस्थिमूर्ढदया-
च्छादके हैं जाले, तज्जालदयवेघनार्थं चतुःशतानि दाढिभाकारा अर्थतः ४२ स्तम्भदयोपरिस्थियो वंचुलाकारमूर्ढाराच्छादकजालदयस्तैकस्य जालस्य
कृते दाढिभाकाराणां हैं श्रेणी, दशपीठानि पीठोपरिस्थितानि दश- ४३ प्रक्षालनपात्राणि, सागररूपं पात्रमेकं तत्सागरपात्रस्याधो दादशगाव- ४४ स्तदन्यद् ऋजीषाणि दर्वः कुण्डान्येतानि तदन्यानि च यावन्ति भाज- ४५ नानि सुलेमन आज्ञातः परमेश्वरीयमन्दिरस्य कृते छ्रमेण निर्मि-
तानि तानि सर्वाणि तेजोमयपित्तकै निर्मितानि । राजा यद्दनस्य ४६ प्रान्तरे सुक्तोत्तर्तनयो र्मध्यस्थितायां घनमृदि भूमौ सिक्तधातुना
तानि निर्मापयामास । अपरं भाजनानाम् अतिबाहुत्यकारणात् ४० सुलेमान् तानि न मापयामास, तत्स्तेषां पित्तलानां परिमाणं न
खेयं । अपरं सुलेमान् परमेश्वरीयमन्दिरस्याभ्यन्तरे स्थापनार्थम् एतानि ४८ सकलवस्तुनि चकार खर्णवेदी दर्शनीयपूपयाहि सुवर्णासनम्, ईश्व-
रीयवाक्यस्थानस्य समुखे दक्षिणे पञ्च वामे च पञ्च निर्मलसुवर्णमया ४९ दीपदृक्षात्तदेवानि सुवर्णमयानि पुव्याणि प्रदीपा वर्त्तिकाच्छेदन-
कर्तव्यस्च, निर्मलसुवर्णमया भाष्ट्राश्चुरिका ऋजीषाणि खेदन्यो वज्रिपा- ५० चाणि च, अन्तःस्थितस्य मध्यापविचस्थानस्य मन्दिरस्य कवाटानां कृते
हेममयाः कणास्च । इत्यं परमेश्वरस्य गृहार्थं सकलकार्याणि सुलेमना ५१ समापितानि । ततः परं सुलेमान् खतातेन दायूदा प्रविचीकृतानि
सकलत्रयाणि तन्मध्यम् आनिनाय । स तानि रजतहेमपात्राणि परमे-
श्वरीयमन्दिरे स्थितेषु धनागारेषु निदधे ।

८ अष्टमोऽध्यायः ।

१ मन्दिरोत्तर्गकरणोत्तुवः १२ सुलेमन आशीर्वचमकथनं २५ छुलेमनः प्रार्थनाकथनं
१५ वर्जिदानाद्युत्तर्जनं ।

१ अपरं सुलेमान् इखायेलीयलोकानां प्राचीनान् वंशानां मुख्यनरां-
चार्थत् इखायेलवंशानां प्रधानपिट्लोकान् परमेश्वरीयनियममञ्जूषाया-
दायूदूनगरात् सिधोनात् स्थानान्तरीकरणार्थं यिरुशालमे राज-
२ समीपे संजग्राह । तत् एथानीमनामि सप्तममास उत्सवसमय इखा-
३ येलीयलोकाः सर्वे सुलेमनो वृपतेः समीपे मिलितवन्तः । अनन्तरम्
इखायेलीयानां प्राचीनगणे समुपस्थिते याजका मञ्जूषां स्थानान्तरं निन्युः ।

४ परमेश्वरस्य मञ्जूषा समाजावास आवासस्थानः स्थानि सकलपविच-
भाजनानि चैतानि सर्वाणि स्थानान्तरं निन्यिरे । याजका लेवीयाच्च
५ तानि निन्युः । ततः सुलेमान् वृपतिस्तस्य समीपे सम्मिलिता इखाये-
लीयलोकाच्च मञ्जूषायाः सम्मुखं गत्वा बज्जलकारणाद् असङ्घाकान् अप-
६ रिमेयाच्च मेषान् गाच्छोत्सुखजुः । अनन्तरं याजका मन्दिरमध्य ईश्वरस्य
वाक्यस्थानालोकिपविचस्थाने किरुवयोः पक्षाणामधो निरुपितस्थाने

० परमेश्वरस्य नियममञ्जूषां निदधिरे । तौ किरुवौ स्वपक्षान् मञ्जूषायाः
स्थानोपरि विस्तारथामासतुरतस्तौ किरुवौ मञ्जूषां तदीयवहनदण्डौ
८ चाच्छादयामासतुः । तयो दर्खद्वयो दर्द्धत्वाद् तयोरग्राणीश्वरस्य वाक्य-
स्थानस्यायभागे पविचस्थानाद् दृश्यानि बभूवुः किन्तु वहिर्दृश्यानि
९ न बभूवुः, तान्यद्यापि तत्र स्थाने विद्यन्ते । तत्र मञ्जूषायाम् अन्यत्
किमपि नासीत्, केवलं मिसरदेशाद् इखायेलीयवंशानां निर्गमन-
काले परमेश्वरस्तैः सार्वे यं नियमं चक्रिवान् तदीयपञ्चयुक्तं प्रस्तुरपत्र-
कद्वयं तन्मध्य आसीत् यतो ह्यारेवे मूसास्तत् मञ्जूषामध्ये स्थापित-
१० वान् । अपरं पविचस्थानस्य मध्याद् याजकानां वहिर्गमनकाले पर-
११ मेश्वरस्य मन्दिरं पयोदेन ताढक् पर्यमूर्यत यद् याजकाः पयोदात्
सेवनम् अनुष्ठातुम् असमर्था बभूवुः, यतः परमेश्वरस्य तेजः परमेश्वरीयं
मन्दिरं पूरयामास ।

१२ तदानीं सुलेमान् याजहार परमेश्वरो धोशान्धकारे वसतीति तेन
१३ निगदितं । तवाधिष्ठानार्थं मन्दिरमेकं मया निरमायि तव निव्यवा-
१४ सार्थं तत्रिवेशनं खद्यं । अपरम् इखायेलीयानाम् अखिले समाजेऽव-
तिष्ठमाने राजा स्वास्यं परावत्येखायेलीयानां दृत्खं समाजम् आश्रिष्वं
१५ जगाद् । राजा कथयामास, इखायेलः प्रभुः परमेश्वरो धन्यः; स
मम पित्रे दायूदे खवक्षेण यत् प्रतिज्ञातवान् तत् खकरेण साधित-
१६ वान्, यथा, मम प्रजागण इखायेलीयवंशो यस्ति दिने मिसरदे-

शात् मया वहिष्कृतस्तद्दिनम् चारभ्याहम् अत्र स्थाने मम नामोऽधि-
स्थानार्थं मन्दिरं निर्मातव्यमित्यभिप्रायेणेस्यायेलीयानां कस्यापि वंशस्य
किमपि नगरं नाभिर्दोचितवान् किन्तु भद्रीयप्रजागणस्येस्यायेलीयवंश-
स्याधिपतित्वाय दायूदम् च्यभिर्दोचितवान् । अपरम् इस्यायेलः प्रभोः १७
परमेश्वरस्य नामे मन्दिरमेकं निर्मातुं मत्तातो दायूद् मनो निदधे । १८
किन्तु परमेश्वरो मम तातं दायूदं वाक्यमिदं जगाद्, त्वं मम नामे
मन्दिरं निर्मातुं मनो निरधत्या इति तव मनोगतं भद्रमेव । तथापि १९
तन्मन्दिरं त्वया न निर्मातव्यं किन्तु तवैरसेनात्मजेन मम नामार्थकं
तन्मन्दिरं निर्मातव्यम् इति परमेश्वरेण यद् वचनं प्रतिज्ञातं तदेव २०
साधितं, ततः परमेश्वरस्य वाक्यादहं निजतातस्य दायूदः पदं प्राप्येषा-
येलीयराजसिंहासन उपाविश्यम् इस्यायेलः प्रभोः परमेश्वरस्य नामे
मन्दिरम् इदं निरमापयच्च । परमेश्वरेणास्त्रूर्ब्धपुरुषाणां मिसरदेशाद् २१
वहिष्करणकाले तैः सह यो नियमोऽकारि तदीयपत्रस्याधारो या
मङ्गूषा तस्याः क्वतेऽपि तत्र मन्दिरे स्थानमेकं मया निरूपितं ।

अनन्तरं सुलेमान् इस्यायेलः खात्ससमाजस्य साक्षात् परमेश्वरस्य २२
होमवेद्याः सभीपम् उपस्थायाकाशं प्रति करौ प्रसार्य व्याजहास, हे २३
इस्यायेलः प्रभो परमेश्वर, ऊर्जस्थिते खर्गेऽधिःस्थितायां पृथिव्याच्च तव
तुल्यो नापरः कस्यनेश्वर च्यात्ते । तव यावन्तो दासाः सर्वान्तःकरणैस्तव
चक्षुर्गोचरे चरन्ति तान् प्रति खनियमं खण्डीतिच्च साधयसि । विश्वे- २४
यतः खदासाय दायूदे त्वं यत् प्रत्यपृष्ठोस्तद् असाधयः खवक्षेणोक्तं
वचनं खकरेण सफलम् अकार्षीच्च । हे इस्यायेलः प्रभो परमेश्वर, २५
खदासाय मत्ताताय दायूदे भवता यत् प्रतिज्ञातं तदधुना साधतां
यथा, मम चक्षुर्गोचरे त्वं यद्दद् अचरस्तदत् तव सन्तानाच्चेत् खख-
मार्गमधि सावधानाः सन्तो मम दृष्टिगोचरे चरन्ति तर्हीस्यायेली-
यराजसिंहासनोपवेश्यूपुरुषस्याभावस्तव वंशे कदापि न भविष्यतीति ।
हे इस्यायेल ईश्वर, खदासाय मदीयजनकाय दायूदे भवता यत् २६
कथितं तत् स्थिरं भवतिति प्रार्थयेऽहं । किन्त्वीश्वरः पृथिव्यां निव- २७
त्यतीति किं सत्यं भवेत्? पश्य खर्गः खर्गोपरिश्यः खर्गच्च भवत्तं न
धरति ततो मन्दिरमितं मन्दिरमिदं किं धरेत्? हे मम प्रभो परमेश्वर २८
त्वं खदासस्य प्रार्थनां निवेदनच्च एषाण तव दासेनाद्य या काकूक्तिः
प्रार्थना च क्रियते सा भवता श्रूयतां । अत्र स्थाने मम नाम स्थानतीति २९

वाक्यं यत् स्थानमिदं मन्दिरमिदस्वाधि भवतोक्तं तत् स्थानं प्रति भवता
 १० स्थानयने उच्चील्यैतत् स्थानोद्देश्या भवतो दासस्य प्रार्थना श्रूयतां । एतत्-
 स्थानम् उद्दिश्य प्रार्थयमानेन भवद्वासेन भवत्वजागणेनेष्वायेलीयदंशेन
 च या प्रार्थना क्रियते भवान् तां पूर्णेतु । तं खकीयस्वर्गनिवासे तिष्ठन्
 तां निश्चामय निश्चय द्वामस्तु च ।

११ केनचित् स्वसमीपवासिनः कस्मिंस्थिद् अपराह्ने लोका यदि शपथं
 निश्चित्वं तेन तं प्रापयन्ति स च शपथो यदि मन्दिरेऽस्मिन् तव वेदाः ।

१२ समीपम् उपतिष्ठति तर्हि तं स्वर्गान्निश्चयं कर्त्तव्यं कुर्वन् निजदासान्
 विचारयार्थतो देविणं सदोषं छत्वा तस्य कर्मणः समुचितं फलं तस्मै
 वितर निर्देष्वस्त्रं निर्देष्वां छत्वा तस्य निर्देष्वस्त्रस्य फलं तस्मै विश्राणय ।

१३ अपरं तव विरुद्धं पातककरणाद् रिपुभिः पराजितात्मवेष्वायेलीय-
 प्रजागणा यदि त्वां प्रति पराह्नत्वं तव नाम लुबन्तत्त्वव साक्षात् मन्दिरे

१४ ऽस्मिन् विनयन्ते प्रार्थयन्ते च तर्हि तं स्वर्गान्निश्चयं तवेष्वायेलीयलो-
 कानां पापं द्वामस्तु तेषां पूर्वपुरुषेभ्यो धनिमं देशं दत्तवानसि तं देशं
 पुनर्व्वारं तान् आनय च ।

१५ अपरं तव विरुद्धं तेषां पातककरणाद् गगणे रुद्धीभूते यदि वृष्टि नं
 भवति तेन ते यदि स्थानस्यैतत्स्य दिशि प्रार्थयमानत्त्वव नाम लुबन्ति

१६ त्वया तेषां लेशो जात इति विविच्य स्वपापेभ्यः परावर्तन्ते च, तर्हि
 तं स्वर्गान्निश्चयं तव दासानाम् इस्वायेलीयलोकानां पापं द्वामस्तु गन्तव्यम्
 उत्तममार्गच्च तान् आदिशं तव प्रजागणाय यं देशं भोगार्थं दत्तवानसि
 तस्मिन् देशे वृष्टिं काशय च ।

१७ अपरं देशे दुर्भित्वे जाते महामार्यां वा जातायां शस्यानां वा
 शुक्ले स्त्रानत्वे वा जाते शुकादिपतज्ञेषु वा जातेषु देशस्थनगरेषु वा

१८ रिपुभिरवरुद्धेषु कस्मांस्थित् मार्यां पीडायां वा बलवत्यां तवेष्वायेलीय-
 प्रजानां मध्ये केनचित् मानवेन निजमनःपीडां बुद्धा यदि काचित्

प्रार्थना किञ्चन निवेदनं वा क्रियते मन्दिरस्यास्य दिशि च करद्वयं
 १९ प्रसार्यते, तर्हि तं निजनिवासात् स्वर्गान्निश्चयं द्वमित्वा कर्त्तव्यं कुरु,

त्वमेव सर्वमनुजानाम् अद्वितीयोऽन्तर्याम्यसि ततस्तस्य मनुष्यस्य यम्
 आन्तरिकभावं जानासि तदनुसारेण तस्याचरणस्य समुचितं फलं तस्मै

२० देहि । तथा छते त्वं तेषां पूर्वपुरुषेभ्यो यं देशं दत्तवानसि तन्मध्ये
 ते यावज्जीविष्यन्ति तावत् त्वत्तो भेष्यन्ति ।

अपरं तव महानामः सबलकरस्य प्रसारितबाङ्गोच्च वार्ता भिन्न- ४१
जातीयैरपि निशामयितव्या ; ततस्त्वेष्यायेलीयवंशे न जातः कस्तिन्द्रो ४२
यदि तव नामार्थं दूरदेशाद् आगत्य मन्दिरस्थास्य दिशि प्रार्थनां कुरुते
तर्ह्यपि त्वया स्वासस्यानात् सर्गान्निश्च्य तस्य भिन्नजातीयस्य नरस्य ४३
प्रार्थनानुसाराद् यद्यत् कर्त्तव्यं तत् क्रियतां, तथा कृते एथिवीस्यजा-
तीयाः सर्वे तव नामो ज्ञानं लब्ध्वा तवेष्यायेलीयप्रजागणा इव त्वत्तो
भेष्यन्ति मन्त्रिमितमिदं मन्दिरं तव नामा विख्यातमेतदपि ज्ञास्यन्ति ।

अपरं युद्धयाचार्थं त्वया प्रेषितास्त्व लोका यदि रिपुभिः सह येद्दुः ४४
वहि गंत्वा त्वयाभिरुचितं नगरं तव नामार्थं मया निर्मितं मन्दिरच्चो-
हिश्च परमेश्वरस्य साक्षात् प्रार्थनां कुर्वते, तर्हि त्वं सर्गात्तेषां प्रार्थनां ४५
विनयच्च निश्च्य तेषां विचारस्य निष्पत्तिं कुरु । अपरं ते यदि तव ४६
विरुद्धं पापं कुर्वन्ति (यतः पापं न करोत्येवम्भूतः कोपि मानवो नात्ति)
त्वया च तेभ्यः कुञ्जा रिपूणां करेषु समर्पितात्ते यदि विजेतृभिं दूरस्यं
निकटस्यं वा रिपुदेशं नीयन्ते, ततः परं यस्मिन् देशे ते नीतास्तत्र यदि ४७
मनसि खदशां चिन्तयित्वा परावृत्य तत्र विजेतृणां देशे त्वाम् उद्दिश्य
प्रार्थयमाना अस्माभिरपराङ्गं पातकं दुष्टतच्च कृतमिति वदन्ति, इत्यं ४८
ते यदि स्वविजेतृणां रिपूणां देशे सर्वान्तःकरणैः सर्वप्राणैश्च सह त्वां
प्रति परावर्तन्ते तेषां पूर्वपुरुषेभ्यत्वया दत्तं स्वकीयदेशं त्वयाभिरुचितं
नगरं तव नामे मया निर्मितं मन्दिरच्चोहिश्च तव साक्षात् प्रार्थनां
कुर्वते च, तर्हि त्वं स्वासस्यानात् सर्गात् तेषां प्रार्थनां विनयच्च निश्च्य ४९
तेषां विचारस्य निष्पत्तिं कुरु, तव विरुद्धं कृतपापैस्त्व प्रजागणै ५०
र्यद्यद् अपराङ्गं तत्पर्वं क्षमस्ते तेषां विजेतास्त्व यथा तान् प्रति दयां
कुर्युस्तथा तान् करुणायुक्तान् कुरु च । यतस्त्व तव प्रजात्वया लौह- ५१
कुण्डात् मिसरदेशाद् आनीतात्वयोपार्जितलोकाच्च । अतो हेतोस्त्वा- ५२
यं दासस्त्वेष्यायेलीयप्रजागणच्च यम् अनुनयं कुरुते तस्मिन् भवता
हृषिरारोप्यतां याच्च प्रार्थनां भवन्तम् उद्दिश्य कुरुते सा निश्च्यतां ।
हे प्रभो परमेश्वर, अस्मत्पूर्वपुरुषाणां मिसरदेशाद् वह्यकरणकाले ५३
भवान् स्वदासेन मूससा यद्यद् गदितवान् तद्यद् भवानेवास्मान् सोपा-
र्जितत्वे नियोक्तुं एथिवीस्याभ्यः सर्वजातिभ्यो विशेषितवान् ।

सुलेमान् परमेश्वरस्य समीपे कृत्स्नाम् एतां प्रार्थनां निवेदनच्च ५४
समाप्य परमेश्वरस्य हिमवेद्याः समुखे जानुपातनाद् उत्ताय गगणस्य

५५ दिशि हस्तौ प्रसार्यावतिष्ठमानः सन् उच्चैःखरेण वाक्यरेतैरिखायेली-
५६ यानां कृत्स्वं समाजम् आश्रिष्वं जगाद् परमेश्वरो धन्यो भवतु, यतः
स यदत् कथितवान् तद्देव खकीयायेखायेलीयप्रजागणाय विश्रामं
व्यतरत्। स स्वदासेन मूससा यावन्ति मङ्गलवाक्यानि गदितवान् तेषां
५७ सर्वेषां मध्य एकमपि निष्कलं नाभवत्। अस्माकं प्रभुः परमेश्वरो
याटग् अस्मत्पूर्वपुरुषाणां सहाय आसीत् ताटग् अस्माकमपि सहायो
५८ भवतु सेऽस्मान् न जह्नातु न वा त्वजतु। किन्त्वस्मत्पूर्वपुरुषात्तेन
यान्याज्ञाविधिविधानान्यादिष्टात्तानि वयं पालयन्तो यत् तस्य सर्व-
मार्गेष्वरेम तदर्थम् अस्माकम् अन्तःकरणानि खसमीपम् आकर्षतु।
५९ परमेश्वरस्य समुखे यानीमानि वाक्यानि मया निवेदितानि तानि
दिवानिश्च म् अस्मत्प्रभोः परमेश्वरस्य सविधौ तिष्ठन्तु तेन च स्वदा-
सम्यैतस्य खकीयेखायेलीयप्रजागणस्य च विचारः प्रतिदिनं यथा कर्त्तव्य-
६० रूपैव साध्यतां। ततः परमेश्वर एवादितीय ईश्वरस्तदन्यः कोपी-
६१ श्वरो नास्तीति प्रथिवीस्यै सर्वजातीयै ज्ञास्यते। वयव्यादीव सर्वदा
यथा तस्य विधीन् आचरेम तस्याज्ञाच्च पालयेम तथास्मत्प्रभुं परमेश्वरं
प्रत्यस्माकं मनांसि स्थिराणि स्यास्यन्ति।

६२ अनन्तरं राजा तेन समं सर्वं इस्यायेलीयलोकाच्च परमेश्वरस्य
६३ समुखे बलिदानम् अनुतस्यः। सुलेमना द्वाविंशतिसहस्राणि गावो
विंशतिसहस्राधिकं लक्षं मेषाच्च मङ्गलार्थकबलिरूपेण परमेश्वराया-
६४ दीयन्त, इत्यं राजेष्वायेलीयलोकैच्च मन्दिरं पावितं। तस्मिन् दिवसे
परमेश्वरीयमन्दिरस्य समुखस्यप्राङ्गणस्य मध्यदेशो राजा पवित्रीकृतो
यतो होमार्थका बलयो निवेदितवस्तुनि मङ्गलार्थकबलीनां मेदांसि च
तच्चैव तेनोत्सृष्टानि यतो हेतोः परमेश्वरस्य समुखे स्थिता पितॄलमयी
यज्ञवेदिः क्षुद्रलात् होमबलीन् निवेदितवस्तुनि मङ्गलार्थकबलीनां
६५ मेदांसि च धर्तुं नाश्नोत्। तस्मिन् समये सुलेमान् तेन सह हमातस्य
प्रवेशस्यानमारभ्य मिसरदेशीयां सोमाश्चसस्तिं यावत् सर्वेषाम् इस्या-
येलीयलोकानां महासमाजस्च सप्ताहवयम् अर्धतस्तुर्दश्विनानि
६६ यावत् खप्रभोः परमेश्वरस्य साक्षाद् उठजोत्सवं चक्रो। अनन्तरम्
अष्टमे दिने खेका राजा विष्णुषालम् आश्रिष्वं जगदुः। ततः परं
परमेश्वरेण स्वदासं दायूर्द सप्रजागणम् इस्यायेलीयवंशज्ञं प्रति यथत्
मङ्गलं कृतं तेन प्रफुस्त्वित्ता हर्षिताच्च ते सं सं वासस्यानं जग्मुः।

९ नवमोऽध्यायः ।

१ द्वितीयदर्शने जाते सुलेमना सार्वभूतश्चरस्य नियमः १० सुलेमन्हीरमयोः परस्परम् उपायनदानं १५ नानानगराणां निर्माणं २० किनानीयप्रभृतौनां दासवस्य कथनं २४ फिरौणो दुष्टितु निजगटहगमनं २५ सुलेमनः सांवत्तरिकबलिदानादि २६ तस्य पोतानां कथनं ।

परमेश्वरीयमन्दिरस्य राजप्रासादस्य च निर्माणे तदन्यानि यावत्ति १
निवेशनानि सुलेमनोऽभिलाषात् निर्मितानि तेषामपि निर्माणे समाप्ते
परमेश्वरो याटग् गिवियोने सुलेमने दर्शनमददात् वाटग् द्वितीयवारं २
तस्मै दर्शनं ददौ । परमेश्वरस्तं जगाद त्वं मम साक्षाद् यां प्रार्थनां यच्च ३
निवेदनं कृतवान् तत् मया श्रुतं त्वच्च मदीयनाम्भो नित्यस्थित्यर्थं यन्म-
न्दिरं निरमापयस्तुलपि मया पवित्रीकृतं तत्रैव मम दृष्टि र्मनस्य
सर्वदा स्थास्यति । अपरं तत्र तातो दायूदू याटक् चरितवान् ताटक् ४
त्वमपि यदि सिङ्गमनसा सारख्येन च मम साक्षात् चरन् मया
यथादिवृत्तं तथैव कर्म करिष्यसि मम विधीन् आज्ञाच्च पालयिष्यसि ५
च, तर्हीस्त्रायेलीयराजसिंहासनोपवेष्युपुरुषस्याभावस्तुव वंशे कदापि ६
न भविष्यतीति मया तत्र ताताय दायूदे यत् प्रतिज्ञातं तदनुसारात्
तत्रेष्वायेलीयराजसिंहासनं सदोन्नतं स्थास्यति । किन्तु यूवं युग्मदंशाच्च ७
यदि मनोऽपरुद्य मयादिशान् आज्ञाविधीन् न पालयिष्यथ, यदि
च विपर्यामिनो भूत्वेतरदेवान् सेविष्यध्वे प्रणस्याथ च, तर्हीस्त्रायेलीय-
वंशेभ्यो ये देशो मया दत्तस्तुतात् त उत्पाटविष्यन्ते यच्च मन्दिरं मम ८
नामार्थं पवित्रीकृतं तदपि मया खटिष्ठिगोचराद् दवयिष्यते तेनेष्वायेलीय-
वंशेभ्यः सर्वजातीयानां परिभाषणपरिहासयोरुदाहरणं भविष्यति । ९
तता ये लोका एतस्य धांशुमन्दिरस्य सन्निधिना व्रजिष्यन्ति ते चमत्-
कृताः सन्तो निश्चिष्यन्ति देशमेतं मन्दिरस्य प्रति परमेश्वरः कुत एता-
दृशं कृतवान्? इति प्रश्नन्ति च । तेन लोकाः प्रतिवच्यन्ति लोकानामे-
तेषां पूर्वपुरुषां येन मिस्त्रदेशाद् बहिरानीता इमे खेषां तं प्रभुं पर-
मेश्वरं विहायेतरदेवान् आश्रित्य तान् प्राणमन् असेवन्त च तत्त्वारणात्
परमेश्वरस्तान् इत्यस्मापन्नामान् कृतवान् ।

परमेश्वरस्य मन्दिरं राजनिवेशनश्चेमे द्वे वेशनी निर्मापयता सुले- १०
मना ये विंशतिवत्सरा यापितास्तेषु सोरीयराजो हीरमः सुलेमनो ११
यथाभिलयितं तथैव तस्मै एतसकाष्ठे देवदारकाष्ठैः सुवर्णस्त्रोपकृत-

- वान् सतो हेतोः सुलेमान् हीरमाय गालीलप्रदेशस्यानि विंश्टिं
 १२ नगराणि व्याख्ययत् । अतस्तेषु वत्सरेषु गतेषु हीरमः सुलेमना इत्तानि
 तानि नगराणि त्रयुं सोराद् आजगाम किन्तु तानि तस्मै नारीचन्त ।
 १३ ततः स जगाद् हे मम भातस्वयैतानि कीटशानि नगराणि मह्यं
 १४ वितोर्णानि ? तत्कारणात् तस्य देशस्य कावूलो (उत्तिकर इति) नाम
 तेन कृतं तस्य तदेव नामाद्यापि विद्यते । हीरमो विंश्ट्यधिकशतकि-
 कारपरिमितं हेम राज्ञे प्रेषयामास ।
- १५ अथ सुलेमनः कारनिवहस्य इत्तान्तोऽयं । स निवहः परमेश्वरीयमन्दि-
 रस्य खनिवेशनस्य मिळ्हो र्यिरूप्तालमीयप्राचीरस्य हात्सोरस्य मग्निहे
 १६ र्गेषरस्य च निर्माणार्थं तेन सङ्कृहीतः । मिसरदेशीयो भूपतिः फिरौन्
 युद्धेन तद् गेषरनगरं वशीकृत्य वक्तिना दाहयित्वा तद्विवासिनः
 किनानीथलोकान् निहत्य च सदुहिते सुलेमनो जायायै तद् ददिवान् ।
 १७ अतस्तद् गेषरम् अधःस्थितं वैयोरेण्यं वालतं देशमध्यस्ये प्रान्तरे स्थितं
 १८ तद्वारां सुलेमनः कोषनगराणि रथनगराण्यम्बारोहिणां नगराणि
 तदन्यद् यिरूप्तालमे लिवानोने वृत्तस्तराय्ये च यद्यन्निर्मापयितुं सुलेमान्
 अभ्यलघ्नत् तदपि, सर्वाणेतानि यथाभिलाषं सुलेमना निर्मापितानि ।
- १९ इखायेलीयवंशाद् अपरवंशोद्भवा य इमोरीयहित्तीयपरिषीयहि-
 २० वीययिवूषीयलोका अवशिष्टाः सन्त इखायेलीयवंशै विनंशुं न शेकिरे
 तेभ्य उत्पन्ने देशे चावशिष्टो वंशः सुलेमना सङ्कृहीतोऽय यावद् दास-
 २१ त्वापन्नकारनिवहो ऽकारि । इखायेलीयवंशोद्भवाः केऽपि सुलेमना दासा
 न चकिरे ते तस्य योद्धारो मन्त्रिषोऽथद्वारा रथिनो रथाधिपतयो
 २२ हयारोहिणस्त्र बभूवुः । सुलेमनः कर्माध्यद्वाणां मध्ये पञ्चाशदधिक-
 पञ्चप्रतानि मुख्यनदाः कर्मकारिणं कारनिवहम् अशिष्वन् ।
- २३ अपरं फिरौनो दुहिता दायूदूनगरात् खग्नहर्मर्थतत्त्वाः वृत्ते
 राजा यन्निवेशनं निरमापयत् तत्राजगाम ततः परं स मिळुं निर्मा-
 पथाच्चकार ।
- २४ सुलेमान् परमेश्वरस्य कृते यां हेमवेदिं निर्मितवान् तस्यां प्रतिवर्षं
 चीनवासान् हेमार्थकान् मङ्गलार्थकांस्य बलीन् अच्छेदयत् परमेश्वरस्य
 समुखे स्थितायां वैद्याच्च धूपान् अज्वालयत् । इत्यं मन्दिरनिर्माणं तेन
 समापितं ।
- २५ अपरम् इदोमदेशी सूफाख्यसागरस्य तट यज्ञतस्य पार्श्वे स्थितं यद्

इत्थियेनगेवरनामकं स्थानं तत्र सुलेमान् पीतान् निर्मापयोमास ।
तेषु पोतेषु हीरमः सुलेमनो दासैः सार्जं सागरकोविदान् स्वकीयान् १७
तियामकान् दासान् अप्रेषयत् । त ओफीरदेशं गत्वा तत्र विंशत्यधि- १८
कचतुःशतकिकरपरिमितानि सर्वानि एहीत्वा सुलेमनः समीपम्
आनयन् ।

10

१० दशमोऽध्यायः ।

१ शिवादेशीश्वराङ्गायाः कथनं ११ हीरमस्य राज्ञः कथनं १५ गुलेमना सुवर्णमयफल्ल-
कानां निर्माणं १८ सिंहासनस्य वर्णना २४ तस्य समोपे लोकानां समागमस्य रथा-
नाम् अस्यानाम्बानयनस्य कथनं ।

अथर्व परमेश्वरस्य नामार्थं सुलेमनः कीर्तिः शिवादेशस्य महिष्या- १
श्रूयत ततः सा प्रवक्त्रिकाभिस्तं परीक्षितुम् आजगाम । सा सुगन्धितव्य- २
प्रचुरस्वर्णमणिवाहिनां महाङ्गानां निवहेन महासमारोहेण चावता ३
यिरुग्रालमम् आगच्छत् सुलेमानम् उपस्थाय च सर्वं खमनोगतमधि- ४
तं समभावत । ततः सा यद्यद् अपच्छत् तत् सर्वं सुलेमान् तां जगाद् ५
तन्मध्ये नृपेणागम्यं किमपि वाक्यं नासीत् स तां सर्वमेव ज्ञापितवान् । ६
चतः सुलेमनो ज्ञानं तन्मितिं मन्दिरं तस्य भोजनासनस्यभव्यत्रयाण्य-
मात्यानां परिषद् परिचारकानां श्रेणीवेशौ पानपात्रवाहिगणः पर- ७
मेश्वरस्य मन्दिरे तस्यारोहणचेतानि सर्वाणि दृष्टा सा शिवादेशस्य ८
महिषी हतज्ञाना बभूव । सा तु राजानं जगाद् भवतः कर्माणि ९
ज्ञानञ्चाधि या किंवदन्ती खदेशे मयाआवि सा सत्यैव । किंवहं १०
यावदागत्य सनेत्राभ्यां सर्वं नापश्यं तावत् तां जनश्रुतिम् अस्याम्
चमन्ये, किन्तु पश्यार्द्धमप्यहं न श्रुतवती । भवतो ज्ञानम् उत्तमतत्त्व- ११
मच्छ्रुतां किंवदन्तीम् अतिश्रेते । धन्या भवतो नरा धन्या भवतो भृत्या १२
यतस्ते नित्यं भवतः साक्षात् तिष्ठन्तो भवतो ज्ञानालायं प्रदेखन्ति ।
धन्यो भवतः ग्रभुः परमेश्वरो यतः स भवति तु इच्छायेलीयराजसिंहा- १३
सने भवन्तम् उपाविश्यत् । परमेश्वरो नित्यम् इच्छायेलवंशे प्रीयत
इतिकारणाद् भवान् यद्यायं धर्मस्वं समाचरेत् तदर्थं स भवन्त- १४
राज्याभिषिक्ताम् अकरोत् । सा तु राज्ञे विंशत्यधिकशतकिकरपरिमि- १५
तानि सुवर्णानि प्रचुराणि सुगन्धितव्याणि मणींच्च ददौ । शिवादेशस्य

राज्ञी सुलेमने वृपतये यादृशानि सुगम्भिद्वयाण्डददात् तादृशानि सुगम्भिद्वयाणि बाज्जल्यरूपेण तत् स्थानं पुनः कदापि नानीतानि ।

११ अपरं हीरमस्य यैः पोतैरीकीरदेशात् सुवर्णान्यानीयन्त तैः प्रचुराणि मलयजकाष्ठानि मण्डयच्च तस्माद् ओफीरदेशाद् आनीयन्त ।

१२ राजा तै मलयजकाष्ठैः परमेश्वरस्य मन्दिरस्य राजप्रासादस्य च निमित्तं क्षुद्रस्तम्भानि गाथकानाच्च कृते वक्षकीः वंश्यादीनि यन्त्राणि च निर्मापयामास । तादृशानि मलयजकाष्ठान्यद्य यावत् पुन नानीतानि

१३ न दृष्टानि वा । अनन्तरं शिवाया महिष्याः प्रार्थनातस्तस्याः सर्वो मनोरथः सुलेमना राज्ञा साधितस्तदपराण्डुयायनान्यपि सुलेमनो राज्ञो वदान्यत्वात् तया लब्धानि, ततः परं सा खम्भवगणेन सार्वं खदेशं परावत्य जगाम ।

१४ अनन्तरं सार्थवाहगणाद् वाणिजगणाद् वशीभूतव्यपगणात् प्रदेशा-
१५ थक्कगणाच्च सुलेमान् यानि धनान्यत्वमत, तानि विना संवत्सरे घट्प्रथ्यधिकघट्प्रतिक्रिकारपरिमितानि हेमानि सुलेमनः समीपं समा-

१६ गतानि । ततः सुलेमान् नरपतिस्ताडितसुवर्णैँ हौं शते वर्तुलाकार-
रफलकानि निर्मापयामास तेषामेकैकस्मिन् फलके घट्प्रतिशेकल-
१० परिमितं सुवर्णं प्रयुक्तं । अपरं स ताडितसुवर्णैँस्त्रीणि शतानि चर्माणि निर्मापयाच्चकार तेषामेकैकस्मिन् चर्मणि चिसेटकपरिमितं सुवर्णं प्रयुक्तं । अनन्तरं राजा लिवानोनारण्डहे तानि निदधे ।

१८ अनन्तरं राजा दन्तिदन्तमयं सिंहासनमेकं निर्मापयामास तच्चो-
१९ त्तमसुवर्णैँ र्मण्डयामास । तस्य सिंहासनस्य घट् सोपानान्यासन् सिं-

हासनस्योर्ध्वभागच्च पञ्चात् वर्तुलाकार आसीत् उपवेशनोयस्यानस्य पार्श्वयोच्च हृत्कारे अवलम्बने आस्तां तयोर्ज्ञावलम्बनयोरुग्रे हौं

२० सिंहावतिष्ठतां । तेषु घट्सोपानेषु पार्श्वयोर्दांदश सिंहा अतिष्ठन् । एतादृशं सिंहासनं कस्मिंच्चिद् दृष्ट्ये न निरमायि । सुलेमनो वृपतेः

सर्वाणि पानभाजनानि हेममयान्यासन् तदत् लिवानोनारण्डहे स्थितानि सर्वाणि भाजनानि निर्मलसुवर्णमयान्यासन् रजतमयं किञ्चन भाजनं नासीत् । सुलेमनो राजत्वसमये रजतानां किमपि

२१ मूल्यं नासीत् । यतो हीरमस्य पोतैः सार्वं राज्ञोऽपि तर्शीश्वरामी पोत-
निवहः समुद्र आसीत् । वर्षवयात् परं वारमेकं स तर्शीश्वरामी पोतनिवह आगत्य हेम रजतम् इभदन्तान् कपीन् शिखिनस्वानयत् ।

अनेन प्रकारेण वित्तविद्याभ्यां सुलेमान् नरपति भैदिनीस्यानाम् इतरेषां १४
सकलभूपतीनां प्रधानो बभूव ।

ईश्वरेण सुलेमनो मनसि यत् ज्ञानं निहितं तस्य तज्ज्ञानस्य १५
वचांसि श्रोतुं मनुजाः सुलेमानं साक्षात् कर्तुम् अयतन्त । ते च प्रति- १५
वर्षं संख्म् उपायनम् अर्थतो रजतमयानि हैममयानि च भाजगानि
वसनान्वस्त्राणि सुगन्धिद्रव्याणि हयान् अश्वतरांच्च समानिन्युः ।

अनन्तरं सुलेमान् स्थान्दनानि हयार्दोहिणाच्च संजग्राह तस्य चतुः- १६
शताधिकसहस्रं रथा द्वादशसहस्राणि हयार्दोहिणाच्चासन् ते च
तेन रथनगरेषु यिरूप्तालमे च राजनिकटे निदधिरे । राजा यिरू- १७
प्तालमे बाह्यकारणाद् रजतानि पाषाणवद् एरसकाषानि च प्रान्त-
रस्योङ्गरेन्द्रनवत् साधारणानि चकार । सुलेमनो हया मिसरदेशाद् १८
आनीयन्त राजवणिजाम् एकैकेन निवहनैकैको हयनिवहो मूल्येना-
लभ्यत । तेन मिसरदेशाद् आनीतस्यैकस्य रथस्य मूल्यं घटशतानि १९
रजतमुद्रा हयस्यैकस्य च मूल्यं सार्डिश्चं मुद्रा इत्यनेन मूल्येन ते
हितीयानाम् इमोर्दीयानाच्च भूपतीनां छते समानिन्यिरे ।

11

११ एकादशोऽध्यायः ।

१ योषिद्धिः सुलेमनो देवतापूजनं ६ नं प्रति परमेश्वरेण तिरखरणं १४ तस्य रिपो
ईददस्य कथनं १५ तस्य रिपो रिबोणस्य कथनं १६ तस्य रिपो यैरविद्यामस्य
कथनं १७ सुलेमनो मरणकथनच्च ।

सुलेमान् नरपतिः फिरौगो दुहितरं विना बङ्गीवितरदेशीया- १
खर्थतो मोयावीयाम्मोनीयेदेमीयसीदेनीयहितीयवंशीयासु योषित्वा-
प्रीयत । द्यूयं तेषां मध्यं मा गच्छत तानपि युधाकं मध्यम् आगन्तुं मानु- २
जानीत यतो हेतोस्ते युधाकं मनांसि खदेवान् प्रत्यवश्यम् आजात्य-
न्तीति वाक्यं यानधि परमेश्वरेषोक्तं ताटशेषितरजातीयेषु सुलेमान्
प्रेमार्थम् आसञ्चयत । तस्य सप्तशतानि महिष्यस्त्रीणि शतानि उपपत्य- ३
स्यासन् तात्तु तदीयं मनो विपथे समार्कयन् । ततः सुलेमनो वार्ड-
क्यकाले तस्य मनसि खयोषिद्धिरितरदेवानाम् अनुगमनाय समा-
क्षेष्टे तस्य तातस्य दायूदोऽन्तःकरणं याद्वक् खप्रभुं परमेश्वरं प्रति
सरलमासीत् तस्यान्तःकरणं ताटक् सरलं न तस्यै । किन्तु सुलेमान् ५
सीदेनीयानाम् आस्तार्दीतास्यादा देवा आमोनीयानां मिलकमाख्यस्य

६ दृष्टदेवस्य चानुगामी वभूव । अनेन प्रकारेण सुलेमान् परमेश्वरस्य
साक्षात् पातकमाचरत् स निजताते दायूदृ इव सर्वतोभावेन परमेश्व-
७ रस्यानुगामी न बभूव । तस्मिन् काले सुलेमान् मोयावीयानां किमेशा-
खस्य दृष्टदेवस्य द्वाते उमोनीयानां मोलकाखस्य दृष्टदेवस्य द्वाते च
८ यिरूशालमस्य सम्मुखस्ये पर्वते भगुस्थानं निर्मापयामास । तस्य सर्वा-
साम् इतरजातीयोषितामनुरोधात् तेन तथैव द्वाते ताः खकीयान्
इष्टदेवान् उद्दिश्य धूपान् अज्ञालयन् बलिदानञ्चाकुर्वन् ।

९ इष्वायेलो यः प्रभुः परमेश्वरो वारहधं सुलेमने दर्शनमददात् तं
१० विहाय तस्य मनो विपथाक्षमभवत् यस्यादेशेन च स इतरदेवानाम्
चनुगमनात् निवारितस्य परमेश्वरस्य तमादेशं स लङ्घितवान्
११ एतस्मात् कारणात् परमेश्वरः सुलेमानं प्रति चुकोप । अतः परमेश्वरः
सुलेमानं जगाद कर्मेतत् त्वया द्वतं मधादिष्टनियमविधाने त्वया
लङ्घिते चेतिहेतो र्मया राजतं त्वत्तोऽपह्रादिष्यते तव दासाय दास्यते
१२ च । किन्तु तव तातस्य दायूदोऽनुरोधात् तव जीवनकाले तन्मया
१३ न करिष्यते तव सुतस्य करात् राजत्वम् अपह्रादिष्यते । अनन्तरं मम
दासस्य दायूदो ममाभिरुचितस्य यिरूशालमनगरस्य चानुरोधान्मया
कृत्वा रायूः नापकृष्टं वंश एकत्वं युत्राय दाख्यते ।

१४ अनन्तरं परमेश्वरः सुलेमनो विरुद्धम् इदोमीयहृददनामानं वैरि-
णम् एकम् उदस्यापयत् स राजवंशोद्भूव आसीदृ इदोमदेशे च न्यव-
१५ सत् । इदोमदेशे दायूदोऽवस्थितिसमये सेनापति यैयावो हृतलोकान्
१६ शमशाने स्यापयितुं गत्वेदोमीयानां सर्वं पुंसो हृतवान् । योयाव इष्वाये-
लीयाः सर्वे लोकाच्छेदोमीयानां सर्वं पुरुषाणां हृननं यावत् घण्टासान्
१७ तत्रावतिष्ठन्त । किन्तु स हृददस्तेन सहितात्तत्त्वातस्य भूत्वानां सध्ये
कतिपया इदोमीयलोकाच्छ मिसरदेशगमनाय पलायन्त तदानीं हृददः
१८ द्वुद्वा बालक आसीत् । ते तु मिदियनात् प्रस्थाय पास्यं प्रापुः ।
अनन्तरं पारश्यान् कतिपयान् लोकान् सङ्गिनः द्वात्वा मिसरदेशं
गत्वा मिसरीयराजस्य फिरौणः साक्षात् उपतस्थिरे स च हृददाय निवे-
१९ शनं ददौ दृच्छिनि निरूपयामास भूमिं विततार च । ततः फिरौन् हृददे
ज्यतीव तुष्टा खभार्यायात्तहिनेषाख्याया महिष्या भगिनीं तं विवा-
२० हयामास । अपरं तहिनेषाया भगिन्यां तस्य गिनुवतनामके पुक्षे
जाते तहिनेषाया फिरौणः प्राप्तादे तमयालयत् ततः स गिनुवतः

फिरौणः सुतानां मध्ये फिरौणो निवेशने न्यवसत् । अपरं दायूदू खपि- ११
द्वगण इव महानिन्द्रां गतः सेनापति यैयावच्च मत इति वाच्चां मिस-
रदेशो श्रुत्वा हृददः फिरौणं जगाद भवान् मां विश्वजतु मया खदेशो
गन्तव्यः । ततः फिरौन् तं प्रपञ्च मम समीपे तव कस्यापि वस्तुनोऽभाव १२
चाल्ले यत्क्षं खदेशगमनाय यतसे ? स उक्तवान् कस्याप्यभावो नास्ति
तथापि भवान् मां विश्वशुम् अर्हति ।

अपरम् ईश्वरः सुखेमनो विश्वद्वम् इलियादस्य पुत्रं रिषेण्यं वैरिणम्- १३
पुदस्यापयत् । स खप्रभोः सोवान्तपते हृददेष्वस्य समक्षात् प्रलायाच्चके ।
दायूदा तस्य वृपते लोकानां हननकाले स पुरुषान् खसमीपे संगृह्य दस्यु- १४
संघस्याधिपति बंभूव, ततस्ते दम्भेषकं गत्वा तत्र न्यवसन् दम्भेषके राज-
त्वच्छाकुर्वन् । इत्यं हृददस्य विपक्षतां विना तेनापि सुखेमनो याव- १५
ज्ञीवनं इस्तायेतो वैपरीत्येन वैरित्वमकारि, इस्तायेतम् चट्टीयित्वा
सोऽरामस्योपरि राजत्वं चक्रिवान् ।

इफ्रियमीयनिवाटस्य पुत्रः सिरेदानिवासो यारवियाम इति नामा १६
सुखेमन एको दास आसीत् सिरूयानामिका तस्य माता विधवा-
सीत् सोऽपि राज्ञो विपक्षताम् आचचार । राज्ञः प्रातिकूल्येन तस्य १७
विपक्षताचरणस्य दृत्तान्तोऽयं ; सुखेमान् मिल्लुं निरमापयत् खतातस्य
दायूदो नगरस्य भग्नस्यानानि च धनस्पूरयत् । स च यारवियामो १८
बीर्यवान् पुरुष आसीत्, अतः सुखेमान् तं युवानं कर्मशूरं बुद्धा
यूषपावंशीयस्य क्लेखस्य काशनिवहस्य कर्त्तव्ये नियुक्तवान् । तदानीम् १९
एकदा यारवियामे यिरूशालमात् वहि गते श्रीलोनीयाहियनामा
भविष्यदादी परिहितनूतनवसनं तं वर्तमनि साक्षाच्चकार, तदा तौ द्वौ
विना चेते कोऽपि नासीत् । ततोऽहियस्तस्य गात्रस्थितं नूतनवसनं २०
दृत्वा सञ्चित्य दादशखण्डानि चकार, यारवियामं जगाद च त्वमात्मनः २१
चते दशखण्डानि गृह्णाण यत इस्तायेतः प्रभुः परमेश्वरो वदति पश्य
सुखेमनः करात् मया राष्ट्रमपक्षय दशवंशाल्लभं दास्यन्ते । मम दासस्य २२
दायूदोऽनुरोधाद् इस्तायेलीयानां सर्ववंशानां मध्ये मयाभिरुचितस्य
यिरूशालमनगरस्य चानुरोधाद् अवशिष्य एको वंशस्तस्य स्थायति ।
यतो हेतोस्ते मां विहाय सीदोनीयानां अल्लारोताख्यां देवीं मोयावी- २३
यानां किमोशाख्यं देवं अमोनवंशीयानां मिल्कमाख्यं देवद्वापूजयन्;
तस्य तातो दायूदू इव ममाभिलाघं विधाज्ञाच्च समाच्छिदितुं ते मदीय-

१४ मार्गेषु न चरन्ति । किन्त्वहं तस्य करात् छत्रं राजत्वं गाक्षाद्यामि,
मदीयादेशविद्याधरणात् मयाभिश्चितस्य मदीयदासस्य दायूदोऽनु-

१५ रोधाद् अहं तस्य यावच्छीवनं तं नशाधिपतिले खासु करिष्यामि । ततः
१६ परं तस्य सुतस्य करात् मया राष्ट्रमाक्षय दशवंशास्तुभ्यं दास्यन्ते, तस्य

पुत्राय चैको वंशो दास्यते, यतो मम नामः ख्यापनार्थं यद्गगरं यिरुप्ता-

लमं मयाभिश्चितं तत्र मम दासस्य दायूदः प्रदीपेन मम साक्षात्तिव्यं
१७ अलितव्यं । अनन्तरं मयानुग्रहीतस्वं यदा यथाभिलाषं राजत्वं कुर्वन्

१८ इस्वायेलीयभूपति भविष्यति, तदा यदि मदीयाज्ञा ग्रहीयसि मम
मार्गेषु चरिष्यसि मम दासो दायूद् इव मदीयान् आदेशविधीन्

आचरण् ममेष्टकर्माणि करिष्यसि च, तर्हि तत्र साहाय्यं कुर्वता मया
दायूदो वंश इव तत्र वंशोऽपि सुखिरः कारिष्यते, इस्वायेलीयलोकात्त

१९ तुभ्यं दास्यन्ते । तदपराधाद् दायूदो वंशो मया क्लेशिष्यते किन्तु

२० तत्रिव्यं नहि । ततः परं सुलेमनि यारविद्यामं हन्तु यतमाने यारवि-

यामो मिसरदेशं पलाय्य मिसरदेशीयं शीर्षकं राजानम् आश्रित्य
सुलेमनो मरणं यावत् मिसरदेशे तस्थिवान् ।

२१ सुलेमनोऽवशिष्टं चरित्रं तस्य सर्वकर्माणि झानचैतानि किं सुले-

२२ मनस्त्रिधार्ये ग्रन्थे न लिखितानि? स सुलेमान् चत्वारिंशत्

वर्षाणि यावद् यिरुप्तालमे वसन् छत्रेस्त्रायेष उपरि राजत्वं चकार ।

२३ अनन्तरं सुलेमान् खपित्वगम इव महानिन्द्रां गत्वा खतातस्य दायूदो
नगरे अग्राने स्थापितः । ततस्य पुष्टो रिहविद्यामस्तस्य पदे राजत्वं

चकार ।

12

१२ द्वादशोऽध्यायः।

१ रिहविद्यामस्य सर्वैषे स्तोकानां निवेदनं ३ तरणसङ्गिनां मन्त्रणया स्तोकान्
प्रति रिहविद्यामस्य कठिनोत्तरप्रदानं १६ इस्वायेलो दशवंशानां राजदोहकरणं
१७ तैः सह द्येघनाद् भविष्यद्वाकेन रिहविद्यामस्य निवारणं ४५ दशवंशानाम्
उपरि यारविद्यामस्य राजत्वं प्रतिमादयस्यापनन्तः ।

१ अनन्तरम् इस्वायेलीयवंशेषु सर्वेषु रिहविद्यामस्याभिषेकार्थं शिखिमे
२ समागतेषु रिहविद्यामोऽपि शिखिमं जगाम । इत्यनन्तरे मिसरदेश-
प्रवासी निवाटस्य सुतो यारविद्यामस्तां वार्तां श्रुतवान् । स यार-
३ विद्यामः सुलेमनो राज्ञः समुखात् पलाय्य मिसरदेशे प्रावस्त् । तसः

परं द्वृतैराह्मणः पुनरागतः । स तु यारवियामः समिलिता इच्छायेकीय-
लोकाच्च रिहवियामाय वाक्यमेतन्निवेदयामासुः, तब तातेऽस्मासु गुरु^४
युगम् आरोपितवान्, कठिनदासत्त्वरूपं यद् गुरु युगम् असाखारोपितं
तद् अधुना त्वया लघुतरं क्रियतां तथा छते वर्थं तां सेवियामह इति ।
ततः स तान् प्रतिजगाद् यूयं गच्छत् दिनचयात् परं पुन र्मान्तिकम्^५
आगच्छतेति । ततो लोकाः प्रस्थिताः ।

अनन्तरं सुलेमनो जीवनकाले ये तं पर्यंच इन् राजा रिहवियामतैः^६
प्राचीनैः सह मन्त्रयित्वा तान् प्रच्छ युश्माकं मन्त्रणया लोका इमे
मया किं प्रतिगदितव्याः ? ततस्ते तम् ऊचुः भवान् यदय लोकानाम्^७
एतेषां किङ्करो भूत्वा तान् सेवते मधुरवचनैऽव तान् प्रत्युत्तरं वदति
तर्हि ते सर्वदा भवतो दासा भविष्यन्ति । किन्तु स तैः प्राचीनै निवे-^८
दितां तां मन्त्रणां विज्ञाय तस्य समवयस्का ये तरुणात्तं पर्यंचरन्
तैः सह मन्त्रयित्वा तान् प्रच्छ युश्माकं मन्त्रणया लोका इमेऽस्माभिः^९
किं प्रतिगदितव्याः ? ते मां व्याहरन्, तब तातेनास्मासु यद् युगम्
आरोपितं तत् त्वया लघुतरं क्रियतामिति । ततस्य समवयस्कात्तर-^{१०}
णात्म् ऊचुः, तब पित्रा यद् गुरु युगम् असाखारोपितं तत् त्वया
लघुतरं क्रियतामिति वाक्यं यै भवान् उक्तस्तान् इमान् लोकान् प्रति
भवता यद् उत्तरं कर्त्तव्यं तदिदं । भवान् तान् वदतु, मम तातस्य
कठिदेशात् मम कनिष्ठाङुलिरपि स्थूलतरः । अतो मम पिता यद्^{११}
गुरु युगं युश्माखारोपितवान् तद् युश्मदीययुगं मया गुरुतरं कारिष्यते,
मम तातेन यूयं कशाभिर्दण्डिताः किन्तु मया गृश्यियुक्ताभिस्ताडनीभि
र्दण्डिष्यत्वं इति । अनन्तरं दिनचयात् परं युश्माभिर्मान्तिके^{१२}
पुनरागन्तव्यं राज्ञ एतस्माद् आरेशाद् यारवियामे सर्वेषु लोकेषु च
छतीयदिवसे रिहवियामस्य समक्षम् आगतेषु राजा कठिनवचनै^{१३}
लोकान् आबभाषे । स प्राचीनै निवेदितां मन्त्रणां विज्ञाय यूनां मन्त्र-^{१४}
णानुसारेण तान् जगाद् मम तातेन यद् गुरु युगं युश्माखारोपितं
तन्मया गुरुतरं कारिष्यते, मम तातेन यूयं कशाभिर्दण्डिताः किन्तु
मया गृश्यियुक्ताभिस्ताडनीभि दण्डिष्यत्वं इति । अनेन प्रकारेण^{१५}
राजा लोकानां प्रार्थितम् अस्तीक्षतं । यतः परमेश्वरो निवाटस्य पुञ्च
यारवियामं प्रति श्रीलोनीयाहियेन यद् वाक्यं भावितवान् खस्य तद्-
वाक्यस्य सिद्धार्थं परमेश्वर एतन्निरुपितवान् ।

१६ अनन्तरम् अस्माकं निवेदनं राजा न सोक्षतम् इतीयायेलीयैः सर्वे दृष्टं । ततो लोका राजानं प्रतिजगदुः, दायूचस्माकं कोऽप्य चास्ते ? योश्यवस्य पुच्छेस्माकं कोऽप्यधिकारो नात्ति । हे इत्यायेलीयवंशा युश्याभिः सं सं गृहं गम्यतां, हे दायूद् इतः परं तं स्वंशस्यैवाथक्षो भव ।

१७ तत इत्यायेलीयवंशाः सं सं वैश्वं जग्मुः । यिह्वदादेश्यनगरेषु य इत्यायेलीयवंशा न्यवसन् केवलं तेषां राजत्वं रिहवियामेन लब्धं ।

१८ अनन्तरं रिहवियामेन राजा प्रेषितः कारनिवहस्याधिपतिरिहवियामेन इत्यायेलीयलोकैः पाषाणाघातै हृतः । ततो राजा रिहवियामो यिह्व-

१९ शालम् पलायितुं त्वरितं रथं समारुद्दीह । इत्यमित्यायेलीयवंशा

२० अद्यवद् दायूद्वंशस्याधीनतवर्जिता बभूवुः । अनन्तरं यारवियामः पुनरागत इति वार्तां निश्च्येस्यायेलीयवंशीयाः सर्वे दूतेन तं समाजायाह्वय सर्वेषाम् इत्यायेलीयानां राज्येऽभिसिविचिरे । ततः केवलं यिह्वदावंशं विनान्यः कोऽपि वंशे दायूद्वंशस्यानुगामी न तस्यै ।

२१ अनन्तरं राज्यं यत् सुलेमनः पुच्छं रिहवियामं प्रति पुन वर्त्तेत तल्कृत इत्यायेलीयवंशैः सह योधनार्थं यिह्वदावंशीया विन्यामीनवंशीयाच्च सर्वेऽर्थतोऽप्यतिसङ्खायिकलक्षसङ्ख्याका अभिरुचिता योद्धारो

२२ यिह्वशालम् प्रत्यागतेन रिहवियामेन सम्भेलिताः । तत ईश्वरीय-

२३ लोकां श्रिमयियं प्रतीश्वरस्यैतद् वाक्यम् उपतस्यै, तं यिह्वदादेशीयं वृपतिं सुलेमनस्तानयं रिहवियामं यिह्वदाविन्यामीनवंशाववशिष्ठान्

२४ सर्वान् लोकांच्च वद, परमेश्वरो भाषते, युश्याभि याचा न कर्त्तव्या, इत्यायेलीयवंशीयै युश्यद्वावभि न योद्धयं किन्तु सं सं गृहं गन्तयं, यत एतस्वं मत्तोऽभवत् । ततस्ते परमेश्वरस्याज्ञां गृहीत्वा परमेश्वरस्य वाक्यानुसारात् परावत्य गताः ।

२५ अनन्तरं यारवियाम ईश्वरियमपर्वतस्यं शिखिमनगरं पुन निर्माण्य तत्र न्यवसत् तस्मात् स्थानात् प्रस्थाय च पिनूयेषमपि निर्माणयाच्च-

२६ कार । ततः परं यारवियामो निजमनसि विवेचयामास, इदानीं

२७ राज्यं दायूदो वंशं प्रति पुनर्वर्त्तिष्यते । लोका इमे यदि परमेश्वरस्य मन्दिरे बलिदानार्थं यिह्वशालमं गच्छन्ति तर्हि तेषां लोकानां मनांसि

२८ खप्रभौ सुलेमनः पुच्छे रिहवियामे पुनरासंच्यन्ते ते च मां द्वत्वा यिह्वदादेशीयराजं रिहवियामं प्रति पुनरावर्त्तिष्यन्ते । ततो वृपति

२९ मन्त्रयित्वा खर्षयमयं गोवत्सुदयं निर्माण्य तान् जगाद, यिह्वशालमे

गमनं युधाकं क्षेपदं, हे इखायेलवंश, पश्य तव यो देवो मिसरदेशात्
लां वहिरानयत् सोऽयं । ततः स तयोरेकं वत्सं वैथेले द्वितीयस्त्र १८
दाने निदधि, तत् तु कर्म पातकं बभूव, इखायेलीयलोकात्त्व तयोरेकं १९
सादात् कर्त्तुं दानं यावद् अगच्छन् । स भगुस्यानीयगृहाणपि निर्मा- २०
यायामास ये च लेदीयवंशोद्भवा नासन् तादृशान् नीचतमान् लोकान्
याजकत्वे नियोजयामास । अपरं यिह्वदादेशे यादृश उत्सवेऽभवत् २१
यारवियामैऽष्टममासस्य पञ्चदशे दिने तादृशम् उत्सवम् अक्षरोत्
घेयात् बलीन् अददात् इत्यं स खेन निर्मितयो वंत्सयोः कृते वैथेले
बलिदानं निरूपयामास, खेन नियुक्तान् भगुस्यानीययाजकान् वैथेले
खापयामास च । इत्यं यो मासः खकीयाभिलाषात् तेन निर्वितत्त- २२
स्थाष्टममासस्य पञ्चदशे दिने स वैथेले खेन कृतायां वेदां बलीन्
अददात् इखायेलीयवंशानां कृत उत्सवं निरूपयामास धूपदहनार्थं
वां वेदिं समाररोह च ।

13

१३ चयोदशोऽध्यायः ।

१ यारवियामस्य समीप ईश्वरीयलोकस्य कथनं ११ ईश्वरीयलोकं प्रति प्राचीनभवि-
ष्टादिको भवावदनं २० तद्वचनयहणात् तं प्रतीच्चरस्यानुयोगः २१ तस्य मरणं
भग्नाने स्थापनस्त्र २२ यारवियामस्य महापातकम् ।

ध्यनन्तरं धूपदहनार्थं यारवियामे वेदा उपरि तिष्ठति सति परमे- १
श्वसीयवाक्ययुक्तं एकं ईश्वरीयलोको यिह्वदादेशाद् वैथेल उपतस्तौ ।
स तु परमेश्वरस्य वाक्येन तदेद्या विरुद्धं वालीन् रताम् चोषयामास, २
हे वेदि हे वेदि परमेश्वर एतद् वदति दायूहंशे जनिष्ठमायो योशि-
यनामकं एकः कुमारस्त्वोपरि धूपदाहकान् याजकान् तवोपरि
क्षेत्रियिति तवोपरि लोका मनुष्याणाम् अस्तीनि दाहयिष्यन्ति च ।
अपरं स तस्मिन् दिने लक्ष्यं निर्जित्य जगाद् परमेश्वरेण प्रकाशितं ३
लक्षणमिदं, पश्य वेदिरेषा भंक्षते तदुपरिस्थितं भस्मं च भृमौ निपा-
तयिष्यते । ततो वैथेलस्यवेदा विरुद्धम् ईश्वरीयलोकेन घोषितं तद् ४
वाक्यं निष्ठ्य यारवियामो राजा तत्कृष्णाद् वेदितः करं प्रसार्य, एनं
धरतेति याजहार, किन्तु तस्य विरुद्धं प्रसारिततस्य करः शुष्कत्वं गत्वा
पुनस्तेन रुक्षोचयितुं नाशक्यत । परमेश्वरस्य वाक्येनेश्वरीयलोकेन यत् ५
लक्ष्यं निर्दिष्टं तदनुसाराद् वेदिरपि भग्नाभस्मं च वेदितो निपातितं ।

- ८ ततो वृपतिरीश्वरीयलोकमुवाच त्वं स्वप्रभं परमेश्वरम् प्रसादय मम करो यन्मां प्रति परावर्त्तेत मदर्थमेतत् प्रार्थयस्व च । तत ईश्वरीयलोकेन परमेश्वरे प्रसादिते वृपतेः करस्त् प्रति परावृत्य पूर्ववद् बभूव ।
- ९ अपरं वृपतिरीश्वरीयलोकं बभाषे भवान् मया सह मम गृहं गत्वा एवप्यतु मत्त उपायनं गृह्णातु च । किञ्चित्तीश्वरीयलोको वृपतिं प्रतिजगाद्, भवान् यद्यपि मह्यं स्वनिवेशनस्याद्दं दद्यात् तथाप्यहं भवता सह तम् ८ प्रवेक्ष्यामि स्यानेऽस्मिन् भक्ष्यं न भोक्ष्ये तोयं न पास्यामि च । यतः परमेश्वरस्य वाक्येनाहमिदमादिष्टः, त्वया भक्ष्यं न भोक्ष्यं तोयमपि
- १० न पातव्यं येन मार्गेण गमिष्यसि तेन च न प्रवागन्तव्यं । ततः परं स इतरेण मार्गेण प्रस्थितः, येन मार्गेण वैथेलमागतवान् तदन्येन परावृत्तः ।
- ११ तदानीं वैथेल एको वृद्धो भविष्यद्वादी न्यवसत् तस्य पुच्छे गृह्य-मागत्य तस्मिन् दिन ईश्वरीयलोकेन कृतानि कर्माणि राज्ञे कथितानि वाक्यानि च वर्णयामास । ततः स्वपुत्रैस्तत्सर्वं ज्ञापितः पिता तान्
- १२ पप्रच्छ स केन मार्गेण गतवान् ? ततो यिङ्गदादेशादागत ईश्वरीय-
- १३ लोको येन मार्गेण गतवान् वर्त्स्मिन् पुच्छे निष्ठिते पिता तान् जगाद् यूयं मदर्थं गर्वभं सज्जयत । ततः परं तैर्गर्वमेसज्जिते स तमारुद्घीश्व-
- १४ ईश्वरीयलोकस्य पञ्चाद् गत्वा कस्यचिद् एलावृक्षस्याध उपविष्टं तं प्राप्य व्याजहार, य ईश्वरीयलोको विहृदादेशाद् आगतः स किं त्वमसि ?
- १५ स उवाच, अहमेव । स तु तं जगाद् त्वं मया सह मदूहमागच्छान्नं
- १६ भुक्ष्य च । स प्रत्युवाच, अहं त्वया सह परावृत्य तव वैम् प्रवेषु तत्र
- १७ स्थाने त्वया साद्दं भक्ष्यमत्तुं तोर्य पातुच्च न शक्नामि । यतः परमेश्वरस्य वाक्येनाहमिदमादिष्टः, तत्र स्थाने त्वयाद्दं न भोक्ष्यं तोयमपि न पातव्यं
- १८ यन मार्गेण च गमिष्यसि तेन न परावर्त्ततयमिति । अपरं स जगाद् अहमपि त्वस्तद्गृही भविष्यद्वाद्यस्मि दूत एकच्च परमेश्वरस्य वाक्येन मामिदमादिश्टद् असौ त्वया परावर्त्य तव गृहमानीयतां तत्राद्दं भुक्षान्
- १९ तोर्यं प्रवतु च । किञ्चु तेन सृष्टा वचोभाषि । ततः स तेन साद्दं परावृत्य तस्य गृहे उद्गमभङ्गं तोयच्चापिवत् ।
- २० भोजनासने तथोरुपवेशनसमये तत्परावर्त्तकं भविष्यद्वादिनं प्रति
- २१ परमेश्वरस्य वाक्य उपस्थिते स विहृदादेशाद् आगतं तम् ईश्वरीयलोकं उच्चेःस्वरेणाभाष्य जगाद्, परमेश्वरेण वागिधमुच्यते परमेश्वरस्याच्चात्यया लज्जिता तव प्रभुना परमेश्वरेण च त्वं यद् आदिदृष्टदतिक्रम्य

परावर्तनं छतं यत् स्थानव्याधिहं त्वामाज्ञापितवान् त्वया तचान्नं न १९
भोक्त्यं तोयच्च न पातव्यमिति तस्मिन्नेव स्थाने त्वयान्नं भुक्तं तोयच्च पीतं,
ततो हेतोस्तव कुणपस्तव पिटपुरुषाणां इमशानं न प्राप्यति ।

अपरं तेनान्ने भुक्ते पीते च यो भविष्यद्वादी पुनरानीतस्तस्य छते गर्वभे २१
सञ्जिते च प्रस्थितं तं सिंह एको मार्गे प्राप्य जघान ततस्तस्य कुणपो १४
मार्गे निपतितस्तदन्तिके च गर्वभोउविष्ठत सिंहोउपि तस्य कुणपस्या-
न्तिकेउविष्ठत । ततः परं मार्गे पतितः स कुणपः कुणपस्यान्तिकेउविति- १५
ष्टमानः सिंहच्च कैचित् पथिकै द्वंद्वौ तस्य वृद्धस्य भविष्यद्वादिनो
वसतिनगरमागत्य बर्णितौ च । ततो यो भविष्यद्वादी तं मार्गात् १६
परावर्त्यत् स तां वार्तां निश्चय जगाद् असौ परमेश्वरीयज्ञालङ्घी
स ईश्वरीयलोक एव ; स परमेश्वरेण यथोक्तास्तथैव परमेश्वरेण सिंहस्य
करे समर्पितस्तेन विदीर्णो हृतच्च । अपरं स खपुत्तान् जगाद् यूयं १०
मदर्थं गर्वभं सञ्जयत । ततस्त्वैगर्वभे सञ्जिते स गत्वा वर्त्मनि निपतितं १८
कुणपं तत्कुणपस्यान्तिकेउविष्ठमानौ गर्वभसिंहौ च प्राप्त सिंहेन कुणपो
न भक्तिं गर्वभोउपि न विदोर्णः । ततः स भविष्यद्वादी तस्येश्वरीय- १९
लोकस्य कुणपमुत्पाप्य गर्वभ आरोप्य परावृत्तः । अपरं स दृद्धो भवि-
ष्यद्वादी तं विलपितुं इमशाने स्थापयितुच्च खं नगरम् आजगाम ।
अतस्तस्य कुणपे तेन स्थमशाने स्थापिते लोकास्तं प्रति विलपन्तो व्याहरन् २०
हा हा भातरिति । इमशाने तस्य स्थापनात् परं स खपुत्तान् जगाद् ११
यत्र स्थान ईश्वरीयलोकोउसो निहितः इमशानस्य तस्मिन्नेव स्थाने
उहमपि मरणात् परं युद्धाभि निर्धातव्यस्तस्यास्थामन्तिके ममाखीनि
च स्थापितव्यानि । यतो वैथेलस्यवेद्या विरुद्धं श्रेमिरोणदेशीयनग- १२
रेषु स्थितानां भगुस्थानीयगृहामाच्च विरुद्धं परमेश्वरस्य वाक्येन या
वाणी तेन घृषिता सावश्यं कफला भविष्यति ।

ततः परं यारविद्यामः स्वकीयं कुमार्गं न विहाय पुनर्बाट लोकानां १३
मध्ये नीचतमान् भगुस्थानानां याजकत्वपदे न्ययोजयत् । स यमभ्यक्षमत्
तमेव पावित्वा भगुस्थानीययाजकम् अकरोत् । किन्तु तत् कर्म १४
यारविद्यामवंशस्य पातकं तस्य लोपजनकं पृथिवीत उच्चिन्नताजनकच्च
बभूव ।

१४ चतुर्दशोऽध्यायः ।

१ पुच्छस्य पीडाहेतारहियस्य समीपं यारवियामस्य जायाया गमनं ५ अहियस्य दुःखदायकवार्त्तावदनं १० अविषयस्य मरणं ग्रहणने निधानश्च ११ रिहियामस्य कुराजलकथनं २५ मिसरदेशोयशीशकराजेन यिहदादेशस्य लोटनं २६ रिहियामस्य पदेऽविषयसाभिष्ठितलच्च ।

२ तस्मिन् काले यारवियामस्य तनयेऽविष्ये रोगयत्ते सति यारवियामः २ स्वजायां जगाद्, त्वमुत्यायाच्छब्दवेशं धर, त्वं यारवियामस्य जायेति केनापि न बुध्यतां ततः परं शीलुं गच्छ; पश्य मर्यैतेषां लोकानां राज्ञा भवितव्यम् इत्यहं येनोक्तः सोऽहियनामा भविष्यदादी तत्र ३ विद्यते । त्वया सहस्रे दशपूपान् कतिपयान् मोदकान् मधुना परिपूर्णं भारणमेकच्च गृहीत्वा तस्य समीपं गम्यतां; ततो बालकस्य का दशा ४ भविता तत् त्वं तेन ज्ञापिष्यसे । अनन्तरं यारवियामस्य जाया तथैव ज्ञत्वा प्रोत्याय शीलुं प्राप्याहियस्य निकेतनं प्रविवेश; तस्मिन् काले वार्डक्यकारणाद् अहियस्य नेत्रयोः ज्ञीणता जाता तस्मात् स इत्युं नाप्रोत् ।

५ इत्यनन्तरे परमेश्वरोऽहियं बभाषे पश्य यारवियामस्य जाया निज-
पुच्छस्य भाविदशां तां प्रश्नुम् आयाति यतः स रोगयत्तः, अतस्त्वयै-
तानि वाक्यानि तस्यै कथितव्यानि, अधिकन्तु पश्य साच्छब्दवेशं धृत्वा-
६ गच्छति । अपरं इत्येण प्रविशन्त्यास्तस्याच्चरणयोः शब्दं निश्चाय-
हियस्तक्षणाद् व्याजहार हे यारवियामस्य जाये त्वमागच्छ; कुत
आच्छब्दवेशं परिहितासीः? अहं कठिनां वार्तां वक्तुं त्वामुप प्रेषितो-
७ इसि । त्वं गत्वा यारवियामं भाषख, इस्तायेतः प्रभुः परमेश्वरो
वाचमिसां वदति, लोकानां मथ्यात् त्वं मयोऽन्नानिको मदीयेस्तायेलोय-
८ प्रजागणस्याधिपतित्वे नियुक्तच्च, दायूद्वंशात् मयाङ्गादृष्टं राज्यमपि तुभ्यं
दत्तं किन्तु मम यो दासो दायूद् मदीयाज्ञाः समाचरत् केवलं भक्तुष्टिः
जनकं कर्म कर्तुं सर्वान्तःकरणेन समागुगम्यभवत्त त्वं तस्य सदृशो
९ नाभवः, किन्तु त्वत्पूर्ववर्त्तिभ्यः सर्वेभ्यो दुष्टाचारी विपथगामो च भूत्वा
मां क्रोधयितुं सकृत इतरदेवान् सिक्षामूर्त्तिच्च निरमाययो भास्त-
१० एषुतोऽकरोः । अतो हेतोः पश्य यारवियामवंशोयाः सर्वे पुमांस इस्तायेलोयदेशे रुद्धा
मुक्ताच्च सर्वे मया विनाशयिष्यन्ते, लोकैचायकरा यद्यत् सर्वतोभवेन

प्रमृज्यन्ते तद्वद् यारवियामवंशस्य पञ्चात् मया सम्मार्जनं कारिष्यते । यारवियामवंशोये यः कोऽपि नगरमध्ये मरिष्यति स कुक्कुरै भर्त्तिष्यते ११ यत्तु चेते मरिष्यति स विहगै भर्त्तिष्यते यतः परमेश्वर एतदुक्तवान् । अतस्तुमुत्याय सगृहं गच्छ, गोपुरे त्वया पादार्पणमाचे तत्र बालको १२ मरिष्यति । अपरम् इत्यायेलीयलोकाः सर्वे तमधि विलप्य इमशाने १३ निधास्तुन्ते, यारवियामवंशमध्ये केवलः स एव इमशानं प्राप्यति यतो यारवियामवंशमध्ये इत्यायेजः प्रभुं परमेश्वरं प्रति तस्यैव सङ्घावस्थ किञ्चिद् दृष्टं । अपरम् इत्यायेलीयानामेको नृपतिः परमेश्वरेणात्पाद- १४ यिष्यते स एकस्मिन्नेव दिने यारवियामवंशम् उच्छ्रेत्यति तदन्यद् अधुनापि किं न घटते? अपरं परमेश्वरो जलस्थं चपलं दण्डिष्वे- १५ खायेलीयवंशम् आहनिष्यति तस्य पूर्वपुरुषेभ्यस्तेन दत्तादुत्तमदेशाद् एतस्माद् इत्यायेलीयलोकान् उत्पाद्य फरातनदस्य पारे विकरिष्यति च यतस्ते स्वकीयचैत्यलृक्षसेवया परमेश्वरम् अक्रोधयन् । यारवियामो १६ यानि पापानि कृतवान् इत्यायेलीयवंशच्च कारितवान् तेभ्य इत्यायेलाय- वंशं बन्दित्वावस्थायां समर्पयिष्यति ।

अनन्तरं यारवियामस्य जाया प्रोत्याय गत्वा तिर्षीं प्राप्य । अपरं एह- १७ द्वारस्य शिलायां तस्याः पादे प्रक्षिप्ते स बालको भमार । ततः परमेश्वरः १८ खदासेनाहिष्येत यद् वाक्यम् उक्तवान् तदनुसाराद् इत्यायेलीयलोकाः सर्वे तं इमशाने निधाय विललपुः । यारवियामस्यावशिष्टकर्मणां १९ शुद्धराजत्वयोर्च्च विवरणम् इत्यायेलीयभूपानां पुरावृत्तपुस्तके खिखित- मात्स्ते । यारवियामो द्वावंशतिवर्द्धाणि यावद् राजत्वं कृत्वा स्त्रिया- २० लोकाइव महानिद्रां लेभे; ततस्तस्य पुत्रो नादवस्तस्य पदे राज्याभिषिक्तो बभूव ।

यिह्वदादेशे सुलेमनस्तनयो दिवियामो राजत्वमकरोत् । राज्य- २१ प्राप्तिसमये स दिवियाम एकचत्वारिंशद् वर्षवयस्तु आसीत् तत इत्यायेलीयानां सर्ववंशानां मध्ये यद्वगरं परमेश्वरेण स्त्रामस्याप- नार्थम् अभिरुचितं तत्र यिह्वशालमे स सप्तदशवर्षाणि यावद् राजत्वं चक्रिवान् तस्य जनन्या अमोनीया नयमेति नामासीत् । अनन्तरं २२ यिह्वदावंशीयाः परमेश्वरस्य साक्षात् कुत्सिताचारिणो भूत्वा यानि पापान्यकुर्वन् तैः परमेश्वरं स्तपूर्वपुरुषेभ्योऽप्यधिकम् अक्रोधयन् । एकैकस्मिन् उच्चगिरावेकैकस्य हरिदर्शवक्षस्याधच्च तैरपि भृगुस्यानानि २३

१४ मूर्त्यस्तैत्यद्वक्षात् निरूपिताः । देशे पुङ्गामिनो नरा अप्यविद्यन्,
इच्छायेलीयलोकानां समुखाद् इतरजातीया ये लोकाः परमेश्वरेण
दूरीक्षतास्तेषां दृग्यकर्माणि तैरपि समाचरितानि ।

१५ अपरं रिहवियामस्य राजत्वस्य पञ्चमवत्सरे मिसरदेशीयवृपतिः

१६ श्रीशको यिरूप्शालमस्य विरुद्धमागत्य परमेश्वरीयमन्दिरस्य धनानि
राजपुर्यात् धनानि जहार, सर्वाण्येव तेन हृतानि । सुलेमना निर्मि-

१० तानि सर्वाणि खर्णमयफलकान्यपि तेन हृतानि । अनन्तरं तेषां विनि-
मयेन पित्तलीयफलकानि राज्ञा रिहवियामेन निर्मापितानि राज-

पुर्या द्वारपालकानां पदातीनाम् अधक्षाणां करेषु समर्पितानि च ।
१८ ततो यतिवारं राजा परमेश्वरस्य मन्दिरमगच्छत् ततिवारं पदातय-

स्तान्यधारयन् अनन्तरं पदातिशालायां पुन न्यदधुः ।

१९ तस्य रिहवियामस्य चरित्रं तेन छतानि सर्वाणि कर्माणि च यिन्ह-

२० दादेशीयभूपतीनां पुरावृत्तपुस्तके लिखितानि किं न विद्यन्ते? रिह-

२१ वियामयारवियामयो मर्ये नित्यं घुड्मासीत् । ततः परं रिहवि-
यामः खपिटगण इव महानिद्रां गत्वा निजपिटलोकैः समं दायूदूनगर्दे
झशाने स्थापितः । तस्य जनन्या अमोनोया नवमेति नाम आसीत् ।
अनन्तरं तस्य तनयोऽवियस्तस्य पदे राजत्वं प्राप्तः ।

15

१५० पञ्चदशोऽध्यायः ।

१ अवियस्य कुराजलकथनं द तस्य तनयस्यासाः सुराजलकथनं १६ तेन सार्वदू इच्छा-
येलीयदाशाराजय युद्धं २२ तस्य भरणं यिचोग्राफटनाम्नस्य तनयस्यामिकेचम-
२५ नादवस्य वाशास्य कथनं ।

१ निवाटपुञ्चस्य दारवियामस्याधादशे राजत्ववत्सरेऽवियो यिन्हदादेशे
१ राजा बंभूव । तेन धीन् वत्सरान् यावद् यिरूप्शालमे राजत्वम-

क्रियत ; अवशालोमस्य माखानामिका दुहिता तस्य मातासीत् ।
२ तस्य पूर्वं तस्य तातो यानि पापानि समाचरत् सोऽपि तानि सर्वाणि

समाचरत् तस्य पूर्वपुरुषस्य दायूदो मन इव तस्य मनः खप्रभुं परमे-

४ अरं प्रति सहलं नासीत् । तथापि दायूदोऽनुरोधात् तस्य प्रभुना पर-

मेश्वरेण तस्मै यिरूप्शालमे प्रदीप्यमेकं दत्त्वा तस्य परं तस्य वंशं उज्जितितो
५ यिरूप्शालमनगरच्च संस्थापितं । यतो दायूद् परमेश्वरस्य तुष्टिकरं कर्म

समाचरत्, हितीयोरियस्य कथां विनान्येन केनापि कर्मणा यावज्जी-

वनमीश्वरीयादेशं नालङ्घत । यारवियामस्य यावज्जीवनं तस्य रिह- ९
वियामवंशस्य च परस्परं युद्धमासीत् । तस्यावियस्य चरितं सर्वकर्माणि १०
च यिह्वदादेशीयवृपतीनां पुरावृत्तग्रन्थे लिखितानि किं न विद्यन्ते ?
अवियारवियामयोः परस्परं युद्धमासीत् । अनन्तरम् अवियः खपि- ११
दगण इव महानिद्रां गतो लोके दीयूदूनगरे इमशाने खापितच्च, तस्य
पुच्छ आसाच्च तस्य पदे राजा बभूव ।

इस्त्वायेलीयभूपते र्यारवियामस्य विंशे राजत्ववत्सर आसा यिह्व- १२
दादेशस्य राजत्वं प्राप्तवान् । तेन यिरुप्तालम् एकचत्वारिंशद्वर्षाणि १०
यावद् राजत्वमक्रियत ; अवश्वालोमस्य माखानामिका दुहिता तस्य
पितामहासीत् । स आसाः खपूर्व्यपूर्वो दायूद् इव परमेश्वरस्य ११
तुष्टिकरं कर्म समाचरत् । पुड्डामिनो लोकाल्लेन देशाद् वहिष्कृता- १२
स्तस्य पूर्वपुरुषाच्च यानि उणार्हवस्तुन्यस्यापयन् तानि सर्वाण्यपि
तेन दवितानि । तस्य पितामहा माखया चैववृक्षस्य मूले प्रतिमायां १३
खापितायां सापि राज्ञीपदान् तेन भंशिता तस्याः प्रतिमा च भग्ना
किद्रेणतटिनीतटे दग्धा च । किन्तु भगुस्यानानि न लुप्तानि तथाप्यासा १४
यावज्जीवनं परमेश्वरं प्रति सरलमना आसीत् । तस्य जनको यद् यत् १५
पावितवान् स खयच्च यद् यत् पावितवान् तत्सर्वं दुर्बर्णसुवर्णपाचं
परमेश्वरस्य मन्दिरे तेन निहितं ।

इस्त्वायेलीयराजेन वाशा सार्ज्जम् आसा यावज्जीवनं युद्धं बभूव । १६
विशेषतः कस्त्रिनिर्गत्य यिह्वदादेशीयभूपतेरासाः पक्षीयो भवितुं यन्न १७
पारयेत् तदर्थम् इस्त्वायेलीयनृपति वाशा यिह्वदादेशस्य विशद्धं गत्वा
रामतपुरीं दृष्टीकर्तुम् उपचक्रमे । तत आसाः परमेश्वरीयभवनस्य १८
भाण्डागारेष्ववशिष्टानि रजतहेमानि राजनिवेशनस्य धनानि चादाय
खम्भत्यानां करेषु समर्पयामास । अपरम् आसाराजेन प्रेरितास्ते
हिष्पियोग्यस्य पौत्रं ट्रिम्भोग्यस्य पुत्रं विन्हृदद इतिनामानं दमेष-
कनिवासिनम् अरामीयवृपतिं जगदुः, त्वया सह भम त्वपित्रा च १९
सह मत्यितु नियमो विद्यते तस्मात् पश्चाहम् उपायनार्थं रजतहेमानि
तव समोपं प्रहिष्णोमि ; अत इस्त्वायेलीयवृपति वाशा चन्मत्तोऽपसरेत्
तदर्थं तेन सह तव यो नियम आस्ते स त्वया भज्यतां । ततो विनहृदद २०
आसाराजस्य वाक्यं गृहीत्वा निजबलानाम् अध्यक्षान् इस्त्वायेलीय-
देशस्यनगराणां विरुद्धं प्राहित्येयोनं दानम् आवेलवैतमाखां किन्नेरताख्यं

११ कृत्खं प्रदेशं कृत्खं नपालिदेशस्य वशीचक्रे । वार्तामिमां निशम्य वाशा
१२ रामतनिर्माणात् निट्टयं तिसीयां वसति चक्रे । अनन्तरम् आसा
नरपति यिङ्गदादेशीयान् सर्वान् आङ्गयत् कमणि नावजत्; ततो
निर्माणार्थं वाशाराजेन सञ्चितान् रामतनगरस्य पाषाणान् काषाणि
च ते स्थानान्तरं निन्मः । अपरम् आसाराजस्तैरेव पाषाणादिभि
र्विन्यामीनदेशस्थगेवां मिस्पाञ्च निर्मापयामास ।

१३ तस्यासा अवशिष्टं सर्वचरितं सर्वकर्त्तव्यं सर्वकर्माणि च तेन
निर्मितानां नगराणां नामानि च यिङ्गदादेशीयराजानां पुरावृत्त-
पुस्तके लिखितानि किं न विद्यन्ते? वाङ्कं गतस्य तस्य पादरेणे
१४ बभूव । अपरं स आसाः खपिटगणाइव महानिन्द्रां गत्वा खपिटगणस्य
समीपे निजपूर्वपुरुषस्य दायूदो नगरे झमशाने निदधे; अनन्तरं तस्य
पुत्रो यिङ्गेशापटस्य पदे राजा बभूव ।

१५ यिङ्गदादेशीयस्यासानामो नरपते दिंतीये राजत्ववत्सरे यारविया-
मस्य सुतो नादव इखायेल्देशस्येपरि राजत्वं कर्त्तुम् आरभ्य वत्स-
१६ रत्नयम् इखायेल उपरि राजत्वं चकार । स परमेश्वरस्य साक्षात्
कुत्सिताचारं कुर्वन् खतातस्य मार्गम् अर्थतः स इखायेलं यानि पापानि
१० कारितवान् तान्येवाचचार । अनन्तरम् इखाखरवंशीयोऽहियस्य पुत्रो
वाशास्तस्य विरुद्धं कुमन्त्वां विधाय पिलेष्टीयानां गिवियोनाख्य-
नगरस्य समीपे तं जघान; यतखलानो नादव इखायेलीयलोकाश्व
१८ तद् गिविधोनम् अवारुन्धन् । यिङ्गदादेशीयस्यासास्तृतीये राजत्ववत्सरे
१९ वाशा नादवं निहत्य तस्य पदे राजत्वं प्राप । राजत्वं प्राप्यैव स कृत्खं
यारवियामवंशम् उदच्छिनत् तदंशीयम् एकमणि प्राणिन् नावाशेषयत्,
२० यतो यारवियामो यानि पापानि कृतवान् इखायेलवंशं कारितवांश्च
यैः क्रोधजनकैः कर्मभिरिखायेलः प्रभुं परमेश्वरं क्रोधितवांश्च तत्-
कारणात् परमेश्वरः शोलेनीयाहियनामा निजदासेन तद्विनाशद्वचकं
२१ वाक्यं प्रोक्तवान् । तस्य नादवस्यावशिष्टं चरितं तस्य कर्माणि चेष्टा-
२२ येलीयभूपतीनां पुरावृत्तपुस्तके लिखितानि किं न विद्यन्ते? आसा-
राजस्येष्टयेलीयवाशाराजस्य च यावज्जीवनं तयोर्मध्ये समरो बभूव ।
२३ यिङ्गदादेशीयस्यासास्तृतीये राजत्ववत्सरेऽहियस्य सुतो वाशास्तिसीयां
कृत्खस्येष्टयेलीयवंशस्य राजा भूत्वा चतुर्विंशतिवर्षाणि यावद् राजत्वं
२४ चकार । स परमेश्वरस्य साक्षात् कुत्सिताचारं कुर्वन् यारविया-

मस्य मार्गम् अर्थतः स चेष्टायेषीयवंशं यानि पापानि कारितवान्
तान्याच्चार ।

16

१६ षोडशोऽध्यायः ।

१ वाशा विरद्धं येहोभविष्यद्वाक्यं ए सिद्धेविश्वासवातिले ११ येहो भविष्यद्वाक्यस्य
सिद्धिः ११ अत्रे राज्याभिक्रिक्तं सिद्धेदग्धतं ११ अच्छिणा तिव्वने: पराजितलं १७
तेन शामिरोणस्य निर्माणं तस्य कुराजल्करणं मरणस्य १५ अत्रः सुतसाइवस्य
राज्यप्राप्तिः कुराजल्करणस्य १४ यिरोहोः पुनर्निर्माणस्य ।

अनन्तरं वाशा विरद्धं इनानेः पुच्चं येजं प्रति परमेश्वरस्येदं वाक्य- १
मुपतस्यौ, त्वं मया धूलैर्मध्याद् उत्थापितो मम प्रजागत्यसेष्टायेलीयवं- २
शस्य राजत्वे नियुक्तस्य, किन्तु त्वं यारवियामस्य मार्गं चरसि ममेष्टाये- ३
लीयवंशाच्च यत् स्वपापै र्मां कोपयेयुस्तदर्थं तान् पापानि कारयसि च । ४
अतः पश्याहं वाशां तदीयवंशस्य लोप्यामि, निवाटसुतस्य यारविया- ५
मस्य वंशमिव तस्य वंशमपि करिष्यामि च । वाशावंशीयो यः कस्त्रित् ६
नगरमध्ये मरिष्यति स कूकूरै भविष्यते यस्य क्षेत्रे मरिष्यति स खचरै- ७
भविष्यते । तस्य वाशा अवशिष्यानि चरित्रकर्मकर्त्तवानि किम् इष्टाये- ८
लीयभूपतीनां पुराणत्पुस्तके लिखितानि न विद्यन्ते? अनन्तरं वाशा: ९
खपिटगण इव महानिन्द्रां गत्वा तिर्सायां इस्त्राने स्यापितस्तत्स्य पुच्च १०
एत्याहस्य पदे राजा बभूव । स वाशा: परमेश्वरस्य साक्षाद् यं ११
कुत्सिताचारं कुर्वन् खक्रियाभिस्तुमकोपयत् यारवियामवंशस्य तुल्यो- १२
भवच तस्मात् कुत्सिताचारात् तदंशस्य इननाच वाशा विरद्धमपि १३
इनानेः पुच्चेण येजना भविष्यद्वादिना परमेश्वरस्य वाक्यं प्रकाशितं ।

अपरं यिङ्गदादेशीयस्यासाः षड्विंशे राजत्वत्सरे वाशाः सुत एत्याह- १४
इष्टायेलीयवंशस्य राजा भूत्वा वर्षद्वयं यावद् तिर्सायां राजत्वं चकार । १५
ततः परं तस्यैको दासोऽर्थवेद् रथानाम् चर्द्धसाधिपतिः सिनिस्तस्य वि- १६
द्यजं कुमन्वणां चकार । राज्ञि तिर्सायां तत्रयराजपूर्वा अथक्षस्यासंस्य
निकेतने मद्यानेन मत्ततां गते सिनिरागत्य तं धत्वा जघान । यिङ्गदा- १७
देशीयस्यासाः सप्तविंशे राजत्वत्सरे स तं हृत्वा तस्य पदे राजा बभूव ।

ततः परं राजसिंहासन उपवेशनकाले स वाशाः कृत्वा वंशं जघान १८
मस्यैकमपि पुमांसं ज्ञातिं बन्धुं वा नावप्रेषेयामास । वाशास्तस्य पुत्र १९
एत्याहस्य यानि पापानि ज्ञातवन्नाविष्टायेषाः प्रभुं परमेश्वरम् असार-

१७ देवपूजया कोपयितुह्वेस्यायेलीयवंशं यानि पापानि कारितवन्तौ,
तत्कारणात् परमेश्वरो येहो र्भविष्यदादिनो वदनेन वाशा विरुद्धं यद्
वाक्यम् उक्तवान् तदनुसाराद् वाशाः कृत्वा वंशः सिमिग्नोच्चिन्नः ।

१८ तस्यैलाह्वस्यावशिष्टं चरित्रं सर्वं कर्म च किम् इस्यायेल्देशीयन्तप-
तीनां पुरावृत्तपुस्तके लिखितं न विद्यते ?

१९ यिह्वदादेशीयस्यासाः सप्तविंशे राजत्वत्सरे सिमिस्तिर्साथां सप्ताष्टं
यावद् राजत्वं चक्रे । तदानीं सैन्यानि घिलेलीयानां गिविधोननगरम्

२० अवारुन्धन् । अतः सिमिणा कुमन्त्रणां कृत्वा राजा हत इति वार्तायां
तत्र शिविरस्यसेनाभिः श्रुतायां तस्मिन्नेव दिने तत्र शिविर इस्याये-
लीयसैन्यनिवह्वस्याधिपतिरन्निः सर्वैरिस्यायेलीयलोकै राजत्वे नियुक्तः ।

२१ ततः सोऽग्निस्तेन सह सर्वं इस्यायेलीयलोकात्थं गिविधोनात् प्रख्याय
२२ तिर्साम् अवरोद्धुम् उपचक्रमिदे । ततः परं नगरं तै वैश्वीकृतमिति
दृष्टा सिम्बो राजपुर्या गर्भागारं गत्वा खोपरिश्चितं राजत्वेष्म

२३ वक्तिना दाहयित्वा निधनं गतः । स परमेश्वरस्य साक्षात् कुत्सि-
ताचारं कृत्वा यारवियामस्य मार्गम् अर्थतः स इस्यायेलीयवंशं यानि
पापानि कारितवान् तान्याचरितवान् तेषां पापानां कारणात् स
२४ विनाशं गतः । सिमेरवशिष्टं चरित्रं तेन कृतो राजकोह्वेस्यायेलीय-
भूपतीनां पुरावृत्तपुस्तके लिखितं किं न विद्यते ?

२५ तदानीम् इस्यायेलीयवंशे द्विसङ्गीभूतेऽर्द्धलोका गीनतस्य सुतं तिवृनि-
राजानं कर्तुं तस्यानुगामिनो बभूत्पुस्तदन्येऽर्द्धलोकात्थावेरनुगामिनो
२६ बभूवः । शेषेऽन्नेरनुगामिभिर्लोकैस्तिवैरनुगामिषु पराजितेषु तिवृनि
पञ्चत्वं जगामान्विष्व राजा बभूव ।

२७ यिह्वदादेशीयस्यासा एकचिंशे राजत्वत्सरे उमिरिस्यायेल्देशस्य राजा
भूत्वा द्वादशवत्सरान् यावद् राजत्वं चकार । स षड्वत्सरान् तिर्सायां

२८ राजत्वम् अकरोत् । ततः परं शेमराय शतदश्यकिक्करपरिमितं रूप्यं दत्त्वा
शोमिरोणाख्यं शिलोचर्यं क्रीत्वा तदुपरि नगरमेकं निर्मापयामास तस्य

२९ नगरस्य शोमिरोणमिति नाम चकार च । सोऽग्निः परमेश्वरस्य साक्षात्
कुत्सिताचारं कुर्वन् निजपूर्ववर्त्तिभ्यः सर्वनृपेभ्यो दुष्टतयो बभूव ।

३० निवाटस्य सुतो यारवियामो यस्मिन् मार्गे चरन् असारदेवपूजयेस्या-
येः प्रभुं परमेश्वरं कोपयितुम् इस्यायेलीयवंशं पापानि कारितवान्,

तस्मिन्नेव मार्गे सोऽपि चचार । तस्याम्बेश्वश्चिष्टं चरित्रं कर्तृत्वस्थ किम् १७
इस्वायेलीयभूपतीनां पुरावत्तपुस्तके लिखितं न विद्यते ? ततः परम् १८
अस्मिः खपिण्ठगण इव महानिदां गत्वा शोमिरोणे श्मशाने स्थापित-
स्तस्य सुत आहावो राजा बभूव च ।

यिह्वदादेशीयस्यासा अष्टत्रिंशे राजत्वत्पुरेऽम्बेत्तनय आहाव इस्वा- १९
येल्वंशस्य राजा भूत्वा द्वाविंशतिवर्धाणि यावत् शोमिरोणे राजत्वं
चकार । अस्मेः सुतः स आहावः परमेश्वरस्य साक्षात् खपूर्ववर्त्तिभ्यः २०
सर्वेभ्योऽधिकं कुत्सिताचारं चकार । स निवाटपुत्रस्य यारवियामस्य २१
पापमार्गे गमनं लघु भूत्वा सीदोनीयन्वप्तेरित्वाणे दुहितरम् ईषेवलं
चूह्य वाल्देवस्यानुगामी भूत्वा तम् अपूजयत् शोमिरोणे च वालम्- २२
न्दिरं निर्माण्य तन्मध्ये वालः कृते वेदिमेकां चकार । स आहावस्त्रै- २३
दक्षमपि दोपयाच्चको । इस्वायेलः प्रभुं परमेश्वरं कोपयितुं स आहावः
पूर्ववर्त्तिभ्य इस्वायेलीयन्वप्तिभ्यः सर्वेभ्योऽधिकानि कुकर्माणि चकार ।

तस्य राजत्वसमये वैयेलीयो हीयेलो यिसीज्ञनगरं पुन निर्ममे, २४
ततो नूनस्य मुक्तं यिह्वोशूयं प्रति परमेश्वरेण यद्ददृउक्तां तदत् सोऽवौ-
रामाख्येन व्येष्टपुत्रेण परेन भित्तिमूलं स्थापयामास, सिगूवाख्येन
कनिष्ठपुत्रेण परेन च नगरदाराणि स्थापयाच्चकार ।

१७ सप्तदशोऽध्यायः ।

17

१ किरीतास्त्राजलसेवातस्तट एत्तियस्य गमनं तत्र काकैस्तस्य पालितवं द सारिफत-
निवासिन्या कस्याच्छिदू विधवायाः समोपे तस्य प्रेषितवं १७ तस्या विधवाया
पुत्राय जीवनदानं २४ तस्या विधवाया विच्छासच ।

वदानों गिलियदेशनिवासिनां मध्ये तिश्वीय एत्तिय इतिनामा नर १
एक आसीत् । स आहावं जगाद्, अहं यम् इस्वायेलः प्रभुं परमेश्वरं
परिचरामि स यद्यमरः स्थात् तर्ह्यतेषु कतिपयत्वपुरेषु मदीयमुखनि-
र्गताम् चाच्चां विना शिशिरवृष्टी न भविष्यतः । अनन्तरं परमेश्वर- २
स्तेदं वाक्यं तस्य सन्निधावुपातिष्ठत्, त्वम् अस्थात् स्थानात् प्रस्थाय ३
पूर्वदिशं गत्वा यद्देनस्य पारे स्थितस्य किरीताख्यस्य खोतसो निकटे
प्रच्छन्नस्ति । तत्र त्वं खोतसो जलं पिव तुभ्यं भक्षाणि दातुच्च काका ४
मयादेक्ष्यन्ते । ततः स व्रजित्वा परमेश्वरेण यदृउक्तं तदेव चकार । स ५

८ गत्वा यद्देनस्य पारे किसीतनान्नः चोतसो निकटे प्रावसत् । ततः प्रति-
 प्रभातं काकैस्त्वस्मोमे पूषमांसान्यानीयन्त प्रतिसन्ध्याकालमपि पूष-
 ० मांसान्यानीयन्त स च चोतसस्तोयान्यपिवत् । कतिपयकालात् परं देशे
 इनावृष्टिहेतोस्तु चोतः शुष्कतां गतं ।

९ ततस्तं प्रति परमेश्वरस्येदं वाक्यं समुपातिष्ठत्, त्वं सोदोनदेशस्य
 १० सारिफतनगरं गत्वा तत्र प्रवस पश्य तां भद्रयितुं तच्चाया काचिद्
 १० विधवा मयादिष्टा । तत्र तस्मिन् उत्थाय सारिफतं गत्वा नगरहास्तं
 प्राप्ते काचिद् विधवा तच्चेन्नानि संगृहातीति द्वाहा स ताम् आह्वय
 जगाद्, भवति, त्वया मदर्थं पाचेणैकेन किञ्चित् सलिलम् आनीयतां
 ११ पास्यान्यहं । ततस्तस्यां तदानयनार्थं गच्छन्यां स ताम् आह्वय जगाद्,
 १२ त्वं मदर्थं पूषमेकमपि करेण समानय । ततः सा व्याजहास्त, तव प्रभोः
 परमेश्वरस्यामरहास्याः पश्य वृत्ताहं वदामि ममैकोऽपि पूषो न विद्यते,
 केवलम् अलिङ्गरे मुष्टेकपरिभितं गोधूमचूर्णं भागे च किञ्चित् तैलं
 विद्यते तस्मान्येन्नानि संगृह्यन्ते, संगृहीतेषु मया गत्वा मम मतुत्वस्य
 च छते ते गोधूमतैले पच्यते, ततः परम् आवां भुक्ता मृत्युं गमिष्यावः ।

१३ एलियस्तां जगाद्, मा भैष्मीः, त्वया यद् उक्तां तदेव गत्वा क्रियतां,
 तथापि तेन प्रथमं मदर्थम् एकं चुड्रं पूर्णं पक्वा मम सत्रिधिम् आनय,
 १४ ततः परं गत्वा तव तत्पुत्रस्य च छते पक्तुं शक्यसि । यत् इखायेकः
 ग्रभुः परमेश्वरो वाक्यमिदं गदति, परमेश्वरो यावत् मेदिन्यां दृष्टिं न
 करिष्यति तावत् सोऽलिङ्गरो गोधूमहीनो न भविष्यति तत् तैलभा-
 १५ णमपि शून्यतां न गमिष्यति । ततः सा ब्रजिखैलियेन यत् कथितं तदेव
 चकास । इत्यम् एलियः सा योषित् तस्या परिजनाच्च बज्जदिनानि
 १६ यावद् आह्वासं लेभिरे । परमेश्वर एलियेन यत् कथितवान् तदनु-
 सारात् सोऽलिङ्गरो गोधूमहीनो न बभूव तैलभाण्डमपि शून्यतां न गतं ।

१७ अनन्तरं तस्या गृहिण्याः पुच्छो रोगमस्तो बभूव तस्य रोगच्च तादृशीं
 १८ दृढिं जगाम यत् तस्य प्राणविद्योगोऽभवत् । ततः सा योषिद् एलियं
 जगाद् भो ईश्वरीयलोक त्वया समं मम कः समन्धः ? त्वं किं ममाप-
 राधं स्मारयितुं मम तनयं मारयितुच मम समीपम् आगतोऽसि ?

१९ ततः स तां प्रतिजगाद् तव पञ्चं महां देहि । अनन्तरं स तस्या वक्त्रस-
 स्तं बालकं गृहीत्वा स्थयं यत्र न्यवसत् तत्र गृहपृष्ठस्थिते द्वौमे नीत्वा

२० स्वश्यायां शाययामास । अनन्तरं परमेश्वरम् आह्वय बभावे है मम

प्रभो परमेश्वर यथा विधवया समं मयोष्ट्यते त्वं किं तस्यास्तनयं मार-
थितुं तस्या अप्यमङ्गलं करिष्यसि ? अनन्तरं स चीन् वारान् तस्य ११
बालकस्योपरि सप्तशीरं विस्तार्य परमेश्वरम् आहृय बभाषे, हे मम
प्रभो परमेश्वर, अस्यान्तरे प्राणाः पुनः सन्तिष्ठन्तां । तत एतियस्य वाक्ये १२
परमेश्वरेण गृहीते तस्य बालकस्यान्तरे प्राणाः पुनः समतिष्ठन्त तेन स
सजीवो बभूव । तदानीम् एतियस्तं बालकं गृहीत्वा गृहप्रष्टस्यकोष्ठाद् १३
गृहमध्यम् आनीय तस्य मात्रे दत्ता कथयामास पश्य तव पुत्रो जीवति ।

ततः सा वोषिद् एतियं बभाषे त्वम् ईश्वरीयत्वोक्त एवासि तत्र १४
वक्त्रस्थितम् ईश्वरीयवाक्यम् प्रकृतमिति मयाधुना बुद्धं ।

18

१८ अष्टादशोऽध्यायः ।

१ दुर्भिच्छसमय आहावस्य समीपम् एतियस्य गमनं उ ओवदियस्य साचात् करणं
तयोः कथोपकथनम् १० आहावस्य साचात् करणं तयोः कथोपकथनम् ११
आकाशात् पतितेन वक्तिना वले ईश्वरं वालः पुरोहितानां ब्रेडितव्यम् १२ प्रार्थ-
नया दृष्टिप्राप्तिराहावस्याय एतियस्य गमनम् ।

बङ्गतिथकाले गते लतीयवत्सरे परमेश्वरस्य वागियम् एतियस्य १
समीपमुपतस्थी त्वं गत्वाहावाय दर्शनं देहि यतो मया मेदिन्यां दृष्टिः
कारिष्यते । तत एतिय आहावाय दर्शनं दातुं गतः । तदानीमपि २
ग्रोमिरोगेतीव दुर्भिक्षम् आसीत् । अत आहावो निजनिवेशनस्या-
धिपतिम् ओवदियम् आङ्ग्रयत् । स ओवदियः परमेश्वरस्यातीव भक्तः ।
यस्मिन् काले ईघ्रेवल् परमेश्वरस्य भविष्यदादिन उद्दिनत् तस्मिन् ४
काले स ओवदियः शतं भविष्यदादिन आदाय पञ्चाशत् पञ्चाशत् तान्
गङ्गरमध्ये गोपयितान्नतोयदानेन जीवयामास । आहावस्तम् ओव-
दियं जगाद, अस्माकं सर्वे पश्वो यन्न विनश्येयुत्तत्कृते त्वं जनपदस्य
सर्वाणि पदः प्रस्तवणानि स्तोतांसि च गच्छ तेन को जानाति वाजि-
नाम् अस्वतराणाच्च प्राणरक्षणायास्माभिस्तुणानि लप्यन्ते । अनन्तरं तौ ६
जनपदं पर्यटितुं तं दिभागं चक्राद्ये तत आहाव एकाकी मार्गेणैकेन
जगाम, ओवदियच्चैकाकी तदन्यवर्त्मना जगाम । अपरम् ओवदियो ७
यदा याचाम् अकरोत् तदानीम् एतियस्य साचात् प्राप, ततः स तं
परिचीय भूमिष्ठः सन् बभाषे, भवान् किं मम प्रभुरेतियः ? ततः स ८
तं प्रतिजगाद, अहमेव । त्वं गत्वा निजप्रभुम् आवेदय, पश्य एतीय

- ८ आगतः । स प्रव्यवदत्, मया को दीषेऽकारि यत् त्वं निजदासं मां
 १० बातवितुम् आहावस्य करे समर्पयसि ? मया तव प्रभोः परमेश्वरस्या-
 भरतस्य शपथं कृत्वा निगद्यते सम प्रभुना राज्ञा तवान्वेषणार्थं यज्ञ दूता
 न प्रेषिता रतादृशं एकोपि देशं एकमपि राष्ट्रं वा न विद्यते, तैः सर्वे
 दूतैरुदितं सोऽन्त नास्ति; अपरं तेषां राष्ट्राणां देशानास्ति लोकैरपि त्वं
 ११ न दृष्ट रतस्त्रिपि वृपतिस्तान् शपथं कारयामास । इदानीं त्वं मां
 १२ वदसि, एलिय आगत इति वार्त्ता त्वं गत्वा निजप्रभवे निवेदय । तत-
 स्तव समोपात् मम गमनात् परं परमेश्वरस्यात्मा यदि मया न विदितं
 किञ्चन स्थानं त्वा नयेत् तर्हि मया गत्वाहावाय वार्त्तायां कथितायां
 स त्वाम् अप्राप्य मां हनिष्यति । किञ्चु तव दासोऽहम् आबाल्यात्
 १३ परमेश्वरस्य भक्तोऽस्मि । ईषेवला परमेश्वरस्य भविष्यदादिनां हनन-
 काले मया यद् अकारि तत् किं मम प्रभुः केनापि न ज्ञापितः ? अहं
 परमेश्वरस्य शतसङ्घानां भविष्यदादिनां पञ्चाशत् पञ्चाशत् गङ्गारे गोप-
 १४ यित्वान्नतोयदानेनाजीवयं । इदानीं त्वं मां वदसि पश्य, एलिय आगतो
 वार्त्तामिमां त्वं गत्वा निजप्रभुम् आवेदय, तथा कृते स मां हनिष्यति ।
 १५ एलियः कथयाच्चकार धः सैन्याधक्षः परमेश्वरो मया परिचर्यते तस्या-
 १६ मरत्वस्य शपथं कृत्वा वदामि, अद्यैवाहं तस्मै दर्शनं दास्यामि । अन-
 न्तरम् चोवदिय आहावं साक्षात् कर्तुं गत्वा तं वार्त्तां न्यगदत् तत
 आहाव एलियं साक्षात् कर्तुं याचां चक्षवान् ।
- १० अनन्तरम् आहाव एलियं विलोक्य व्याहरत्, इखायेलः लोक्या त्वं
 १८ किम् आगतोऽसि ? एलिय उचित्वान् इखायेलः मया न क्लिष्टः किञ्चु
 त्वया तव पितृवशेन च यतो यूयं परमेश्वरीयनिदेशान् विहाय वालो-
 १८ इनुगमिनो जाताः । इदानीं त्वं दूतान् प्रहित्व सर्वान् इखायेलीय-
 लोकान् ईषेवलो भोजनासने भुज्ञानान् वालः सार्वचतुःशतानि भवि-
 ष्यदादिनस्त्रैवदृक्षस्य चतुःशतानि भविष्यदादिनस्त्रै कर्मिलशिलोच्चये
 २० मम समीपे संगृहाण । तत आहावः सर्वेषाम् इखायेलीयवंशानां
 समीपं दूतान् प्राहिषोत् तान् भविष्यदादिनोऽपि कर्मिलशिलोच्चये
 समग्रङ्गाच ।
- २१ अनन्तरम् एलियः सकललोकानां समीपं समीय प्रोवाच यूयं कति
 कालं दयो नीवोच्चरणौ स्थापयिष्यथ ? यिहेवा यदीश्वरोऽस्ति तर्हि
 तमेवानुव्रजत यदि च वाल् ईश्वरोऽस्ति तर्हि तमेवानुव्रजत । ततो लोका

एकमपि वचस्तं न प्रत्यवदन् । तते एलियो लोकान् अवेचत् परमे- १९
 अरस्य भविष्यद्वादिनाम् एकाक्ष्यमेवावशिष्टोऽस्मि किन्तु वालो भवि-
 ष्यद्वादिनः सार्ज्जचतुःशतानि जनाः विद्यन्ते । तैरस्तत्प्रिधिं द्वौ दृष्ट- २०
 भावानोयेताम् अपरं स्वेषां कृते तयोरेकतरो दृष्टभो त्रियतां । ते तं
 किञ्च्चा काषाणाम् उपरि निदधतां किन्तु तत्र वक्षिष्ठे न दातव्यः ।
 अपरम् अहम् अन्यतरं दृष्टमं परिष्कृत्य काषाणाम् उपरि निधास्ये
 किन्तु तत्र वक्षिं न दास्यामि । अनन्तरं यूद्यं स्वीयदेवस्य नाम्ना प्रार्थनां २४
 कुरुध्वम् अहम् यिहोवा नाम्ना प्रार्थयिष्ये ततस्यो मर्यादे यो वक्षिरूपम्
 उत्तरं दास्यति स एव सत्य ईश्वरो भविष्यति । तदानीं सकललोकाः
 प्रत्यवदन् एषा वागुत्तमा । अनन्तरम् एलियो वालो भविष्यद्वादिनो २५
 जगाद् यूद्यं वक्षवः स्य तस्माद् यूद्यम् अग्ने स्वेषां कृते दृष्टभमेकं दृत्वा
 परिष्कुरुध्वं पश्चात् स्वेषां देवस्य नाम्ना प्रार्थयध्वं किन्तु तत्र वक्षिं न
 दत्त । अनन्तरं तेभो यो दृष्टभोऽदीयत तमादाय ते पर्यस्तुर्वन्त । २६
 अपरं हे वालः अस्मभ्यम् उत्तरं देहीति वाचा ग्रातःकालमारभ्य मध्याक्ष-
 कालं या दृ वालो नाम्ना प्रार्थयाद्वक्षिरे किन्तु कापि वाणी किमप्युत्तरं
 वा केनापि नाश्रूयत ततस्ये तस्यां निर्मितायां वेदाम् उत्त्वेतुम् उप-
 चक्रमिरे । अनन्तरं मध्याक्षकाल एलियस्तान् आकारयन् व्याहरत् २७
 यूद्यम् उच्चैःखरम् आङ्गयत स देव एव स धायति विहरति वा याचां
 करेति वा किं वा भवितुं शक्नोति स निद्रागतो युग्मामि र्जागरयि-
 तव्यस्थ । अनन्तरं त उच्चैःखरं समाक्षयन् स्वेषां रीवनुसारेण शोणित- २८
 निःसरणं यावत् स्वानि शृदीराणि कूरिकाभिरस्त्वैचाजप्तुः । अपरं २९
 मध्याक्षकालेऽतीतेऽपि ते सन्ध्याकालीयं बलिदानं यावत् प्राप्तप्रत् तथापि
 कापि वाणी किमप्युत्तरं वा केनापि नाश्रूयत मनोनिधायकस्तु कोपि
 नासीत् । अनन्तरम् एलियः सकललोकान् व्याहरत्, यूद्यं मग्न समीप- ३०
 मागच्छत, तेन सकललोकेषु तस्य समीपं समीतेषु स परमेश्वरस्य भग्नां
 वेदिं पुन निर्ममे । तव नामधेयम् इच्छादेल् भविष्यतीति परमेश्वरो यं ३१
 याकूवम् उक्तवान् एलियस्तस्य पुक्ताणां वंशानां सङ्घानुसारेण द्वादश-
 पाषाणान् गृहीत्वा तैः पाषाणैः परमेश्वरस्य नाम्ने यज्ञवेदिमेकां निर्ममे ।
 अपरं वेदाश्चतुर्दिन्द्रियु या भारद्वयपरिमितानि धान्यानि धारयितुं ३२
 शक्नोति ताटशां परिखामेकां चखान । अनन्तरं स इन्द्रनानि संस्थाप्य ३३
 दृष्टमं किञ्च्चा खण्डं खण्डं कृत्वा चेन्द्रनानामुपरि निधाय बभाषे चतुः-

४४ कलसान् तोयैः परिपूरयत् हयोपरोभ्नोपरि च तान्यवतारयत् । अन-
न्तरम् एलिय ऊचे द्वितीयवारं तत् कुरुत तत्स्ते द्वितीयवारं तद्
चकुर्वन् । अनन्तरं स उक्तावान् द्वितीयवारं तत् कुरुत, तत्स्ते द्वितीय-
४५ वारं तद् चकुर्वन् । ततो वेद्याच्चतुर्दिक् तोयं जगाम खातमपि तैस्तोयैः
४६ पर्यपूर्यत । अपरं सन्याकालीयबलिदानसमय एलियो भविष्यद्वादी
समोपमेव जगाद, हे इत्राहीम इस्वाक इखायेलच्च प्रभो परमेश्वर,
तम् इखायेलो मध्य ईश्वरोऽस्यहच्च तव दासोऽस्मि तव वचसा च मया
४७ कर्माण्येतानि क्रियन्त इदमद्य सर्वे ज्ञायतां । हे परमेश्वर मम वाचं
निशामय मम वाचं निशामय, हे यिहोवा त्वमेवेश्वरोऽस्मीति लोकैरतै
४८ ज्ञायतां त्वच्च तेषां मनांसि परिवर्तय । तदानों परमेश्वरीयवक्त्रः पतन्
होमवलिम् इन्धनानि पाषाणान् धूलीच्च प्रददाह परिखास्थितानि
४९ तोयानि शौष्ययाच्चकार च । तदानीम् एतद् विलोक्य सर्वे लोका भूमौ
निपत्य प्रणेमु वाचमिमां जगदुच्च यिहोवा शवेश्वरोऽस्ति यिहोवा
५० शवेश्वरोऽस्तीति । अनन्तरम् एलियस्तान् अवदत्, यूद्यं वालो भवि-
ष्यद्वादिनो धरत तेषाम् एकोऽपि न पलायतां । ततस्त्वेषु धतेष्वेलियः
कीशेनस्त्रोतस्त्वटेऽवरोह्य तत्र तान् अवधीत् ।

५१, अनन्तरम् एलिय आहार्व व्याहरत् त्वं गत्वा भुञ्ज्व पिव च यतो
५२ महावृष्टेः शब्दो मया श्रूयते । तत आहारे भोक्तुं पातुच्च गत एलियः
कर्मिलस्य शिखरम् आरह्य भूमौ जानुनी पातयित्वा निजशिरो जानू-
५३ परि स्थापितवान् । अपरं निजदासं जगाद त्वं गत्वा सामरस्य दिश-
मवलोक्य । ततः स ब्रजित्वा विलोक्य व्याहरत् किमपि नास्ति ।

५४ इत्यम् एलियः सप्तवारान् तम् अवोचत्, याहि । अपरं सप्तमे वारे स
गदितवान्, पश्य मनुष्यस्य कर इवैकः कुद्रो मेघः समुद्राद् उत्तिष्ठति ।
तदानीम् एलियः कथयामास, त्वं गत्वा आहारं ब्रूहि दृष्ट्या यत् त्वं बाधां
५५ न लभसे तदर्थं रथमारह्य ब्रज । इत्यनन्तरे मेघवाताभ्यां गगने छत्या-
वर्णं जाते महादृष्टि र्वभूव । तत आहारो यानमारह्य विप्रियेलं नगरं
५६ जगाम । अपरं परमेश्वर एलिये समधिष्ठिते स कठिदेष्टं बज्जा यिप्रि-
येलः प्रवेशस्यानं यावद् आहावस्याग्रेऽप्ये धावितवान् ।

१९ ऊनविंशोऽध्यायः ।

एलियस्य पल्लायनं ४ प्रान्तरे जीवने तस्य विरक्तलं स्वर्णदूतेन सान्दनप्राप्तिः ५
होरेवगिराचीश्वरस्य दर्शनम् अपरं हस्यायेत्यस्य येद्द्विरिलोगायस्य चाभिषेकार्थं
तस्य प्रेषितलं १९ इलोगायस्य कुटुम्बादीनां त्यजनम् एलियस्य पश्चाद्गमनच्च ।

अनन्तरम् एलियेन यद्यत् कृतं सर्वे भविष्यद्वादिनच्च यत् खड्गाघा- १
तेन तेन हृता इति वार्त्तायाम् आहावेनेषेवले कथितायाम् ईषेवल् २
एलियस्य समीपं दूतमेकं प्रहित्व वाचमिमां तं आवयामास, अ एत- ३
स्मिन् समये तेषाम् एकस्य प्राणानिव तव प्राणान् यदि न करिये तर्हि ४
देवा महाम् अमुकं दण्डं ततोऽधिकच्च दण्डं ददतु । तत एलियस्तद् ५
विज्ञाय प्राणरक्षार्थं प्रस्थाय यिङ्गदादेशस्यां वेर्षेवाम् उपस्थाय तत्र ६
स्थाने निजदासं विजहौ ।

अनन्तरं स एकाको दिनमेकं प्रान्तरेण गता कस्यचिद् रोतमतरो- ७
रथ उपविवेश, अपरं मृत्युं प्रार्थयमानो व्याजहार है परमेश्वर, अलं ८
जीवनेनेदानीं मम प्राणान् एत्याण यतोऽहं निजपूर्वपुरुषेभ्य उत्तमो ९
नास्मि । अनन्तरं तस्मिन् रोतमतरोरथः प्रथित्वा निद्रां गते दूत एक १०
चागत्य तं स्फूदा बभाषे, उत्तिष्ठ भंत्व च । ततस्तेन दृष्ट्यौ कृतायां निज- ११
शिरःस्थानेऽङ्गारोपरि पक्षः पूप एको भाण्डमेकं तौयच्च विद्येते इति १२
दृष्टे तस्मात् स भुक्ता पीत्वा च पुनर्वारम् अशेत । अपरं परमेश्वरस्य १३
दृष्टो द्वितीयवारं तस्य समीपं समेव तं स्फूदा जगाद त्वयोत्थाय १४
भुज्यतां यतो यः पश्या त्वया गन्तव्यः स त्वयाप्रक्षः । ततः स उत्थाय १५
भोजनपाने चक्रे तस्य भोजनप्रक्षया च चत्वारिंश्च दिवाराचीश्वरस्य १६
शिलोच्चयं होरेवं यावद् यथौ ।

तत्र स गङ्गरमेकं प्रविश्य यामिनीं यापयामास; तदानीं परमेश्व- १७
रस्य बच इदं तस्य समीपम् उपरातिष्ठत्, है एलिय त्वयाच्च किं कियते? १८
ततः स ऊचे, अहं सैन्याधक्षस्य प्रभोः परमेश्वरस्य दृतेऽतीवोत्सुको- १९
उभवं; यत इत्यायेलीयवंशेत्यव नियमं विहाय तव यज्ञवेदो भग्ना- २०
स्तव भविष्यद्वादिनः खड्गे हृताच्च तेषां मध्येऽहम् एकाक्षयवशिष्टोऽस्मि; २१
अपरं ते मम प्राणान् नाशयितुं मामपि मृगयितवन्तः । अनन्तरं स २२
उदितवान् त्वं वह्निर्भूय पर्वतोपरि परमेश्वरस्य सम्मुखे तिष्ठ, पश्य २३
परमेश्वरस्तेन स्थानेन गतिं करिष्यति । ततो गिरिभेदकः पाषाणभञ्जकच्च २४
प्रबलप्रचण्डवायुः परमेश्वरस्याये यथौ तस्मिन् वाते परमेश्वरो नाविष्यत । २५

वातात् परं भूमिकम्पो बभूव, तस्मिन् भूमिकम्पेऽपि परमेश्वरो नावि-
१२ द्यत । भूमिकम्पात् परं वक्ति बभूव तस्मिन् वज्ञावपि परमेश्वरो नावि-
१३ द्यत । वक्तेः परम् ईषच्छब्दकारी द्वुन् एकः स्वरो बभूव । तदानीम्

एलियस्तं श्रुत्वा वस्त्रेण मुखमाच्छाय वर्हगत्वं गङ्गरस्य द्वार्थतिष्ठत् ततस्तं
१४ प्रति वाणीयम् उपातिष्ठत् हे एलिय त्वयात्र किं क्रियते ? तेनोदितम्

अहं सेनाथकस्य प्रभोः परमेश्वरस्य द्वैतेऽतीवोत्सुकोऽभवं यत इस्ता-
यैलीयवंशेत्ताव नियमं विहाय तव यज्ञवेदो भग्नास्तव भविष्यद्वादिनः

खड्गै र्हतात्त्वं तेषां मध्येऽहम् एकाक्यवशिष्टोऽस्मि, अपरं ते मम प्राणान्
१५ नाशयितुं मामपि मृगयितवन्तः । परमेश्वरो व्याजहार त्वं प्रान्तरेण

परावृत्वं दम्भेषकं याहि तत्रोपस्थाय हसायेलम् असामदेशस्य राजत्वे
१६ ऽभिषिञ्च । अपरं निमिषेः पुत्रं येज्ञम् इस्तायेलदेशस्य राजत्वेऽभि-

षिष्ठ, अपरम् आवेलमिहोलानिवासिनं श्राफटस्य पुत्रम् इलीशायं
१० तव विनिमयेन भविष्यद्वादित्वेऽभिषिञ्च । यो जनो हसायेलस्य खड्गाद्

रक्षिष्यते स येज्ञना हनिष्यते वस्त्रं येहोः खड्गाद् रक्षिष्यते स इलीशायेन
१८ हनिष्यते । किन्तु वालः समुखे यै जानुनी न पातिते येषां वदनैत्यं स न

चुम्बितस्तादशः सप्तसहस्राणि मनुजा इस्तायेत्तो मध्ये मयावशेषिताः ।
१९ अनन्तरं स तस्मात् स्थानात् प्रस्थाय श्राफटस्य सुतस्यैलीशायस्य

समुखं प्राप, तदानीं तस्यामे गतां द्वादशयुमानि क्षेत्रम् अकर्षन् तेषां
द्वादशेन युमेन सार्जें स ख्ययम् आसोत् । अनन्तरम् एलियः समीयं

२० समोय निजम् उत्तरोयवसनं तस्य गत्वे निचिक्षेप । ततः स गा-

विहायैलियस्य पञ्चाद् धावन् बभाष्ये भवान् यद्यनुजानाति कर्त्त्वैहं
निजं पितरं मातरच्च चुम्बिला भवन्तम् अनुब्रजिष्यामि । ततः स तम्

२१ अवादीत्, अहं तव किमकार्षिं ? त्वं गत्वा परावृत्यागच्छ । अनन्तरं स

तस्य समीपात् परावृत्वं गत्वा तद् गोयुगं गृहीत्वा वैदयामास युगे-
न्यनैत्यं तयो र्मांसं पपाच तस्मिन् लोकेभ्यो वितरिते ते तद् बुभुजिरे च

अनन्तरं स उत्त्यायैलियस्य पञ्चाद् गत्वा तस्य परिचारको बभूव ।

20

२० विंशतिमोऽध्यायः ।

१ विनृहददेन शोभिरोणस्यावरोधनं १३ भविष्यद्वादिनो मन्त्रण्याराजोयलोकानां
इतत्वं २२ भविष्यद्वायानुमाराद् असामोयलोकानां पुनरागमनं २४ भविष्यद्वा-

दिनो मन्त्रणयारामीयाणां पुनर्बारं हतत्वं ३१ पराजितेन विन्हृददेनोपायन-
दानं ३५ आहारं प्रति दृष्टान्तकथनं भविष्यद्वचनन्तः ।

अनन्तरम् अरामीयो विन्हृददो वृपतिः स्त्रीयसकलसैन्यानि निज- १
सहायान् द्वाचिंश्तद् राजानो हयान् रथांश्च संगृह्य श्रोमिरोणम् २
अवस्थन् तद्विरुद्धं युयोध । अपरं स इस्वायेलीयन्वपतेराहावस्य समीपं ३
नगरं दृतान् प्रहित्य जगाद्, विन्हृदद इमां वाचं वक्ति, त्वदीयानि ४
दुर्बर्थसुवर्णानि भमैव तव प्रियतमा जाया बालकांश्च मदीयाः । तत् ५
इस्वायेलीयभूपतिः प्रतिजगाद् है मम प्रभो राजन् तव वाक्यानुसाराद् ६
अहमपि भवदीयो मदीयं सर्वसञ्च भवदीयं । अनन्तरं दृताः पुन- ७
रागत्य बभाधिरे विन्हृदद इमां वाचं ब्रवीति त्वं निजं हेम रजतं ८
जाया पुचांश्च महां देहीत्वाहं दूतैख्यामाज्ञापितवान् । अतः श्व एतस्मिन् ९
समये मया तव समीपं भवाः प्रेषयिष्यन्ते ते तव निकेतनं तव भृत्यानां १०
वेश्मानि चानुसन्धाय तव मनोरम्यं यद् यद् विद्यते तत् सर्वं हस्तैरा- ११
दाय स्थानान्तरं नेवन्ति । तत् इस्वायेलीयन्वपति र्जनपदस्य प्राचीन- १२
मनुजान् सर्वान् आह्नय जगाद् एष मानुषः कुचेष्टामाचरतीति युश्माभि १३
बुध्यतां दृश्यतांश्च, मम जाया पुचा रजतहेमानि चाधि तेन दूतै- १४
राज्ञापितोऽहं नानङ्गीकृतवान् । अतः प्राचीना लोकांश्च सर्वे तं जगदुः, १५
तस्याज्ञा त्वया न यहीतव्या नाङ्गीकर्तव्या च । अनन्तरं स विन्हृददस्य १६
दृतान् जगाद्, यूथं स्वप्रभवे राज्ञे कथयत भवतो दूतैरहं प्रथमवारं १७
यद् आज्ञापितस्तत् सर्वं साधयिष्यामि किञ्चाज्ञामेनां साधयितुं न १८
शक्नोमि । ततस्ते दृताः प्रस्त्राय तं वार्तां जगदुः । अनन्तरं विन्हृददो १९
दृतान् प्रहित्य तं जगाद्, एतस्य श्रोमिरोणस्य धूलयो यदि मम पचा- २०
द्वासिनां लोकानां मूष्ठोन् पूरयितुं पारयेयुक्तहिं देवा मह्यम् अमुकं २१
दण्डं ततोऽधिकं दण्डं वा ददतु । तत् इस्वायेलीयो नरपतिः प्रत्यन्वीत्, २२
तस्मै कथयत सज्जात्यागीव सज्जायाही न स्थाघतां । तस्मिन् समये विन्- २३
हृददस्तदीयसहाया राजान्श्च दूष्येष्वपिवन् इत्यनन्तरे स तां वार्तां २४
निश्चय निजदासान् अब्रवीत् नगरमाक्रान्त्यत ततो लोकैर्नगरमाक्रम्यत ।

अनन्तरम् इस्वायेलीयाहावस्य वृपतेः समीपम् एको भविष्यद्वादी २५
समेव कथयामास परमेश्वर इमां वाचं वदति त्वं किम् एतद् वहृद् २६
लोकारण्यम् अपश्यः? मयाद्य तव हस्ते ते नराः समर्पयिष्यन्ते तेनाहमेव २७
परमश्वर इति भोत्यसे त्वं । आहावी गदितवान् केन तान् समर्पयि- २८

अस्ति? भविष्यद्वादी गदितवान् परमेश्वर इति वाचं ब्रवीति भगुले-
श्वराणां तरुणलोकैः । ततो राजा पृष्ठवान् को युद्धायोपक्रमिष्यते?
१५ स उक्तवान् त्वमेव । अनन्तरं तेन मण्डलेश्वराणां तरुणेषु गणितेषु
ते सङ्ख्या द्वे श्वेते द्वाचिंशत् जना आसन् ततः परम् इखायेलीयवंशानां
१६ सकललोकेषु गणितेषु ते सङ्ख्या सप्तसहस्राणि लोका आसन् । अन-
न्तरं ते मध्याह्नकाले वहिरगच्छन् तस्मिन् समये विन्हृददस्त्वय सहाया
१० द्वाचिंशत् राजानश्च दूष्येषु भव्यपानेन मत्ता आसन् । अपरं यदा
मण्डलेश्वराणां तरुणा अये वहिरगच्छन् तदानीं विन्हृददेन दूताः
प्रहिताः । त आगत्य वार्तामिमाम् अवदन् श्रोमिरोणात् कतिपयलोका
१८ वहिरगच्छन् । तदानीं स आदिदेश ते यदि सन्धिनिमित्तं वहिरागता-
स्तर्हि युधाभिर्जीवयाहं यहीतव्याः, चदि वा इतिनिमित्तं वहिर्गतास्त-
१९ ह्यपि युधाभिर्जीवयाहं यहीतव्याः । अनन्तरं प्रदेशाधिपतीनां तरुणेषु
२० तेषां पञ्चाद्वामिसैन्येषु च नगराद् वहिर्भूतेषु तेषाम् एकैको जनोऽरा-
मोद्याणाम् एकैकं जनम् अवधीत् ततोऽरामीयेषु पलायितेविखायेलीय-
लोकास्तेषां पञ्चाद् अधावन् । अपरम् अरामीयो विन्हृददो मही-
२१ पतिर्हयमारुह्य सादिभिः सह पलाय रक्षां प्राप । अपरम् इखायेलीयो
राजा वहिर्गत्य तेषां वाचिनो रथांश्च पराजयत् । इत्यं तेनारामीयाणां
महाहननं क्षतं ।

२२ अनन्तरं स भविष्यद्वादी इखायेलीयनरपतेः समीपं समीय जगाद्
त्वं गत्वात्मानं बलिनं कुरु सावधानो भवन् निजकर्त्तव्यं विवेचय यत
२३ आगामिवत्सरेऽरामीयो राजा तव विशद्धं पुनरागमिष्यति । अनन्तरम्
श्वरामीयनरपते र्घ्यात्मकम् अवदन् तेषां देवाः पर्वतानां देवाः सन्त्ये-
तत्कारणात् तेऽस्त्वा बलाधिकाः । किन्तु वयं यदि तैः समं समभूमौ
२४ युध्यामस्तर्हि तेभ्योऽवश्यं बलवन्तो भविष्यामः । अतस्वम् इदं कर्म कुरु
सर्वान् भूपतीन् स्वपदेष्यो दवयित्वा तेषां विनिमयेन सेनापतीन् नियो-
२५ जय । अपरं तव यावन्ति ह्यरथादीनि बलानि व्यनश्यन् तावन्ति
ह्यरथादीनि बलानि संगृह्याण वयं समभूमौ तैः समं योत्यामस्तो
उवश्यं तेभ्यो बलाधिका भविष्यामः । अनन्तरं विन्हृददेन तेषां भन्त्याणां
२६ गृहीत्वा तदनुसारेण क्षतं । अपरं परस्मिन् वत्सरे उपस्थिते विन्हृ-
ददोऽरामीयान् गणयित्वेखायेलीयलोकैः समं योद्गुम् अपोकं जगाम ।
२० इखायेलीयवंशान्श्च गणिता भूत्वा भव्यदब्यादीनि समादाय तेषां विरु-

द्वाम् इयुः । तत इच्छायेलीयलोका अरामीयाणां समुखे शिविरं स्थापयित्वा
क्षागश्चावकानां द्वौ क्षुद्रौ ब्रजाविव बभूवुः किन्त्वरामीयैर्देशो व्याप्तः ।

अनन्तरस्म् ईश्वरीय एको लोक आगयेस्यायेलीयं भूपतिं जगाद् १८
परमेश्वर इमां वाचं ब्रवीति, अरामीया अवदन् विह्वावाः पर्वतानाम्
ईश्वरः किन्तु समभूमीनाम् ईश्वरो नहीति तत्कारणाद् अहं तं महा-
जननिवहं तब करे समर्पयिष्यामि तेनाहमेव परमेश्वर इति यूयं
वेदिष्यथ । अपरं तेषु शिविरे स्थित्वा सप्ताहं समुखासमुखीभूतेषु १९
सप्तमे दिने युद्धं प्रजघटे तत इच्छायेलीयलोका एकस्मिन् दिनेऽरा-
मीयाणां लक्ष्मं पदातीन् व्यनाश्यन् । ततोऽवशिष्टाः सेनाः पलाय्याफे- २०
कनगरं प्रविविशुः किन्तु तेषाम् अवशिष्टानां सप्तविंशतिसहस्राणां
लोकानाम् उपरि प्राचीरं निपपात । अपरं विन्हृददः पलाय्य नगरा-
भ्यन्तरस्यं गर्भागारमेकं प्रविवेश ।

अनन्तरं तस्य भव्यात्तम् अनुवन् इच्छायेलवंशेया राजानः करुणा- ११
युक्ता इवस्माभिः श्रुतं तस्माद् वयं निवेदयामः कटिषु शाश्वतसनानि
परिधाय कण्ठांच्च रञ्जुभिर्वैष्टिलासाभिरिच्छायेलीयमहीपतेः समीयं
गम्यतां, भवितुं पारयति स तब प्राणान् रक्षिष्यति । अनन्तरं ते १२
कटिषु शाश्वतसनानि परिधाय कण्ठांच्च रञ्जुभिर्वैष्टिलेस्यायेलीयरा-
जस्य समीपम् एव जगदुः, भवतो दासो विन्हृदद आवेदयति, भवान्
मम प्राणान् जीवितुम् अहंति । ततः स उदितवान् स किम् इदानी-
मपि जीवति ? स मम भावा । तदानों ते नरास्तद् वाक्यं शुभलक्षणं १३
बुद्धा तूर्णं तस्य भावम् अनुसन्धाय कथयामासुः, विन्हृददो भवतो
भावैव । अनन्तरं स गदितवान् यूयं गत्वा तमानयत । ततो विन्हृददे
वहिर्भूय तस्य समीपम् आगते स निजरथे तम् उपवेश्याञ्चकार ।
तदानों विन्हृददत्तम् अब्रवीत् मम जनकेन तब जनकाद् यानि यानि १४
नगराण्यपहृतानि तानि मया परावर्त्य दायिष्यन्ते, अपरं मम तातेन
शेषामिदोग्ये याटक् निजकृते रथ्या अक्रियत्वं ताटक् त्वया निजकृते
दम्भेषके राथ्याः क्रियन्तां । तत आह्वावेन गदितं मया नियममिमं कृत्वा
त्वं विष्वक्ष्यसे । अनन्तरं तेन समं नियमं विधाय स विसर्जते ।

अनन्तरं भविष्यद्वादीनां शिष्याणाम् एको जनः परमेश्वरस्य वचसा १५
निजं सहशिष्यम् अब्रवीत् विनवेहं त्वं मां ताडय किन्तु स तं ताड-
यितुं नान्वमन्यत । ततः स तमवदत् त्वं परमेश्वरस्य वाक्यं नामृद्धा १६

अतो सम समीपात् त्वया गमने गते सिंह एकत्वां हनिष्ठति । अनन्तरं
 १० तस्य समीपात् तस्मिन् गते सिंह एकत्वं प्राप्य जघान । अनन्तरं स
 जनमन्यं प्राप्य जगाद्, विनयेऽहं मां ताडय ततः स तं ताडयन् विच्छ-
 १५ तवान् । अनन्तरं स भविष्यदादो गता प्रच्छन्नवेशार्थम् उण्णीषवस्त्रेण
 २० चक्षुश्चाच्छाद्य वर्त्मनि राजानं प्रतीच्य तस्थिवान् । अपरं राजनि
 मार्गेणागच्छति स राजानं प्रति प्रोच्चैःखरम् आवेद्य कथयामास तव
 दासे मयि समर्टं गते पश्य जन एकः पाञ्चांदागत्य मम समीपं पुमांस-
 मेकमानीय गदितवान् एनं मनुजं रक्ष, एष यदि केनापि प्रकारेणा-
 प्राप्यो भवेत् तर्हि तस्य प्राणानां विनिमयेन तव प्राणा यास्यन्ति नो चेत्
 २५ त्वया किङ्करैकपरिमितं रजतं दायिष्यते । किन्तु तव दासे मयि तत
 इतो व्यये सति स गतवान् । अनन्तरम् इखायेलीयो महीपतिस्तं
 ३० जगाद् त्वं निजदरणं निरचिनोः । अनन्तरं तेन तूर्णं निजचक्षुर्भ्यां
 वस्त्रेऽपसारिते स यद् भविष्यदादिनाम् एको जन इतीखायेलीयेन नर-
 ३५ पतिना परिचितं । अनन्तरं तेन नरपति व्याजके परमेश्वर एतां वाचं
 ब्रवीति यो जन उच्छिन्नतायै मया निरूपितः स त्वया निजहस्तात्
 मैत्रित एतत्कारणात् तस्य प्राणानां विनिमयेन तव प्राणा आदायिष्यन्ते
 ४० तस्य लोकानाच्च विनिमयेन तव लोका आदायिष्यन्ते । तत इखायेलीयो
 महीपति विर्मर्द्योऽसन्तुरुच्च निजभवनं गच्छन् शोमिदोणं प्रविवेश ।

२१ एकविंशोऽध्यायः ।

21

१ नावोतस्य चेत्रम् आप्राप्याह्वावस्य विमर्शेण ५ दैषेवला नावोतस्य हतत्वं १५ नावो-
 तस्य चेत्राहरणम् आह्वेन १० आह्वेषेवला दैषेनस्य भविष्यद्दृच्छम् २५ आह्वा-
 स्यानुतपनकारणात् तस्य दण्डनस्य चमणं ।

१ एतेषां घटनानां पञ्चाद् यित्रियेलीयस्य नावोतस्य गोत्तनीक्षेत्रमेकं
 यित्रियेलनगर आसीत् तत् शोमिदोणीयभूपतेराह्वावस्याद्वालिकायाः
 २ पार्श्वे स्थितं । अत आह्वावो नावोतं जगाद्, तव गोत्तनीक्षेत्रं महां
 देहिः मया तत् शक्तेवेचं कादिष्यते यतस्तत् मम भवनस्य सन्निधौ
 तस्य पार्श्वे स्थितं, तस्य विनिमयेन ततोऽप्युत्तमपरं गोत्तनीक्षेत्रमेकं
 तुभ्यं मया दायिष्यते यदा यदि तुभ्यं दोचते तर्हि तस्य मूल्यं रजतं तुभ्यं
 ५ दायिष्यते मया । ततो नावोत आह्वावम् अब्रवीत् मया तुभ्यं निजपैठका
 १ भूमि वितीर्थते परमेश्वरस्तमानुमन्यतां । अनन्तरं मया पैठका भूमि-

खुभ्यं न वितारिष्यते यित्रियेलीयस्य नावोतस्यैतेन वचसाह्वावो विमर्शी
इसन्तुष्टच्च भूत्वा निजभवनं गतवान् अपरं इत्यायां निपत्य विवर्ण-
वदनस्य भूत्वा किञ्चन भोक्तुं नैच्छत् ।

अनन्तरं तस्य जायेषेवल् तस्य समीपं समीय तम् अपृच्छत् तव
मानसम् एतादृग् विमर्शं कुतः? त्वया किञ्चन न भुज्यते च कुतः? ततः
स ताभवदत्, अहं यित्रियेलीयं नावोतं सम्भाष्य तम् अवदं, रौप्यविनि-
मयेन तव ब्राह्माचेचं त्वया मह्यं दीयतां यदा यदि तुभ्यं रोचते तर्हि
तस्य विनिमयेन ब्राह्माचेचमपरमेकं तुभ्यमह्यं दास्ये ततः स प्रत्यवदत्
मया निजं गोस्तनीक्षेचं तुभ्यं न दायिष्यते । तदानीं तस्य जायेषेवल्
जगाद तथा सति त्वया किम् इस्तायेलीयजनपदस्य राजत्वं कारिष्यते?
उत्तिष्ठ भुञ्च त्वदीयं मानसं हृष्टं भवतु यित्रियेलीयनावोतस्य गोस्तनी-
क्षेचं मर्यैव तुभ्यं दायिष्यते । अनन्तरम् आह्वावस्य नामा सा पत्राणि
लिखिता तस्य मुद्राच्चरेण मुद्राङ्कितानि छत्वा नावोतस्य समीपवासिनां
नगरस्य मुख्यानां प्राचीनानाच्च लोकानां सविधं प्रेषयाच्चकार । तेषु
पत्रेषु लिखितमेतद् वचः, युधाभिरुपवासो घोष्यतां नावोतस्य लोकानां
मध्य उच्चस्थाने समुपवेश्यतां । अनन्तरं त्वम् ईश्वरं राजानच्चानङ्गी- १०
छतवान् तस्य विपरीतम् एतत् साक्षित्वं कर्तुं दुराचारौ द्वौ नरौ युधा-
भिस्तस्य समुखे शाप्तेतां ततः परं यूयं तं वहिष्कृत्य पाषाणैर्मारयत ।
अनन्तरम् ईषेवला प्रेषितेषु पत्रेषु यद्यत् लिखितं यद्यत् तयाज्ञापितच्च ११
तदेव तद्वागस्त्रिकै लोकैरर्थतो नगरनिवासिभिः प्राचीनैः प्रधानमनुजैः
क्षतं । तरुपवासो घोषितो नावोतस्य लोकानां मध्य उच्चस्थान उपवे- १२
षितः । अपरं दुराचारौ द्वौ नरावागत्य तस्य समुख उपविविश्यतुः । १३
तौ द्वौ दुराचारौ नरौ सकललोकानां समक्षं नावोतस्य विश्वदं वच
इदं वदन्तो साक्षित्वं चक्रतुः, नावोत ईश्वरं राजानच्चानङ्गीकृतवान् ततः
स मनुजै नगराद् वहिष्कृतः पाषाणैर्मारितच्च । अनन्तरं त ईषेवलः १४
समीपं दार्तामिमां प्रेषयाच्चकिरे नावोतः पाषाणैराहतो मृतच्च ।

अपरं नावोतः पाषाणाघातैरनियत वच इदम् ईषेवल् निश्चम्याह्वावं १५
बभाषे, उत्तिष्ठ यित्रियेलीयनावोतो मुद्रामूल्येन यद् ब्राह्माचेचं तुभ्यं
दातुं नाभ्यलघत् तद् भुञ्च यतो नावोतो न जीवति स मृत एव ।
तदानीं नावोतो मृतो वच इदम् आकर्ण्य आह्वाव उत्पाय यित्रियेलीय- १६
नावोतस्य गोस्तनीक्षेचम् अधिकर्तुं जगाम ।

१७ इत्यवसरे परमेश्वरस्य वच इदं तिश्वीयस्यैलियस्य समीपम् उपाति-
१८ छत्, त्वमुत्पाय श्रोमिरोणनिवासिनम् इत्यायेलीयनरपतिम् आहावं
साक्षात् कर्तुं याह्वि, पश्य स नावोतस्य गोत्तनीक्षेचे विद्यते थवस्तद्
१९ अधिकर्तुं स तत्त्वागच्छत् । त्वं तस्मै कथय परमेश्वर एतां भास्तर्णि
भाषते त्वया किं नरहत्या क्षता परसम्पत्ति लंब्या च ? पुनरपि तं वद,
परमेश्वरो भाषते श्वानो वच स्थाने नावोतस्य रुधिरम् अवलीष्वन्त-
२० स्तन्त्रैव स्थाने श्वानस्त्वापि रुधिरम् अवलोक्यन्ति । तदानीम् आहाव
एलियं गदितवान् हे मम रियो त्वं किं मां प्राप्नोः ? ततः स उदित-
वान् प्राप्नवं यतस्वं परमेश्वरस्य साक्षात् कुत्सिताचारं कर्तुम् आत्मानं
२१ व्यक्तीणाः । अतस्व (तेन निगद्यते) पश्याहम् अमङ्गलं त्वाम् अभिवर्त्त-
यिष्यामि, तव पञ्चात् तव वंशम् उच्छ्रेत्याम्याहाववंशीयान् सर्वपुरुषान्
२२ इत्यायेलो मध्ये मुक्तान् बडांच्च सकलान् विनाशयिष्यामि च । त्वं येन
दुराचारेण माम् अकोपय इत्यायेलीयलोकान् पापम् अकारयस्व
तत्कारणाद् अहं निवाटपुत्रस्य यारवियामस्य वंशमिवाहियसुतस्य
२३ वाप्णा वंशमिव च तव वंशं करिष्यामि । अपरं परमेश्वर ईघेवलमधि
वच इदं वदति श्वानो यित्रियेत्यस्य प्राचीरसमीप ईघेवलं भक्षिष्यन्ति ।
२४ आहाववंशीयो यः कस्तिन्नगरे मरिष्यति स कुकुरै भक्षिष्यते यस्व क्षेचे
मरिष्यति स शून्यस्य विहृगै भक्षिष्यते ।

२५ अपरं निजजायेघेवला प्रवर्त्तिष्ठो य आहावः परमेश्वरस्य समक्षं
कुत्सिताचारं कर्तुम् आत्मानं व्यक्तीणात् तस्य तुल्योऽपरः कोऽपि न
२६ बभूव । परमेश्वरो यान् इमोरीयान् इत्यायेलीयवंशस्य समुखात् अद-
वयत् तेषां सकलक्रियानुसारेण स देवानाम् अनुगमनेनातीव दृश्याहं
२७ क्रमं कृतवान् । स एवाहावस्तानि वचांस्याकर्णे निजवसनानि चि-
च्छेद गात्रे प्राणवसनं परिदध उपवसन् प्राणवसने शिश्ये नमत्वम्
२८ आच्चारं च । ततः परमेश्वरस्य वचनमिदं तिश्वीयस्यैलियस्य सविध
२९ उपातिष्ठत्, आहावो मम समक्षं नमीभूतस्याकिं तत्र दृश्यते ? मम
समक्षं तस्य नमत्वाचरणकारणाद् अहं तस्य यावज्जीवनम् अमङ्गलं न
वर्त्तयिष्यामि । किन्तु तस्य तनयस्य जीवनसमयेऽमङ्गलं तस्यान्वयम्
अधि वर्त्तयिष्यामि ।

१२ द्विंशोऽध्यायः ।

१ आहावेन नरपतिना मीखायस्य भविष्यद्वादिन आकान् १५ मीखायस्य भविष्यद्वचनं २४ वचनकारणात् तस्य दण्डन् २८ आहावेन समं यिह्वदादेशीयिह्वाशाफटस्य वृपतेः समरगमनं ३४ आहावस्य इतत्वं ३७ तस्य ग्रन्थानदानं ४१ यिच्छाशाफटस्य विवरणं निधनं ५१ आहावस्य तनयस्याहिसियस्य विवरणं ।

अपरम् अरामीयलोका इस्वायेलीयलोकाच्च वत्सरचयपर्यन्तं विश्वाश्र-
मुखेषां परस्यां समरं नाभवत् । अनन्तरं छतीये वत्सरे यिह्वदादेशीयो १
भूपति यिह्वाशाफट इस्वायेलीयनरपतेः सविधम् अगच्छत् । तदानीम् २
इस्वायेलीयो नरपतिः स्त्रीयमृत्यान् अब्रवीत् गिलियदेशस्यं रामोत-
नगरम् अस्माकमेवेति किं युद्धाभिर्न ज्ञायते? किन्तु वयम् अरामीय-
भूपते हृष्टात् तद् अनपह्वद्यालसास्तिष्ठामः । अपरं स यिह्वाशाफटं ३
प्रपच्छ त्वं किं रामोतगिलियदे समरं कर्तुं मया साकं गमिष्यसि? ४
ततो यिह्वाशाफट इस्वायेलीयं भूपतिं जगाद् त्वम् अहृच्च समानौ तव
लोका मम लोकाच्च समानात्सव तुरगा मम तुरगाच्च समानाः । अनन्तरं ५
यिह्वाशाफट इस्वायेलीयं भूपतिं गदितवान् अहं विनये, एतस्मिन्
परमेश्वरस्य का भारती साद्य त्वया एच्छ्यतां । तत इस्वायेलीयो भूपतिः ६
प्रायेण चतुःशतानि भविष्यद्वादिनः संगृह्य प्रपच्छ युद्धार्थं रामोतगिलि-
यदं किं मया गन्तव्यं किं वा ततो निवर्त्तितव्यं? तदानीं ते कथितवन्तः
भवता गम्यतां प्रभु भूपते हृष्टे तत् समर्पयिष्यति । अनन्तरं यिह्वाशा-
फटोऽप्यच्छत् योऽस्माभिः प्रयुः शक्यते तादृशः परमेश्वरस्यापरः कोऽपि ७
भविष्यद्वादी किमत्र न विद्यते? तदानीम् इस्वायेलीयो भूपति यिह्वा-
शाफटं जगाद्, वर्य येन परमेश्वरं प्रयुः पारथ्यामस्त्वाद्योऽपर एको ८
जनो विद्यते किन्तव्हं तम् ज्ञतीये यतः स मामध्यशुभवचनं विना
शुभवचनं न वदति यिष्मस्य सुतो मीखाय इति तस्य नाम । ततो ९
यिह्वाशाफटः कथयामास नरपतिनैतादप्य वाक्यं मा गद्यतां । तदानीम् १०
इस्वायेलीयो नरपतिः खण्डहस्याध्यच्छमेकम् आङ्ग्य निदिदेश यिष्मस्य
सुतं मीखायं तूर्णम् अवानय । तदानीम् इस्वायेलीयो नरपति यिह्वदा- ११
देशीयो यिह्वाशाफटो नरपतिच्च राजकीयपरिच्छदान्वितौ शोमिरोशस्य
गोपुरनिकटस्ये समानस्याने खसिंहासनयोरूपविद्यावास्तां ते सर्वे
भविष्यद्वादिनस्य तयोः समुखे भविष्यद्वचनम् अकथयन् । विशेषतः १२
खिनानाहस्य पुस्तः सिदिकियो लौङ्गमये पृष्ठज्ञे निर्माय कथितवान्,

परमेश्वर एतां वाचं ब्रवीति, एताभ्यो त्वम् अरामीयान् निःशेषं यावद् १२ वितोत्स्यसि । अपरे सर्वे भविष्यद्वादिनोऽपि तथैव भविष्यद्वाक्येनाकथ-
यन् त्वं रामोतगिलियदं गत्वा छतार्थीभव, परमेश्वरेण तद् भूपते-
१३ ईक्षत्गतं कारिष्यते । अपरं यो दूतो मीखायम् आक्षातुं गतवान् स तम्
छब्रवीत् पश्य सर्वे भविष्यदिन एकजन इव नरपतेः शुभवचो गदन्ति,
अतोऽहं विनये त्वमपि तेषाम् एकजन इव वचो ब्रूहि शुभवाक्यं भाषख
१४ च । ततो मीखायो बभाषे, मया परमेश्वरस्यामरत्वस्य शपथं विद्याय
निगद्यते, परमेश्वरो मां यद् आदेत्यति, तदेव मया कथयिष्यते ।

१५ अनन्तरं राज्ञः सविधं तस्मिन् समीते नरपतिस्तं परिष्टवान् है
मीखाय, बुद्धार्थम् आवाभ्यां रामोतगिलियदं गन्तव्यं किं वा ततो
निवर्त्तितयं? ततः स तमब्रवीत् त्वं गत्वा छतार्थीभव, परमेश्वरस्तद्
१६ भूपतेः करे समर्पयिष्यति । अनन्तरं राजा तं जगाद त्वं परमेश्वरस्य
नाम्ना तथवचो विनापरं किमपि मां न वदिष्यस्येतदधि कतिवारान्
१० मया शपथं कारयिष्यसे? ततः स बभाषे, अहम् इखायेलः सकल-
लोकान् अस्त्रकान् भेषानिव शिलोचयोपरि विकीर्णान् अपशं ततः
परमेश्वर उक्तवान् एतेषां खामी नात्ति, एकैको जनः सं सं निवेशनं
१८ कुशलेन परावृत्य ब्रजतु । अनन्तरम् इखायेलीयो भूपतिर्थिहोशापठम्
अभाषत, स मामधशुभवचनं विना शुभवचनं न वदिष्यतीत्यहं
१९ किं पूर्वं तुभ्यं नाकथयं? अनन्तरं मीखायो बभाषे, त्वया पारमेश्वरं
वचो निश्चयतां । अहं सिंहासनेऽपविष्टं परमेश्वरं तस्य दक्षिणवाम-
२० पार्श्यो दर्णायमानं खर्गीयं सकलसैन्यव्यापशं । परमेश्वर उदितवान्
आह्वावो यथा रामोतगिलियदं गत्वा पतेत् तथा कर्त्तुं भवयिष्यति?
तत्र एको जन एकं प्रकारम् अन्यो जनश्चान्यं प्रकारं कथितवान् ।
२१ अनन्तरम् एक आत्मा समेत्य परमेश्वरस्य समद्दं तिष्ठन् कथितवान्
२२ अहं तं भवयिष्यामि । परमेश्वर उदितवान् केन? स उक्तवान् अहं
गत्वा तस्य सकलानां भविष्यद्वादिनां वदनेषु मृषावादक आत्मा भवि-
ष्यामि । तदानीं तेन निगदितं त्वं तं भवयित्वा जयी भविष्यसि वहि-
२३ निर्णीय तदेव कुरु । अनेन प्रकारेण पश्य परमेश्वरस्वदीयानां सर्वं-
भविष्यद्वादिनां वदनेषु मृषाभाषकम् आत्मानं निहितवान् परमेश्वरे-
गैव त्वामध्यमङ्गलं निश्चितं ।

२४ तदानीं खिनानाहस्य पुक्तः सिद्धिक्रियः समीपमाग्रव्य मीखायस्य

गणहम् आहत्य कथितवान् परमेश्वरीय आत्मा त्वां समाधितुं मम समीपात् केन मार्गेण गतवान्? मीखाय उदितवान् पश्य वस्त्रिन् दिने १५ त्वं प्रच्छन्नत्वार्थं गर्भागारं प्रवेद्यसि वस्त्रिन् दिने तद् भोत्स्यसे । अन- १६ न्तरम् इस्वायेलीयराजो भृत्यमेकं समादिश्वत् त्वं मीखायं घृत्वा नगरा- धक्षस्यामोत्स्य राजपुत्रस्य योगाशस्य च समीपं नय । अपर्ह ताभ्यां १७ कथय, महीपतिश्विति वाचं वदति, एनं कारागारे बधीतं यावच्चाहं कुशलेन परावृत्य नागच्छामि तावद् एनं दुःखरूपम् चक्रं भोजयतं दुःखरूपं तोयं पाययतच्च । ततो मीखायो व्याजहार, यदि त्वं कुशलेन १८ परावृत्यागमिष्ठसि तर्हि परमेश्वरो भया न भाषते । अनन्तरं स कथयामास, हे लोकाः सर्वे यूथम् अत्र भनो निधङ्कं ।

अनन्तरम् इस्वायेलीयराजो यिष्ठदादेशीयो यिष्ठोशापटो राजा च १९ रामोत्तिगिलियदं जग्मतुः । ततः परम् इस्वायेलीयो महीपति र्यिष्ठो- २० शापटं जगाद, अहं कुञ्चितेऽन्नं धारयन् समरं प्रविशामि तच्च निजं परिच्छदं परिधेहि । अनन्तरम् इस्वायेलीयो महीपतिश्वन्नवेशं धारयन् समरं प्रविवेश । ततः पूर्वम् अरामीयो महीपति: स्वकीयान् २१ द्वाविंशतिरथाधक्षान् इत्याज्ञापयत्, यूथं केवलम् इस्वायेलीयभूपतिं विना कुञ्जेण महता वापरेण केनापि साकं न युध्यत । ततस्ते रथाधक्षै २२ र्यिष्ठोशापटं निरीक्ष्योक्तम् एष एवेस्वायेलीयो भूपतिश्विति, ततस्तेन समं योङ्गुम् उपाक्राम्यन्तं किन्तु यिष्ठोशापटेनोऽचैःशब्दे कृते स इस्वा- २३ येको भूपति नैहीति विज्ञाय रथाधक्षास्तस्यानुगमनात् निवृत्तिरे ।

अनन्तरम् एकेन जनेन लक्ष्यं विना धनुर्गुणम् आकृष्टेस्वायेलीयो २४ वृपति वर्मणः सन्धिस्याने शूरेणाहृतः । ततः स निजं सारथिं वभाषे त्वं करौ परावर्यं सैन्यमध्यात् मां नय यतोऽहं व्यथितोऽस्मि । तस्मिन् २५ दिवसे समरस्तुमुलोऽभवत् नरपतिचारामीयाणां विरुद्धं निजे स्थान्दने कूवरम् आलम्यातिष्ठत्, किन्तु सायङ्काले ममार, तस्य क्वतस्य रुधिरं स्थानमध्ये प्रयात च । अनन्तरं रवेष्टस्तगमनसमय एकैको जनः सं २६ सं नगरं सं खं जनपदच्च गच्छत्विति निनादेन शिविरं व्याप्तं ।

अनन्तरं नरपति मृतो लोकैः श्रोमिरोणम् आनीतस्तत्र श्रोमिरोणे २७ श्वशाने निहितच्च । ततः परं लोकैर्यदा श्रोमिरोणस्य पुष्करिणाः पार्श्वे २८ स्थानम् आक्षाल्यत तदा तस्य सज्जायां क्वालितायां परमेश्वरस्य वचना- नुसारात् सारमेयास्तस्य रुधिरं अवलिलिङ्गः । एतस्याहावस्य सर्वे २९

चरित्रम् अवशिष्टाः क्रियास्तेन निर्मापितं दन्तिदन्तमयं निकेतनं तेन
निर्मिताणि नगराणि चैतानि सर्वाणि किम् इखायेलीयभूपतीनां पुरा-
४० वृत्तपुस्तके लिखितानि न विद्यन्ते? आह्वावे खपिटगणाइव महानिद्रां
समीते तस्य तनयोऽहसियस्तस्य पदे राजा बभूव ।

४१ इखायेलीयस्ताह्वावस्य वृपते राजत्वस्य चतुर्थवत्सर आसाः सुतो

४२ यिहोशापटो यिह्वदादेशे राजत्वं कर्तुम् आरेभे । यिहोशापटः पञ्च-
विंशद्वत्सरवयस्को राजत्वं कर्तुं प्रारभ्य यिरुप्तालमे पञ्चविंशति वत्स-
रान् यावत् राजत्वं चकार । असूवानामिका शिल्हे दुर्विता तस्य प्रस्तु-

४३ रासीत् । स निजजनकस्यासा मार्गेण्याचरत् तस्मात् न परावृत्य पर-
मेश्वरस्य साक्षात् सदाचारं चक्रे किन्तु भगुस्थानानि नोदच्छिद्यन्त

४४ लोकास्तदानीमप्युच्चस्थानेषु बलिदानं धूपदाहनज्ञाकुर्वन् । यिहोशापट

४५ इखायेलीयभूपतीना साकं सन्धिं चकार । एतस्य यिहोशापटस्याव-
शिष्टा क्रिया विक्रमो योधनचैतानि सर्वाणि यिह्वदादेशीयभूपतीनां

४६ पुरावृत्तपुस्तके लिखितानि किं न विद्यन्ते? तस्य जनकस्यासाः समये

ये ये पुङ्गामिनो मनुजा अवशिष्टास्ते तेन जनपदाद् व्यापादिताः ।

४७ एतस्मिन् समय इदोमदेशस्य कोऽपि भूपतिर्नासीत् एकः प्रतिनिधिः
४८ राजत्वम् अकरोत् । अनन्तरं यिहोशापट ओफीरात् महारजता-

नाम् आनयनार्थं तर्षीशीयपोतनिवहं निर्मापयात्मकार किन्तु स

४९ पोतनिवहो न जगाम यत इत्सियोनगेवरे सर्वे ऽभव्यन्त । तदानीम्

आह्वावस्य तनयोऽहसियो यिहोशापटं व्याहरत् मम दासेयाः भवतो

दासेयैः साकं योतैर्याचां कुर्वन् किन्तु यिहोशापटस्य तस्मिन् मति

५० न बभूव । अनन्तरं यिहोशापटो निजपिटगणाइव महानिद्रां गत्वा

निजपूर्वपुरुषस्य दायूदो नगरे पूर्वपुरुषाणां समीपे भग्नाने निदधे

ततस्य तनयो योरामस्तस्य पदे राजा बभूव ।

५१ यिह्वदादेशीययिहोशापटस्य वृपते राजत्वस्य सप्तदशे वत्सर आह्वावस्य

पुक्षोऽहसिय इखायेलीयानां राजत्वं कर्तुम् आरेभे स वत्सरद्वयं यावद्

५२ इखायेलदेशस्य राजत्वं चकार । स परमेश्वरस्य साक्षात् कुत्सिताचारं

चकार किञ्च निजपित्रो मार्गे येनेष्वायेल्वंशः पापे प्रवर्त्तितस्तस्य निवाट-

५३ पुस्तक्यारवियामस्य मार्गे च चरितवान् । स खपितुः क्रियानुसाराद्

वालः सेवां पूजात् कुर्वन् इखायेलः प्रभुं परमेश्वरं क्रोधयात्मकार ।